

# Virginias kolonihistorie

En historiografisk analyse

Pål Herman Forsberg Jødal



Masteroppgave i historie

Institutt for arkeologi, historie, kultur- og kulturvitenskap

Universitet i Bergen

Høsten 2018

© Pål Herman Forsberg Jødal

2018

Virginias kolonihistorie – En historiografisk analyse

Pål Herman Forsberg Jødal

<https://bora.uib.>

## Forord

Arbeidet med denne masteroppgaven har vært langt tøffere enn det jeg originalt hadde trodd det skulle bli. Utallige timer på lesesal, lange netter, flere hundre sider med notater, tur til National Archives i London og diskusjoner med medstudenter og professorer har ledet meg til ferdigstillingen av denne masteroppgaven. Basert på de to siste årene vil jeg i si at det har vært en fornøyelse og en av de mest lærerike periodene i livet mitt.

På bakgrunn av det første året i masterløpet vil jeg begynne med å takke min første hovedveileder Bruce Stuart som ledet meg inn på et så spennende og interessant tema som Virginias kolonihistorie. I tillegg vil jeg takke seminaret og de gode tilbakemeldingene jeg fikk god nytte av der.

På bakgrunn av det andre året i dette masterløpet vil jeg uttrekke en stor takk til min hovedveileder, Jan Heiret som har gitt meg gode konkrete tilbakemeldinger, vist interesse for arbeidet og gjort meg interessert i historisk metode og historiografi. Jeg vil også takke seminaret og spesielt seminarleder, Teemu Ryymin, for gode tilbakemeldinger angående utførelsen av denne masteroppgaven.

Det sosiale miljøet har også vært en stor del. Å vite at man alltid vil møte noen på lesesalen for å ta en kopp kaffe og prate om enten masteroppgave eller hva enn det skulle være har vært en god motivasjon for å møte opp hver eneste dag. Særlig de hyggelige stundene med mine medstudenter på lesesal 314 har vært ekstra imøtekommende.

Jeg vil også takke mine foreldre Petter og Marit, min søster Anniken og svoger Ragnar for hjelp og i stor grad støtte gjennom arbeidet med oppgaven. Også Olav som har hjulpet med gjennomlesning og korrektur fortjener en stor takk. Helt til slutt vil jeg takke kjæresten min Kaja som gjennom hele masterløpet har støttet meg og fått meg til å koble av når det har vært som verst. Uten henne hadde det blitt langt vanskeligere å fullføre arbeidet.

## Innhold

Kapittel 1 - Innledning .....	1
1.1 Problemstilling .....	1
1.2 Avgrensning .....	2
1.3 Historiografisk bakteppe .....	4
1.4 Litteratur.....	9
1.5 Metode.....	11
Kapittel 2 - Virginia, The New Dominion – A history from 1607 to the present .....	15
2.1 Engelskmennenes ønske om kolonisering av Virginia før 1607 .....	15
2.2 Overlevelse, vekst og utvikling fra 1607 - 1752 .....	17
2.3 Fra Virginia som koloni til krav om uavhengighet 1752 – 1776.....	28
2.4 Hovedfortellingen – Utviklingen gjennom kolonistenes spektakulære innsats.....	28
Kapittel 3 - Virginia: A Bicentennial History .....	31
3.1 Påvirkningen av den engelske tilstedeværelsen .....	31
3.2 En elite, en tobakksbonde og en slave.....	40
3.3 Veien mot uavhengighet.....	42
3.4 Hovedfortellingen – En utvikling av Virginia som koloni .....	43
Kapittel 4 - Old Dominion New Commonwealth – A History of Virginia, 1607 – 2007 .....	46
4.1 Virginia og engelskmenn før 1607 .....	46
4.2. Interne utfordringer 1607 - 1650 .....	49
4.3 Eksterne utfordringer 1650 – 1690.....	55
4.4 Patriarkenenes herredømme 1699 - 1750.....	58
4.5 Virginias skjebne 1750 – 1776.....	60
4.6 Hovedfortellingen – Overlevelse og utvikling, en historie om engelske kolonister, Powhatan-indianere og Virginias afrikanske befolkning .....	62
Kapittel 5 - Cradle of America: Four Centuries of Virginia History.....	64
5.1 Spanjoler og Engelskmenn før 1607 .....	65
5.2 Det østlige Virginia 1607 - 1700 .....	66
5.2.1 Det østlige Virginia, en kronologisk fremstilling 1607 – 1644 .....	66
5.2.2 En tematisk gjennomgang av slaveriet og tobakkseliten 1600 og 1700-tallet.....	71
5.3 Vestlige Virginia 1700 – 1776 .....	75
5.4 Hovedfortellingen – Innholdet av de viktigste hendelser og aktører i Virginia .....	77
Kapittel 6 – Konklusjon .....	80
6.1 Grunnfortellingen .....	80
6.2 Oppsummering .....	84
Litteraturliste .....	86

Summary ..... 87

## Kapittel 1 - Innledning

De 13 første koloniene i området i dag kjent som USA har en særegen plass i amerikansk historie. På grunn av deres sentrale rolle i USAs etablering, har deres historie og utvikling lenge vært et interessant tema for historikere. I denne oppgaven skal jeg utrede og analysere kolonihistorien til Virginia, den første av disse 13 koloniene. Virginias kolonihistorie startet i 1607 da en gruppe engelske kolonister ankom området som allerede var kjent under det navnet. Kolonihistorien varer i en periode på 169 år, fra ankomsten i 1607 til krav om å etablere en egen stat, som i dag er kjent som USA, i 1776. Oversiktshistorier om denne perioden av Virginias historie, der fortellingene fortsetter fram til utgivelsesåret, har blitt skrevet flere ganger. Den første oversiktshistorien av denne typen ble publisert allerede i 1702 og den neste ble publisert mellom 1804 og 1816. Det skulle ta lang tid før nye verk ble utgitt, men mot slutten av 1900-tallet ble det publisert et i 1971, et i 1977 og to i 2007. Det er disse fire sistnevnte jeg har valgt som hovedlitteratur i oppgaven. Alle verkene omhandler Virginias historie fra 1607 frem til utgivelsen, men jeg vil kun fokusere på perioden frem til 1776. Dette er fordi jeg har valgt Virginias kolonihistorie som tema for denne masteroppgaven. Igjennom oppgaven skal jeg utføre en historiografisk analyse av dette temaet i lys av de fire valgte verkene.

### 1.1 Problemstilling

Conal Furay og Michael J. Salevouri definerer historiografi slik, i *The Methods and Skills of History*:

When you study «historiography» you are studying how individual historians have interpreted and presented specific subjects, such as the collapse of the Roman Empire, the causes of the industrial revolution, or the end of the Cold War.<sup>1</sup>

Sitatet bruker jeg som et utgangspunkt for oppgaven. Som en utdyping av det er det hvordan Virginias kolonihistorie har blitt fremstilt i historiske oversiktsverk som er formålet i denne oppgaven. Dette leder meg til følgende problemstilling:

#### ***Hvordan har Virginias kolonihistorie blitt fremstilt?***

Flere spørsmål er tilknyttet denne problemstilling. Det jeg baserer dem på vil jeg utrede i underkapitlet *metode*.

---

<sup>1</sup> Conal Furay and Michael J. Salevouri, *The Methods and Skills of History : A Practical Guide*, 2nd ed. ed. (Wheeling, Ill: Harlan Davidson, 2000). 229

Hvilke hendelser er vektlagt og hva er utelatt i fortellingene? Fra hvilket synspunkt er fortellingen presentert? Hva baseres fortellingene på? Svarene på disse spørsmålene vil lede til en diskusjon om hvilken funksjon hendelsene og aktørene har i fortellingen og hvordan språket skaper mening i fortellingene. Samlet sett vil jeg bruke svarene på disse spørsmålene til å formulere det jeg mener er den sammenbindende fortellingen, eller *hovedfortellingen*. Denne fremgangsmåten vil jeg utføre for hvert verk og i det avsluttende kapitlet skal jeg vise om det dreier seg om variasjoner av en felles *grunnfortelling*, eller om det er snakk om grunnleggende ulike fortellinger. Dette er en utdyping av definisjonen jeg inkluderte om historiografi og det jeg vektlegger i sitatet er hvordan historikere har «interpreted and presented specific subjects».<sup>2</sup>

## 1.2 Avgrensning

Denne masteroppgaven tar for seg fire verk som fokuserer på Virginias historie fra tiden det ble kolonisert i 1607 til året verkene er utgitt (1971, 1977, 2007 og 2007). Med utgangspunkt i utgivelsesåret følger denne analysen den kronologien. Alle verkene er skrevet av amerikanere som alle med unntak av én er utdannede historikere. Virginias historie strekker seg over 400 år, men denne oppgaven skal kun fokusere på de første 169 og hvordan den delen av historien har blitt fremstilt. Det er Virginias kolonihistorie som strekker seg fra 1607 – 1776.

Utvalget av litteratur har jeg gjort fordi verkene har til felles at de alle er oversiktshistorier og fordi en historiografisk oppgave om disse aldri har blitt utført. Som nevnt i innledningen har det blitt utgitt andre oversiktshistorier om Virginia, men de er skrevet på 1700- og 1800-tallet. Hvorfor jeg ikke har valgt å bruke dem og hva jeg baserer det på går jeg mer detaljert inn på i underkapitlet *Litteratur*.

Siden begynnelsen av arbeidet med denne masteroppgaven, har den amerikanske kolonihistorien alltid vært det overordnede fokuset grunnet interesse for området og historien. Å ta for seg alle koloniene ville vært en for stor oppgave, og for å skape en argumenterende tekst med vekt på detaljene var det hensiktsmessig å avgrense det til én koloni. Valget falt på Virginia. Hvordan flere forfattere tok tak i kolonistenes første møte med indianerne, betydningen tobakksproduksjonen hadde for kolonien, opprettelsen av Jamestown, den første bruken av afrikanske slaver og rollen til ulike individer i fortellingene fattet min interesse for kolonien. Særlig Virginias tobakksproduksjon var det som virkelig gjorde meg interessert i kolonien gjennom blant annet Thomas Jefferson Wertebakers forklaring på hva tobakken har

---

<sup>2</sup> Ibid. 229

å si for historien. «And in colonial Virginia there is a key [...] that is fundamental. This key is tobacco. The old saying that the story of Virginia is but the story of tobacco is by no means a gross exaggeration».<sup>3</sup> Det er ikke tilfeldig at Wertenbaker var en av de første historikerne jeg støttet på i mitt søk om Virginias kolonihistorie. Han har utgitt rundt 18 verk fra 1914 - 1959 der majoriteten tar utgangspunkt i Virginia. I tillegg blir han også beskrevet som «[...] one of the leading historians of his time [...]»<sup>4</sup> og som «an eminent writer on early American history, and a revered teacher of many graduate students»<sup>5</sup> i *A Princeton Companion* utgitt i 1978 av Alexander Leitch. Det er tydelig at Wertenbaker er viktig, men jeg har valgt å ikke bruke han som en del av hovedlitteraturen. Wertenbaker har skrevet mange verk, men ingen av disse kan sies å være oversiktsverk. De fokuserer på bestemte temaer i Virginia og kolonihistorien, som f. eks: *Tobacco in Colonial Virginia*, *Bacon's Rebellion 1676*, *Virginia Under the Stuarts 1607 – 1688* og *The Government of Virginia in the Seventeenth Century*. Mitt litteraturutvalg har blitt gjort der ett verk har som ambisjon å ta høyde for alle aspekter ved samfunnet i Virginia, og Wertenbaker har ikke et slikt verk. Samlet sett vil kanskje alle verkene til Wertenbaker utgjøre en slags oversiktshistorie, men formålet i denne oppgaven er å se på hvordan ett bestemt verk tar på seg denne oppgaven. Jeg vil komme tilbake til Wertenbaker i analysen fordi hans verk blir brukt der det er snakk om tobakksproduksjonen og tobakksbøndene.

I tillegg var det også begynnelsen av konklusjonen til historikeren G. Melvin Herndon i *Tobacco in Colonial Virginia "The Sovereign Remedy"* som gjorde meg oppmerksom på hvilken betydning tobakken hadde.

No one staple or resource ever played a more significant role in the history of any state or nation. The growth of the Virginia Colony [...] was governed and hastened by the quest for additional virgin soil in which to grow this "golden weed." Without tobacco the development of Virginia might have been retarded 200 years.<sup>6</sup>

Det jeg syntes var interessante med dette er ikke at tobakken var viktig, men at den i litteraturen blir fremstilt slik. Jeg visste ikke om dette på forhånd og det gjorde meg bare ekstra interessert i det.

---

<sup>3</sup> T.J. Wertenbaker, *The Planters of Colonial Virginia* (Princeton University Press, 1922). 23

<sup>4</sup> A. Leitch, *A Princeton Companion* (Princeton University Press, 2015). 501

<sup>5</sup> Ibid. 256

<sup>6</sup> G. Melvin Herndon, *Tobacco in Colonial Virginia "the Sovereign Remedy"*, Tredition Classics (Berlin: tredition GmbH, 2008). 56



Jeg vil også påpeke hvorfor jeg har valgt å fokusere på en avgrenset del av verkene. Den første grunnen handler i hovedsak om at Virginias kolonihistorie i realiteten er en viktig og i stor grad gjenkjennelig historie. At jeg i denne oppgaven får muligheten til å utforske det Peter Wallenstein kaller «Cradle of America»,<sup>7</sup> Pocahontas og John Smith, tobakksproduksjonen, kontroversielle temaer som kolonistenes forhold til indianerne, behandlingen av den afrikanske befolkningen og slaveriets betydning er fengslende. Den andre grunnen handler om prioritering. For å svare på problemstillingen vil jeg nærlese fortellingene og fokusere på detaljene for å tydeliggjøre forskjellene mellom dem. Derfor prioriterer jeg kun en del av verkene, kolonihistorien.

### 1.3 Historiografisk bakteppe

Kolonihistorien ble et populært tema blant amerikanske historikere fra slutten av 1800-tallet. Siden da har det oppstått en rekke dominerende skoler i historiografien. Formålet i denne delen av oppgaven er å presentere disse for å danne et bilde av hvordan studiet av den amerikanske kolonihistorien har utviklet seg frem til i dag. Dette skal jeg bruke for å vise om noen av disse skolene er synlige i min hovedlitteratur.

I den første dominerende skolen som oppstod, fokuserte kolonihistorikerne på å utrede hvilke hendelser i koloniperioden som ledet til den amerikanske uavhengighetskrigen fra 1775. I *The Imperial School of American Colonial Historians* fra 1949 definerer Max Savelle denne tilnærmingen som «the nationalist school», hvor blant annet historikeren George Bancroft stod i spissen for den.

[...] a school of historians who investigate the colonial period chiefly, if not exclusively, with the objective of finding there the origins of the United States – of which, of course the British-Americans of the colonial period never ever dreamed!<sup>8</sup>

Jack P. Greene og J. R. Pole definerer denne skolen som « [...] the traditional view of the colonial period».<sup>9</sup> De har, i likhet med Savelle, en lignende betegnelse:

Such questions as arose from the operation of the navigation laws, the character of British imperial policy, the quality of British colonial administration, and the development of provincial and local political institutions in the colonies all tended to

---

<sup>7</sup> P. Wallenstein, *Cradle of America: Four Centuries of Virginia History* (University Press of Kansas, 2007).

<sup>8</sup> Max Savelle, "The Imperial School of American Colonial Historians," *Indiana Magazine of History* 45, no. 2 (1949). 123

<sup>9</sup> J.P. Greene and J.R. Pole, "Reconstructing British American Colonial History: An Introduction," in *Colonial British America: Essays in the New History of the Early Modern Era*, ed. J.P. Greene and J.R. Pole (Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1984). 3

be colored by an implicit consensus that the underlying questions to be addressed were how such matters affected the movement for independence, how far and in what ways they were “responsible” for the Revolution, and how far back such responsibility might be traced. Even a local uprising in Virginia in 1676 [...] could be interpreted [...] as a “forerunner” of the eventual revolt against Britain.<sup>10</sup>

Frem til begynnelsen av 1900-tallet anses dette som den overordnede tilnærmingen til kolonihistorien, men en ny tilnærming introdusert av to ledende skikkelser for kolonihistorien, Charles M. Andrews og Lawrence Henry Gipson, skulle fungere som en motpart til den «tradisjonelle» skolen. Det er her snakk om «The Imperial School».

The “Imperial School of American Colonial Historians” may be defined as that group of historians dealing with the British colonies in the American hemisphere prior to 1783 [slutten på den amerikanske uavhengighetskrigen] whose fundamental approach to their subject is based upon the assumption that, since those colonies were integral parts of the British Empire, their history should be studied as the history of parts of the Empire.<sup>11</sup>

«The Imperial School» var i størst grad grunnleggende for historiografien om kolonihistorien i perioden før 2. Verdenskrig, med unntak av Lawrence Henry Gibsons 15 volums *The British Empire Before the American Revolution*, utgitt mellom 1936 – 1970, som blant annet vant en Pulitzer-pris i historie.

Det er også en annen tilnærming som har dominert og det er det progressive synet innen den amerikanske historiografien. Greene, Pole, Georg G. Iggers og Richard Hofstadter utgjør fra sine respektive verk gode beskrivelser på hva dette betydde.

The Progressive interest in history primarily as the analysis of *political* conflict meant that their [kolonihistorikere] salutary concern with getting at underlying social and economic development was limited largely to an interest in how those developments affected political life.<sup>12</sup>

Iggers oppsummerer det hele slik:

---

<sup>10</sup> Ibid. 2

<sup>11</sup> Savelle. 123

<sup>12</sup> Greene and Pole. 3

[...] in the United States the “New Historians”, who also designated themselves as “Progressive Historians” and identified themselves with the goals of the “progressive era” in early twentieth-century America, set out to write a history for a modern democratic society.<sup>13</sup>

Progressiv historie handlet i USA om fremgang og utvikling og hvordan den dette kunne forklares gjennom sosiale og økonomiske faktorer. Til hvilken grad av betydning dette hadde for den amerikanske historiografien blir tydelig fremstilt i Hofstadters *The Progressive Historians*.

Progressive historical writing did for history what pragmatism did for philosophy [...]. If pragmatism [...] provided American liberalism with its philosophical nerve, Progressive historiography gave it memory and myth, and naturalized it within the whole framework of American historical experience.<sup>14</sup>

Det er tydelig at det progressive synet står sentralt i amerikansk historieskriving, men et sentralt spørsmål med utgangspunkt i denne oppgaven er hvordan dette innvirket på kolonihistorien.

Thus, to the small degree that the Progressive point of view influenced the ways colonial historians thought about their area of study, it tended to encourage a search for the socioeconomic roots of political behaviour, especially as they were manifested during the Revolutionary era. It thereby served to strengthen the traditional view of the colonial period as interested chiefly as a prelude to the Revolution.<sup>15</sup>

Dette tilsier at formålet med kolonihistorien har gått tilbake til den «tradisjonelle» skolen, men den anvendte metoden er annerledes. Ifølge Greene og Pole var dette progressive synet gjeldende frem til 1960-tallet, men også en annen tilnærming begynte å forme seg etter 2. verdenskrig.

[...] America [...] was and had always been fundamentally different from Europe and that any variations among localities and regions within America were far less important than the similarities that made American culture, defined as the culture of

---

<sup>13</sup> Georg G. Iggers, *Historiography in the Twentieth Century : From Scientific Objectivity to the Postmodern Challenge* (Middletown, Conn: Wesleyan University Press, 1997). 34

<sup>14</sup> Richard Hofstadter, *The Progressive Historians : Turner, Beard, Parrington*, A Phoenix Book (Chicago: University of Chicago Press, 1979). xii

<sup>15</sup> Greene and Pole. 3

the United States, different from that of Europe. This emphasis *American exceptionalism*, reinforced the new postwar notion.<sup>16</sup>

Det er et tydelig ønske om å presisere forskjellene mellom USA og Europa. Dette gjaldt også studiet om kolonihistorien som forsterket oppfatningen om at «the colonial period as having an integrity of its own».<sup>17</sup> Flere skoler har oppstått siden kolonihistorien ble et sentralt forskningsområde for amerikanske historikere siden slutten av 1800-tallet. Et gjennomgående tema i historiografien siden da, tilsier å være politisk historie. Dette skal, ifølge Greene og Pole, endre seg med den samfunnsvitenskapelige påvirkning på kolonihistorien fra 1970-tallet.

As the influence of the social sciences penetrated into the undergraduate curricula of most universities and colleges [...] historians themselves increasingly began to take over and employ [...] the language, concepts, methods, and concerns of the social sciences, especially sociology, psychology, economics, and anthropology. [...] the social sciences was both earlier and greater among colonial historians than among students of later periods of American history, it was probably because the traditional conception of history as the history of politics was far less strongly entrenched in an area in which so little political history was shared.<sup>18</sup>

Det er tydelig at politisk historie i stor grad har påvirket kolonihistoriens historiografi, men slik økonomihistorikerne John J. McCusker og Russel R. Menard har redegjort for, er økonomisk historie også en sentral del av kolonihistorien. I *The Economy of British America, 1607 – 1789*, argumenter de for at en økonomisk studie av kolonihistorien kan deles inn i to kategorier, «The Malthusian Tradition» og «The Staples Approach».

The Malthusian, or frontier, approach locates the central dynamic of early American history in internal demographic processes that account for the principal characteristics of the colonial economy: the rapid, extensive growth of population, of settled area, and of aggregate output combined with an absence of major structural change.<sup>19</sup>

---

<sup>16</sup> Ibid. 3 – 4

<sup>17</sup> Ibid. 4

<sup>18</sup> Ibid. 6

<sup>19</sup> J.J. McCusker et al., *The Economy of British America, 1607-1789, with Supplementary Bibliography* (Institute of Early American History and Culture, 1991). 18

[...] the staples approach [...] attaches fundamental importance to the export of primary, resource-intensive products. It argues that the export sector played a leading role in the economy of British America and maintains that the specific character of those exports shaped the process of colonial development.<sup>20</sup>

Selv vektlegger McCusker og Menard «The Staples Approach» i sitt verk. De baserer dette på bakgrunn av at den har blitt «defined more precisely in the literature»,<sup>21</sup> men de er konkrete i å påpeke at begge tilnærmingene er sentrale for å forstå økonomisk historie under kolonitiden. «[...] it is in the relationships between population growth and external demand that answers to the most interesting questions will be found».<sup>22</sup>

Den siste skolen som direkte påvirker kolonihistoriens historiografi betegnes som «Atlantic history». Bernard Bailyn definerer dette som «[...] the evolving history of the zone of interaction among the peoples of Western Europe, West Africa and the Americas».<sup>23</sup> Hva dette har å si for kolonihistorikerne deler Alison Games inn i tre deler.

First, colonial historians are often trained in early modern European history, in addition to the history of the region of their research, and thus an Atlantic perspective can be a natural outgrowth of graduate training and reading.<sup>24</sup>

Second, historians of colonial societies often take comparative approaches to their subject, reading, for example, about colonization in other European empires in addition to their own, thus opening up possibilities of at least hemispheric connections.<sup>25</sup>

A third impetus comes from the frustration of trying to write a colonial history within historiographic traditions centered around modern nation-states. It is precisely this political neutrality that encouraged scholars seeking to escape the restrictions of the nation-state to move toward the borderless world of the Atlantic.<sup>26</sup>

---

<sup>20</sup> Ibid. 18

<sup>21</sup> Ibid. 18

<sup>22</sup> Ibid. 19

<sup>23</sup> Bernard Bailyn et al., *Soundings in Atlantic History : Latent Structures and Intellectual Currents, 1500-1830* (Cambridge, UNITED STATES: Harvard University Press, 2009). 1

<sup>24</sup> Alison Games, "Atlantic History: Definitions, Challenges, and Opportunities," *The American Historical Review* 111, no. 3 (2006). 743

<sup>25</sup> Ibid. 743

<sup>26</sup> Ibid. 744

Dette introduserer en type kolonihistorie som i langt større grad tar høyde for hvordan mange forskjellige faktorer, både store og små, påvirker tiden det er satt i. «Atlantic History» anses i dag som en av de dominerende skolene.

Det er i all hovedsak den generelle historieskrivningen om den amerikanske kolonihistorien i sin helhet som utdypes i litteraturen over. På bakgrunn av dette vil jeg også inkludere ett konkret eksempel fra den overnevnte litteraturen som spesifikt relaterer til historieskrivningen om kun Virginias kolonihistorie.

Dette er hvordan «[...] loyal Virginians such as Alexander Brown and Thomas Jefferson Wertenbaker [...]»<sup>27</sup> var uenige med tilhengerne av «The Imperial School» som mente at det politiske systemet i koloniene på 1600-tallet var basert på det engelske politiske systemet. På bakgrunn av Wertenbakers og Browns mål om å tydeliggjøre «[...] early American political history [...]»<sup>28</sup> blir to konkrete hendelser i Virginias kolonihistorie inkludert som motsvar til tilhengerne av «The Imperial School» sin uttalelse.

[...] the creation of the Virginia assembly [en demokratisk valgt forsamling som fant sted i 1619] (*before* the Pilgrims landed) [...] and Bacons Rebellion in 1676. Both firmly linked Virginians to the triumph of liberty in England at a time when Massachusetts labored under a repressive “Puritan oligarchy” that showed more interest in hanging witches than in defending freedom.<sup>29</sup>

Dette brukes som et eksempel om at det politiske systemet i Virginia som etablerte seg på 1600-tallet ikke var basert på det engelske politiske systemet slik «The Imperial School» redegjorde for. I stedet etableres en egen «amerikansk» tilnærming definert som «Virginia alternative».<sup>30</sup> Jeg må understreke at en slik referering til Virginias kolonihistorie forekommer ikke i noen av de andre historiografiske verkene.

#### 1.4 Litteratur

Dette er en historiografisk masteroppgave og de fire verkene er mine hovedkilder. For at det ikke skal oppstå misforståelser om hva slags type verk det er snakk, vil jeg omtale dem som litteratur. I rekkefølgen jeg analyser dem er det disse verkene som er hovedlitteraturen:

---

<sup>27</sup> John M. Murrin, "Political Development," in *Colonial British America: Essays in the New History of the Early Modern Era*, ed. J.P. Greene and J.R. Pole (Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1984). 410

<sup>28</sup> Ibid. 410

<sup>29</sup> Ibid. 410

<sup>30</sup> Ibid. 411

1. *Virginia: The New Dominion, A History From 1607 to the Present* utgitt i 1971 av Virginius Dabney
2. *Virginia: A Bicentennial History* utgitt i 1977 av Louis D. Rubin Jr.
3. *Old Dominion, New Commonwealth: A History of Virginia, 1607 – 2007* utgitt i 2007 av Ronald L. Heinemann, John G. Kolp, Anthony S. Parent Jr. og William G. Shade
4. *Cradle of America: Four Centuries of Virginia History* utgitt i 2007 av Peter Wallenstein

Forfatterens formål i disse verkene er å fremstille en oversiktshistorie om et konkret geografisk område, Virginia, fra tiden det ble kolonisert og frem til verket ble utgitt. Denne tilnærmingen definerer jeg som *oversiktshistorie*.

Å definere et verk som oversiktshistorie sier gjerne noe om utførelsen, men å presisere sjangeren sier noe om hvilket formål verkene skal tjene. På bakgrunn av den akademiske sjangeren vil jeg definere verkene som populærvitenskapelige slik det blir redegjort for i *Tekstens autoritet* (2007).

Den populærvitenskapelige sjangertypen [...] kjennetegnes primært av et fokus på inkluderende formidling – på at lesere som ikke er eksperter, skal kunne forstå og tilegne seg stoffet. Dette oppnås ved å gjøre stoffet tilgjengelig og interessant for «folk flest» (gjøre det «populært»). [...] hovedformålet i den populærvitenskapelige sjangeren ligger i å gjøre akseptert kunnskap allment kjent for et større publikum.<sup>31</sup>

I tillegg til å presisere sjangertypen vil jeg også inkludere hvilke forlag og organisasjoner verkene er knyttet til, samt bakgrunnen for utgivelsen. Dabney (1971) er utgitt av forlaget *Doubleday & Company, Inc* som i dag er bedre kjent som *Doubleday Publishing*. Ifølge Marie Morris Nitschke i *Encyclopedia Virginia, Virginia Humanities* utga Dabney dette med hjelp fra et Guggenheim-stipend som han fikk i 1968. Jeg vil også nevne at Dabney ikke er utdannet historiker, men hans bidrag til historiefaget i USA kan blant annet sees gjennom hans presidentsete i *Virginia Historical Society* fra 1969 – 1972.<sup>32</sup> Rubin (1977) er knyttet til *American Association for State and Local History*. Verket har blitt utgitt som en del av en serie med tittelen, *States and the Nations*. I denne serien har en sammenhengene historie for hver stat i USA (også District of Columbia) blitt utgitt. Forlaget som stod for dette er W. W.

---

<sup>31</sup> Randi Benedikte Brodersen et al., *Tekstens Autoritet : Tekstanalyse Og Skrivning I Akademia* (Oslo: Universitetsforlaget, 2007). 64

<sup>32</sup> Marie Morris Nitschke and Dictionary of Virginia Biography, *Virginius Dabney (1901-1995)* ([http://www.EncyclopediaVirginia.org/Dabney\\_Virginius\\_1901-1995](http://www.EncyclopediaVirginia.org/Dabney_Virginius_1901-1995) 2013, September 23).

Norton Company, Inc. Det Rubin markerer som et 200-års jubileum på bakgrunn av verkets tittel, *Virginia: A Bicentennial History*, er den amerikanske uavhengighetskrigen som begynte i 1775. Rubin presiserer at denne hendelsen, sammen med de demokratiske ideene som fulgte, er noen av de viktigste hendelsene i amerikansk historie.<sup>33</sup> De to siste verkene har til felles at de er utgitt fra hvert sitt universitet. Parent et al. (2007) er utgitt av *University of Virginia Press*, mens Wallenstein (2007) er utgitt av *University Press of Kansas*. De er utgitt i forbindelse med 400-års markeringen for opprettelsen av Jamestown i 1607.

Jeg må også nevne verkenes refereringsgrunnlag. Både Rubin og Dabney bruker fotnoter og har en litteraturliste i slutten av verket. Både Parent et al. (2007) og Wallenstein (2007) har litteraturliste på slutten av verket slik de andre også har, men de har ingen fotnoter eller direkte referering til dem.

Det finnes flere oversiktsverk over Virginias kolonihistorie enn de jeg fokuserer på, men disse er utgitt en god stund før kolonihistorien ble et populært tema blant amerikanske historikere fra slutten av 1800-tallet. Blant annet gjelder det *The History and Present State of Virginia* utgitt i 1705 av Robert Beverley, og *The History of Virginia: From its First Settlement to the Present Day* utgitt mellom 1804 – 1816 av John Burke. Jeg har valgt å ikke bruke disse i oppgaven fordi de er skrevet og utgitt lenge før en metodisk tilnærming til kolonihistorien ble etablert på slutten av 1800-tallet. Michael Frisch sitt utsagn i *American Urban History as an Example of Recent Historiography* fra 1979 har også påvirket dette valget. «Most American history, through the latter decades of the nineteenth century, was written by amateurs, who stood within an essentially literary tradition».<sup>34</sup>

## 1.5 Metode

Denne metoddelen handler om hva jeg skal gjøre for å kunne svare på problemstillingen og hvorfor jeg velger å gjøre det. Hvordan Virginias kolonihistorie blir fremstilt baserer jeg på en rekke spørsmål. Disse spørsmålene fungerer som nyttige metodiske redskaper som er hentet fra bøkene *Fortalt fortid* av Jan Heiret, Teemu Ryymin og Svein Atle Skålevåg (red. 2013), *Historikerens Arbeidsmåter* av Leidulf Melve og Ryymin (red. 2018) og *Å gripe fortida* av Astri Andresen, Sissel Rosland, Ryymin og Skålevåg (2015). Jeg må likevel presisere at jeg ikke «slavisk» har fulgt metodene og tilnærmingene slik de blir presentert i disse bøkene. Med

---

<sup>33</sup> L.D. Rubin, *Virginia: A Bicentennial History*, States and the Nation (New York: W. W. Norton Company, Inc, 1977). vii – ix

<sup>34</sup> Michael Frisch, "American Urban History as an Example of Recent Historiography," *History and Theory* 18, no. 3 (1979). 350



noen modifikasjoner har jeg tilpasset metodene og tilnærmingene slik at de passer opp mot min problemstilling.

Det første jeg vil gjøre i hver analyse er å vise hvor mange perioder hver kolonihistorie er inndelt i, samt presentere hva som inngår i periodene. Dette baserer jeg til en viss grad på Phillipe Carrards teori om det minimalistiske fortellingsbegrepet gjengitt i *fortalt fortid*. «Hva hendte, ifølge denne teksten?»<sup>35</sup> Jeg gjør dette for å få oversikt over hva som karakteriserer fortellingene.

Metoden er min utlesning av hovedlitteraturen. Jeg vil ta utgangspunkt i historiografisitatet for å vise hvordan jeg skal lese historiografisk. Det er snakk om min utlesningsstrategi. Det er på bakgrunn av det jeg skal belyse hvordan hovedfortellingene skal skrives frem.

Definisjonene på en *hovedfortelling* baserer jeg på boken *fortalt fortid* redigert av Heiret, Ryymin og Skålevåg.

Å «forstå» en historietekst er å gjenkjenne dens hovedfortellinger: Det vil si at leseren forstår hva som er tillagt vekt, hvilket perspektiv hendelsesforløpet er sett ut fra, eller hva slags prinsipp som ligger til grunn for hva som er tatt med, og hva som er utelatt i teksten.<sup>36</sup>

Denne definisjonen former grunnlaget for metoden jeg anvender i oppgaven. Det handler om hvordan jeg finner frem til hovedfortellingene og det handler om hvorfor jeg mener at verkets hovedfortelling er slik den er. For å i enda større grad presisere hva som menes med dette vil jeg også inkludere *Historikerens arbeidsmåter* sin definisjon på en representasjonsanalyse. Denne definisjonen knyttes godt opp mot sitatet om historiografi.

«Representasjonsanalyse» dreier seg [...] om å undersøke *hvordan* ulike fenomener, være det seg imaginære eller reelle, blir framstilt, altså konstruert og gitt mening. Dette kan dreie seg om fremstillingen av «de andre», minoriteter, fjerne strøk og så videre, men også andre ting – for eksempel «den hvite rasen».<sup>37</sup>

Med denne definisjonen og definisjonen på en hovedfortelling som utgangspunkt for utførelsen av denne oppgaven har jeg konstruert flere spørsmål:

---

<sup>35</sup> Jan Heiret, Teemu Ryymin, and Svein Atle Skålevåg, "Innledning," in *Fortalt Fortid: Norsk Historieskriving Etter 1970*, ed. Jan Heiret, Teemu Ryymin, and Svein Atle Skålevåg (Oslo: Pax, 2013). 24

<sup>36</sup> Ibid. 26

<sup>37</sup> Teemu Ryymin, "Å Arbeide Med Tekstanalyse," in *Historikerens Arbeidsmåter*, ed. Leidulf Melve and Teemu Ryymin (Oslo: Universitetsforlaget, 2018). 57 – 58

Hvilke hendelser er vektlagt i fortellingene og hva er utelatt? For å finne ut av dette vil jeg gjennom analysen fokusere på hendelser som fremstilles som betydningsfulle deler eller komponenter i kolonihistorien, men hva er det som gjør at en hendelse fremstår som betydningsfull? Dette har å gjøre med hendelsenes funksjon i fortellingen og hvordan språket gir dem mening. Hvilke hendelser som vektlegges er dermed knyttet opp mot funksjon og språkbruk. Hva jeg baserer det på går jeg inn på senere i dette underkapitlet. I tillegg til hendelsene som vektlegges vil jeg også belyse hendelser som utelates i fortellingene.

Fra hvilke aktørers synspunkt blir fortellingene fortalt? «Dreier fortellingene seg først og fremst om enkeltindivider, som politiske ledere og strateger og deres betydning og bidrag, eller er det forskjellige kategorier – som nasjonen, kvinner, samer eller arbeidere – som står i fortellingens sentrum?»<sup>38</sup> Er det én person, gruppe eller et folk hvor ståstedet for historien fortelles fra, eller er det i større grad et skiftende synspunkt? Også her vil funksjon og språk være sentrale verktøy.

Hva fortellingene er basert på vil jeg også fokusere på. Der det er sentralt for fortellingene vil jeg gjennom analysen inkludere refereringsgrunnlaget til verkene. Hvem og hva refereres det til og hvilken funksjon har det?

Det er tydelig basert på spørsmålene at funksjon og språkbruk er en viktig del av oppgaven. Dette er viktig fordi det er gjennom funksjon og språk at det jeg mener er verkenes hovedfortellinger blir tydeliggjort. Det er funksjonen til hendelsene som vektlegges og utelates, fra hvilke aktører synspunktet blir fortalt ut ifra og hva det baseres på som sier noe om hvorfor jeg mener at hovedfortellingene er slik de er. Dette vil jeg presisere med et konkret eksempel fra analysen. I Rubin (1977) blir John Rolfes eksperimentering med tobakk tidlig introdusert og tobakken skulle senere i historien vise seg å bli en lønnsom eksportvare for de engelske kolonistene i Virginia. Når jeg sier at denne hendelsen blir tilskrevet en funksjon i fortellingen, betyr dette at hendelsen har et betydningsfullt formål i en bredere kontekst, at det er hendelsen rolle i fortellingen og ikke beskrivelsen av hendelsen i seg selv som er viktig. I tilfellet med tobakken er den tilskrevne funksjonen at det bidrar til koloniens overlevelse og utvikling, og at det derfor bygger opp under hovedfortellingen.

---

<sup>38</sup> Heiret, Ryymin, and Skålevåg. 26 – 27

I tillegg til hvilken funksjon hendelsene og aktørene har i fortellingen, er også språket sentralt. Her skal jeg fokusere på hvordan språkbruken gir mening til fortellingene og deretter belyse ulikhetene og fellestrekkene mellom dem.

I stedet for å betrakte kildenes språk(bruk) som noe som forvansker eller forvrenger muligheten til å få innsikt i den virkeligheten kilden forteller om, tar man *selve tekstene* på alvor som historiske begivenheter. De kan blant annet fortelle oss noe om hvordan verden har blitt tilskrevet mening gjennom språket.<sup>39</sup>

Språket i fortellingene er en sentral del av denne oppgaven og hvilke inntrykk det gir sier noe om hvordan fortellingene er bygget opp. Et eksempel i analysen av Dabney (1971) er hvordan Virginias afrikanske befolkning konsekvent betegnes som «Negroes». «Negroes» definerer jeg som en nedsettende betegnelse. Denne betegnelsen sier noe om hvilken posisjon afrikanerne har i den fortellingen, som en slags underlegen aktør.

Når jeg har analysert og kommet frem til verkenes hovedfortellinger ved å vise til konkrete eksempler fra analysen vil jeg vise om de deler noen av de samme grunnleggende aspektene. Dette vil lede meg inn på diskusjonen om hva som er verkenes grunnfortelling. Er det fire variasjoner av en felles grunnfortelling, eller er det er snakk om grunnleggende ulike fortellinger? I *Fortalt fortid* blir en grunnfortelling beskrevet som «[...] fortellinger som kan deles av flere tekster. De kan forstås som «narrative rammer», eller fortellingsmønstre som kan bli gjentatt, reproduisert og bekreftet gjennom høyst forskjelligartede historiske praksiser.»<sup>40</sup> På grunnlag av å identifisere en grunnfortelling, vil jeg sammenligne hovedfortellingene. Denne sammenligningen baserer jeg på *Å gripe fortida* sin definisjon av samsvarsmetoden. «Nytter vi samsvarsmetoden, vil utgangspunktet vere at vi står overfor ein likskap som vi finn interessant – kanskje fordi vi i utgangspunktet venta skilnad eller i alle fall meir variasjon».<sup>41</sup> Det er på bakgrunn av likhetstrekkene mellom hovedfortellingene at jeg vil utdype grunnfortellingen.

---

<sup>39</sup> Ryymän. 57

<sup>40</sup> Heiret, Ryymän, and Skålevåg. 25

<sup>41</sup> Astri Andresen et al., *Å Gripe Fortida : Innføring I Historisk Forståing Og Metode*, 2. utg. ed., Samlaget's Bøker for Høgare Utdanning (Oslo: Det norske samlaget, 2015). 104 - 105

## Kapittel 2 - Virginia, The New Dominion – A history from 1607 to the present

Virginius Dabneys kolonihistorie deles i tre perioder. I den første delen (før 1607) gjør forfatteren rede for hvorfor Virginia ble kolonisert av engelskmennene. Det er en fortelling om de «modige engelskmennene» som seiret over den spanske armadaen i 1588, om prominente engelske investorer på jakt etter rikdommer, om Englands behov for naturressurser og overbefolkningen i engelske byer samt et engelsk ønske om å spre det gode budskap om protestantisk kristendom til de hedenske indianerne.

I den andre delen (1607 – 1752) gjør forfatteren rede for hvordan kolonien vokste. Det er en fortelling om kolonistenes overlevelseskamp, om de modige kolonistenes kamp mot de onde indianerne, om kolonistenes etablering av demokratiske institusjoner som USA i dag er basert på, om forholdet til moderlandet, om dyrkingen av tobakk gjennom en suksessfull slavestyrte plantasjeøkonomi som utover på 1700-tallet ledet til en voksende tobakkselite med enorm politisk innflytelse i Virginia.

I den tredje perioden (1752 – 1776) bringer forfatteren inn Virginias deltagelse på den internasjonale scenen hvor hovedtemaet er krig. En sentral aktør i denne perioden er George Washington og begynnelsen på hans utrolige karriere, samt starten på Virginias ledende rolle i løsrivelsen og opprøret mot England.

### 2.1 Engelskmennenes ønske om kolonisering av Virginia før 1607

A comet flashed across the somber winter sky as the three tiny ships prepared to sail down the Thames en route to the distant land of Virginia. Approximately 105 men [...] were in the company which was about to sail. Hardly any of these individuals had the training or experience to fit them for the rigors, privations and terrors of the Virginia wilderness.<sup>42</sup>

Dette er Dabneys introduksjon til kolonihistorien. Med avreisen til Virginia som utgangspunkt stiller han ett spørsmål. Essensen av dette spørsmålet danner grunnlaget for denne delen av fortellingen (før 1607).

Why had these men [engelske kolonister] crossed thousands of miles of ocean, with the attendant hardships and dangers, only to be faced with even more terrible hazards, as they confronted the vast and silent forests and its many unknown perils?<sup>43</sup>

---

<sup>42</sup> V. Dabney, *Virginia, the New Dominion* (University Press of Virginia, 1971). 1

<sup>43</sup> *Ibid.* 5

Dette spørsmålet utgjør samlet sett hva Dabney svarer på i denne delen av fortellingen. Det første han fokuserer på er spanjolene.

England's chief rival, Spain, was moving aggressively in various directions, especially in the Western Hemisphere. Governor Menendez de Aviles of Florida made two attempts to establish colonies near Chesapeake Bay. The first attempt, in 1566, was a complete failure, but a Jesuit Mission returned in 1570. There [...] eight of the nine missionaries were killed by Indians. No other efforts were made to establish Spanish settlements in that region.<sup>44</sup>

Fortellingen bygges opp av to hendelser, med Spania som utgangspunktet. Den første er at Spanias mislykkede koloniseringsforsøk gjorde at de aldri igjen prøvde å etablere en koloni i Virginia. Den andre hendelsen har utgangspunkt i hvilke drivkrefter som presset i retning av kolonisering.

Spain was then the greatest and most acquisitive power in Europe, and Philip and Elizabeth were moving steadily toward a decisive confrontation. It came in 1588 when the Spanish sent an armada of fighting galleons [...]. English courage and resourcefulness, combined with a storm which scattered the mighty armada, inflicted a shattering defeat upon Spain. England's victory gave sharp impetus to Elizabeth's colonization plans.<sup>45</sup>

Dabney forklarer ikke hva utslettelsen av den spanske armadaen helt konkret hadde å si. Utslettelsen av armadaen ga «sharp impetus»<sup>46</sup> som jeg vil oversetter til at det ga en «økende drivkraft» for den engelske viljen om å kolonisere. Dabneys språkbruk er i tillegg noe jeg ønsker å kommentere i hans beskrivelse av engelskmennene. Dabney poengterer hvordan engelskmennenes mot var med på å beseire armadaen. Med denne ordbruken gir han et sterkt positivt inntrykk av engelskmennene. Videre gir han konkrete eksempler for hvorfor kolonisering av Virginia ville vært lønnsomt for engelskmennene.

On the home front, the country's forests were being denuded, and timber and other forest products were vitally necessary [...]. In addition, population shifts, with migration to the cities, caused unemployment and gave the impression that the country

---

<sup>44</sup> Ibid. 6

<sup>45</sup> Ibid. 6

<sup>46</sup> Ibid. 6

was overpopulated. The conclusion was reached that some of these problems could be solved through emigration.<sup>47</sup>

Dabney fokuserer på hvordan kolonisering av Virginia fungerte som en problemløsning for engelskmennene. Hva han baserer disse argumentene på kommer ikke frem i verket, men det bygger opp om hans innledende spørsmål til perioden. Som en del av perioden før engelskmennene ankom Virginia i 1607 nevner Dabney kort koloniseringen av Roanoke-kolonien og hva som skjedde med den.

Among the settlers, as a significant innovation, were women and children, destined to make permanent homes in “Virginia”. They selected Roanoke Island, and after they had become reasonably well established there, White [lederen for koloniseringen] went back to England for additional supplies. Circumstances prevented his return for four years. When he did so, in 1591, the entire colony had vanished. The word “Croatoan” on a post seemed to indicate that the colonists had gone to Croatan Island, but no trace of them was ever found.<sup>48</sup>

Det siste han går inn på som en del av denne perioden har et religiøst motiv.

Last, but not least, was the religious motive. Clergymen rang the changes from English pulpits on the need for founding a colony in order that they might bring to the heathen Indians the blessings of Protestant Christianity.<sup>49</sup>

Dabney betegner indianerne som hedninger og at de skal motta «the blessing of Protestant Christianity»,<sup>50</sup> og at engelskmennene skal bringe den «rette tro» til dem. Dette gir inntrykk av at indianerne ikke var annet enn en folkegruppe som måtte omvendes til protestantismen. Det er tydelig at dette er en fortelling som bærer preg av at flere forskjellige temaer er med på å danne grunnlaget for den engelske koloniseringen av Virginia som for alvor begynte i 1607.

## 2.2 Overlevelse, vekst og utvikling fra 1607 - 1752

Mangel på mat, sykdom og jevnlig angrep fra indianerne er det første Dabney fokuserer på med utgangspunkt i de første årene av koloniens eksistens. Sentrale spørsmål er hva som forårsaket dette, hvordan det påvirket kolonien og hvordan kolonistene overlevde.

---

<sup>47</sup> Ibid. 8

<sup>48</sup> Ibid. 7

<sup>49</sup> Ibid. 8

<sup>50</sup> Ibid. 8

Wheat was sown promptly, and it came up with remarkable speed, but there was not nearly enough. One of the best reasons was that a communal plan, based on principles similar to today's communism, had been prescribed for the settlers before they left England. The result were devastating.<sup>51</sup>

Dabney redegjør for at matmangelen ikke direkte var kolonistenes feil. Her legger Dabney skylden på de som planla det hele og begrunnelsen for at deres plan ble en katastrofe er fordi den var «based on principles similar to today's communism».<sup>52</sup> Dette inntrykket forsterkes der Dabney forklarer hva som erstattet planen og hvorfor det ble erstattet.

It was also Marshal Dale [nestlederen i kompaniet] who saw the absolute necessity for abandoning the disastrous plan under which, [...] all land had been held and worked in common, with rations distributed from a central storehouse. Dale recognized the value of private initiative by assigning small plots of land to worthy settlers. They were told that they could grow crops for their own benefit. The results were electric, and production increased almost immediately.<sup>53</sup>

Dette er den nærmeste forklaringen på hvorfor planen med delt eierskap ikke fungerte. Inntrykket om at en plan basert på kommunisme var en dårlig ide forsterkes i dette avsnittet fordi Dabney er konkret med å vise til hva han mener er et langt bedre alternativ. Sykdommen som herjet i kolonien er det neste han redegjør for.

A modern student has reached the conclusion that Hunt's illness was very likely typhoid, and that he probably served as a «carrier» after the colony was established. This finding is based, in part, on the theory that Hunt tended the «common kettle» from which for months the colonists was fed.<sup>54</sup>

Hvilke tiltak kolonistene gjorde for å utbedre situasjonen blir ikke beskrevet, men årsaken til utbruddet er tydelig. «A modern student» i referanselisten til Dabney er Gordon W. Jones og hans *The First Epidemic in English America* fra *Virginia Magazine of History and Biography* utgitt i 1963. Jones har ingen litteratur-eller kildehenvisning til denne hendelsen i sin tekst. Det er snakk om hva fortellingen baseres på. Dabney presenterer ikke denne teorien som en historisk sannhet, men heller som en «likely» og «probably» forklaring sykdomsutbruddet. På bakgrunn av dette mener jeg at referansen gir teksten autoritet selv om Dabney bruker en

---

<sup>51</sup> Ibid. 10

<sup>52</sup> Ibid. 10

<sup>53</sup> Ibid. 22 - 23

<sup>54</sup> Ibid. 12

forfatter som verken har litteratur-eller kildehenvisning til hendelsen i sin tekst. Den tredje og siste begivenheten i denne delen av Dabneys fortelling, angrepet fra de lokale indianerne, fremstilles som et stort problem for kolonistene.

A week after landing in Jamestown, Captain Newport led an expedition [...] up the «king's river» [...]. Various friendly Indian tribes were encountered en route. All went well in the explorers' relations with the redskins until the settlers returned to Jamestown. They found that the unpredictable natives had attacked the fort, killing a boy [...] and inflicting lesser wounds on about eleven more. It was the beginning of a period in which the Indians harassed the colonists almost continually. Any who strayed carelessly outside the palisades of the fort were picked off by bowmen lurking in the nearby tall grass.<sup>55</sup>

I fortellingen er «redskins» en betegnelse jeg merker meg. Betegnelsen: «redskins» vil jeg definere som en tidstypisk betegnelse, men ordet er ikke ute av bruk. Det amerikanske fotballaget «Washington Redskins» er et eksempel. På bakgrunn av dette kan det sies at betegnelsen «redskins» skifter valør avhengig av hvilken kontekst det brukes i og i akkurat denne konteksten har det ikke en positiv vinkling. Språket og ordvalget gir klare antydninger om hvilket inntrykk forfatteren ønsker å gi og det er tydelig at indianerne har rollen som kolonistenes fiender. Dette kommer klart frem i beskrivelsen av angrepet på kolonistene, men forfatteren sier også noe om indianernes væremåte. Dabney beskriver dem som uforutsigbare, som dreper uten grunn eller forvarsel og «lusker» utenfor fortet. Indianerne får ikke bare rollen som kolonistenes fiender, men også rollen som de «slemme» eller «onde» i fortellingen. Om noen blir portrettert som «slemme» sees det ofte at noen portretteres som de «snille». Det er tydelig i Dabneys beskrivelse av den engelske John Smith.

Captain John Smith, the ablest, the bravest and most charismatic, but most mercurial of the settlers, evidently had some sort of role in these disturbances.<sup>56</sup> [Dette er i sammenheng med uenigheter som fant sted under ferden fra England til Virginia i 1607]. Soon afterward (September 1608), Smith was made president of the council [...]. His dynamic drive and capacity for leadership were felt immediately, and malingering colonist were soon aware that more work would be required of them.<sup>57</sup>

---

<sup>55</sup> Ibid. 11

<sup>56</sup> Ibid. 2

<sup>57</sup> Ibid. 14



[...] just as matters appeared to be reasonably well in hand, the vital corn supply was found to have been virtually destroyed. [...] Smith ordered most of the colonists to leave Jamestown and go wherever food was obtainable. Thanks to this and other decisions made by Smith, only a few died during that winter.<sup>58</sup>

Beskrivelsene av Smith og hans avgjørelser i kolonien viser at han har en sentral rolle i kampen for koloniens overlevelse. Her er det tydelig at det er fra Smiths synspunkt at fortellingen blir fortalt. Fortellingen om Smith har den funksjonene av å vise hvordan kolonien overlevde. Dette er tydelig der Dabney beskriver at om det ikke hadde vært for Smith, hadde kolonien blitt utslettet. Dabneys ordvalg i portretteringen av ham er sterkt positivt er ladet. Han blir beskrevet som «modig», «karismatisk» og «dyktig», men også som en «unormal» skikkelse blant kolonistene. I kontrast til indianerne, som blir beskrevet som uforutsigbare og som dreper uten grunn, er det tydelig at språket har den funksjon om å portrettere Smith som en av de «gode» i fortellingen. Forholdet mellom indianerne og de engelske kolonistene presenteres som en klassisk fortelling om de gode og de snille mot de onde og slemme. Inntrykket av Smiths rolle i fortellingen forsterkes der han reiser tilbake til England i 1609. «His going was a severe loss to the colony. [...] it was he, more than any other man, who pulled Jamestown through the worst crisis of its earliest years».<sup>59</sup> Smith får, gjennom Dabneys ordvalg, en heltestatus i fortellingen. Et annet individ som ikke får den samme heltestatusen, men som har stor betydning er John Rolfe.

John Rolfe is the man who developed in Virginia a type of tobacco for which there was a great demand in Europe. An English gentleman whose fame rests also on the fact that he became the husband of Pocahontas, Rolfe grasped the possibilities in the development of a milder type of leaf than the native variety.<sup>60</sup>

Tobakken skulle ikke bare fungere som et fundament for Virginias økonomi gjennom kolonihistorien, men også som grunnlaget for plantasjesystemet som senere skulle bli svært sentralt i statens industrielle utvikling. John Rolfe er derfor en sentral aktør som fortellingens synspunkt fortelles ut ifra fordi hans eksperimentering ledet til plantingen og dyrkingen av tobakk. Det er også tydelig at giftemålet med Pocahontas var en viktig hendelse. «It signaled the beginning of eight years of almost uninterrupted peace with the Indians».<sup>61</sup>

---

<sup>58</sup> Ibid. 15

<sup>59</sup> Ibid. 18

<sup>60</sup> Ibid. 24

<sup>61</sup> Ibid. 26

Dette korte sitatet sier ikke bare noe om hvor lenge freden varte, men det forsterker også inntrykket om hvilke aktører synspunktet blir fortalt ut ifra. Det er snakk om engelskmennenes «peace with the Indians».<sup>62</sup> Her er det overordnede utgangspunktet engelskmennene. Hva med Pocahontas som nevnes her? Hvilken rolle får hun gjennom giftemålet med John Rolfe?

Pocahontas lived for but a score years, and here bones lie beside the Thames, far from the wigwams and forests of her native land. But the vision of this Indian girl, compassionate and unspoiled, yet proud and regal, haunts us across the centuries. She left her mark indelibly upon the history of her time.<sup>63</sup>

Pocahontas er en viktig aktør, men jeg får inntrykk av at dette bare er fordi hun indirekte hjalp kolonistene gjennom sitt giftemål med den engelske Rolfe. Slik Dabney presenterer det mener jeg at det gir et inntrykk av at om noen motarbeider kolonistene, blir de beskrevet med negative egenskaper. Om noen hjelper kolonistene, uansett hvem de måtte være, beskrives de med positive egenskaper. Pocahontas er den eneste av indianerne som beskrives på denne måten. Freden som giftemålet innledet varte i åtte år. I den tidsperioden er det to årstall som skiller seg ut i fortellingen, 1619 og 1622.

The year 1619 was one of the most notable in American annals. The first representative assembly in the new world convened in that year at Jamestown. [...] it marked the first step in the building of this country's democratic institutions. The result was «The Greate Charter, » which laid the groundwork for a much less authoritarian form of governance for the colony. [...] the planters began importing white servants whose passage they paid, and who agreed, in return, to work for a given number of years [...].<sup>64</sup>

Tre grunner gjør dette avsnittet sentralt i fortellingen. Det første er hvordan Dabney slår fast dette som en av de viktigste hendelsene i amerikansk politisk historie. Den andre grunnen er fremstillingen av hvordan ny arbeidskraft ankom kolonien, som igjen sier noe om hvordan kolonien begynte å utvikle seg mot et fungerende samfunn. Den tredje grunnen er hvordan Dabney fremstiller denne hendelsen som en katalysator for hvorfor Virginia ble gjort til en kronkoloni.

---

<sup>62</sup> Ibid. 26

<sup>63</sup> Ibid. 28

<sup>64</sup> Ibid. 28 - 29

He [Jacob I] did not believe in popular government, and he made clear his lack of sympathy for the establishment of a legislative assembly in Virginia. James determined in 1624 to dissolve the Virginia Company and to make Virginia a royal colony.<sup>65</sup>

Hvorfor Jacob I var motstander av forsamlingen redegjør Dabney ikke for, men han er konkret i sin redegjøring for at dette er den viktigste grunnen for at Virginia ble en kronkoloni. Det andre årstallet som jeg nevnte tidligere er 1622 og det som fortellingen dreier seg om her, er indianernes angrep på kolonistene. Hvorfor indianerne angrep, hvordan de gjorde det og hvordan kolonistene svarte på angrepet mener jeg er sentralt for hvordan fortellingen bygges opp.

The prevailing view was that the natives could be trusted. The settlers showed their trust by lending them their boats, lodging them in their homes, and going about unarmed. Chief Opechancanough pretended to utmost friendship for the English, and protested that “the sky should fall” before he would perform a hostile act. But ere long, the chieftain was plotting to massacre the English. And then, like a bolt from the heavens, the blow fell [...].<sup>66</sup>

Dette fremstiller Dabney som årsaken for angrepet, og det neste han går inn på er hvordan indianerne angrep.

With amazing co-ordination and diabolical ferocity the Indians suddenly attacked the settlers [...]. With tomahawk, club and scalping knife they slaughtered men, women and children wherever they could be found [...]. Many bodies were mangled, and portions were carried off by the rampaging redskins. More than 350 persons of all ages and both sexes perished.<sup>67</sup>

Om det var et spørsmål tidligere, er det nå ingen tvil. Fortellingen om indianerne har den funksjon om å vise hvem som er kolonistenes «fiender» i fortellingen. Dette er tydelig ved at indianerne får rollen som forrædere og de onde i fortellingen. Dabney fastslår at de angrep uten forvarsel og grunn, mens kolonistene bare hadde vært vennlige og hjulpet dem i tiden før. Fremstillingen er helt ensidig og Dabney sier rett ut at indianerne er demoniske og

---

<sup>65</sup> Ibid. 39

<sup>66</sup> Ibid. 35

<sup>67</sup> Ibid. 35 – 36

barbariske. Denne fremstillingen leder til at enhver handling mot indianerne vil kunne forsvares, og Dabneys beskrivelse av kolonistenes hevn forsterker det inntrykket.

The English, quite understandably, reacted in a fury of revenge. Expeditions against the Indians were organized and carried out ruthlessly. Gone were plans for peaceful relations. Not only were the redskins slain wherever found, but their villages and crops were destroyed. When the elusive natives could not be overtaken, the colonists concentrated on burning their villages and corn.<sup>68</sup>

Engelskmennenes hevn fremstilles som en naturlig handling og uansett hvor grusom den måtte være, rettferdiggjør Dabney den. Språkbruken gir inntrykk av at engelskmennene er de gode og snille og at det var «forståelig» at de drepte indianerne hvor hen de kunne finne dem som følge av angrepet. Og igjen brukes betegnelsen «redskins». Det som er interessant med denne betegnelsen er konteksten den brukes i. Jeg nevnte at betegnelsen kan skifte valør avhengig av konteksten den brukes i, og på dette punktet i fortellingen ser jeg et mønster. Det virker som om at hver gang indianerne angriper kolonistene eller omvendt, betegner Dabney dem som «redskins». Jeg redegjorde for at betegnelsen er typisk for tiden det er skrevet i, men nå er det også tydelig at det brukes der konteksten er krig/konflikt. Også betegnelser som «Indians» og «natives» brukes der det er snakk om krig og konflikt, men de betegnelsene brukes også i helt andre kontekster. Jeg må også påpeke at hendelsen betegnes som «A Massacre»<sup>69</sup> av Dabney.

Det er forskjellig grad av hvor viktig en hendelse er for kolonihistorien, og noen har mindre betydning enn andre. Et eksempel på dette er den engelske borgerkrigen fra 1642 hvor Virginia kom ut på den tapende siden. Dabney redegjør for hva som skjedde etter dette nederlaget.

Berkeley encouraged Cavalier sympathizers to come to Virginia for refuge [...]. Among them were the first Lees, Carters, Randolphs and Masons. Later [etter den engelske borgerkrigen] the General Assembly, meeting at Jamestown, proclaimed Prince Charles king, and declared that anyone who disagreed was guilty of high treason. In the face of this defiant gesture, the English Parliament [...] was conciliatory. It sent four moderate commissioners to Virginia, with instructions to seek

---

<sup>68</sup> Ibid. 38

<sup>69</sup> Ibid. 35

an agreement from the colony to submit peacefully to the Commonwealth Government. The agreement was achieved.<sup>70</sup>

Rundt denne tidsperioden er det ingen andre hendelser eller temaer som Dabney inkluderer i fortellingen. På bakgrunn av dette fremstår den engelske borgerkrigen og etterfølgende av den som avgjørende deler av fortellingen i akkurat denne tidsperioden. Til forskjell fra andre hendelser, som f.eks. John Smiths rolle i kolonien, fremstilles ikke borgerkrigen som den viktigste hendelsen i kolonihistorien, men den utgjør fortsatt en del av fortellingen. Det neste Dabney fokuserer på er slaveriet.

In [...] 1661, a fateful decision was made by the Virginia General Assembly. It legalized Negro slavery. The planters would almost certainly have preferred to work their estates with white tenants, as in England. However, their tobacco plantations [...] could be much more readily operated with slave labour; in fact, it became virtually impossible to work the large plantations profitably on any other basis. The temptation was too great for the planters. It was an age when slave systems were not regarded with the revulsion felt against such systems today by all civilized peoples.<sup>71</sup>

Dette er en sentral del av fortellingen og det er interessant å se hvordan et tema som i utgangspunktet ikke direkte omhandler kolonistene, vinkles etter hvordan det påvirket kolonistene. Utgangspunktet for denne fortellingen er hvordan slaveriet som institusjon var en forutsetning for kolonistenes økende tobakksproduksjon. Dabney hevder at slaveri er et avskyelig system og legaliseringen av det var en «fateful» avgjørelse, men samtidig rettferdiggjør han at kolonistene brukte slaver fordi det ikke var noen annen utvei. Fristelsen var for stor fordi bruken av slaver på tobakksplantasjene skapte større «profitt». Måten han ordlegger seg på, mener jeg gir et dobbeltmoralsk inntrykk. Språklig må jeg også påpeke Dabneys betegnelse på de afrikanske slavene. Ikke bare i avsnittet over, men konsekvent gjennom hele teksten betegner han afrikanerne som «negroes». Denne betegnelsen er sterkt negativt ladet. Bruken av dette ordet i dag for å betegne mennesker fra Afrika, enten det er på norsk eller engelsk, vil jeg se på som urovekkende. Jeg må derfor presisere at verket er utgitt i 1971, men det betyr ikke at betegnelsen ikke ble bemerket da heller. Det han bygger videre på i dette avsnittet er tobakksplantasjene og betydningen det hadde for kolonien.

---

<sup>70</sup> Ibid. 52

<sup>71</sup> Ibid. 53

It is around those fields that the entire plantation economy revolved, with far-reaching implications for the business, political, social and religious life of the Old Dominion. The staple [tobakk] guaranteed the permanence of the Virginia settlement; created the pattern of the Southern plantation; encouraged the introduction of Negro slavery, then softened the institution; begot an immortal group of colonial leaders; strained the bonds between mother country and Chesapeake colonies; promoted the Louisiana Purchase; and, after the Civil War, helped create the New South.<sup>72</sup>

Dabney baserer dette på Joseph C. Roberts *The Story of Tobacco in America* fra 1949. Tobakken og produksjonen av den er et sentralt tema i fortellingen og det har den funksjon om vise hvordan kolonien utviklet seg og hvordan det påvirket kolonistenes liv i kolonien. «When tobacco prices were high, there was prosperity; when they were low, there was genuine suffering among the smaller planters and much hardship among the larger ones».<sup>73</sup> Dette er igjen et eksempel der Dabney redegjør den enorme betydningen tobakken har for kolonistene. Fra tobakken tar Dabney utgangspunkt i en annen hendelse, Baconsopprøret i 1676.

Thanks to Bacon, the Indian threat was effectively countered, and some of the worst injustices of Berkeley's regime were ameliorated. The revolt also had the salutary effect of warning the British Crown against future excesses. True, full-fledged revolution erupted a century later, so the warning seems not to have been fully taken to heart.<sup>74</sup>

Tre poenger er sentrale i denne beskrivelsen. Det første og andre har utgangspunkt i indianerne. «Thanks to Bacon, the Indian threat was effectively countered».<sup>75</sup> Dette leser jeg som at det var en god ting at Bacon fjernet og drepte flere indianere. Dabney rettferdiggjør kolonistenes hevn etter 1622 på grunn av at indianerne angrep og denne holdningen er like gjeldende her. Frem til 1676 er indianerne en stor del av fortellingen, men fra dette punktet er de nærmest usynlige i den. Dabney forklarer ikke hvorfor, men hans beskrivelse av at indianerne ble slått tilbake vil jeg tolke som at de ikke lenger var en direkte trussel for kolonistene og derfor ikke lenger er viktige i fortellingen. Det tredje, som ikke er det viktigste, men det er verdt å nevne er hvordan Dabney bruker Baconsopprøret som en

---

<sup>72</sup> Ibid. 54

<sup>73</sup> Ibid. 55

<sup>74</sup> Ibid. 68

<sup>75</sup> Ibid. 68

henvisning til den amerikanske uavhengighetskrigen som begynte 100 år senere. Forløpet for uavhengighetskrigen er det siste Dabney går inn på, men før det fokuserer han på Virginia på 1700-tallet.

Dabney redegjør for at den demokratisk valgte forsamlingen i 1619 og tobakksproduksjonen ikke bare var viktig for Virginias historie, men også for USAs historie. En lignende beskrivelse er tydelig om den nye hovedstaden fra 1699, Williamsburg.

The decision to move the capital was made by the General Assembly in 1699 [...]. Far more healthful than miasmatic Jamestown, it was to remain the colonial capital until the American Revolution. Few cities in America can point to a more scintillating galaxy of men than those who trod the streets of this little town.<sup>76</sup>

Gjennom språkbruken er det tydelig at Williamsburg ikke bare var en viktig by for Virginia, men for USA. Det er på bakgrunn av dette at beskrivelsen om Williamsburg ligner på beskrivelsen om forsamlingen i 1619. Dabney går ikke videre med å gi andre eksempler på hvorfor Williamsburg var viktig enn at flere viktige menn «trod the streets of this little town».<sup>77</sup> Det han fokuserer videre på er den voksende tobakksproduksjonen på bakgrunn av en økende arbeidskraft basert på slaveri.

[...] the flow of Africans became a torrent in the succeeding decades, and the great plantation owners were able to grow and market tobacco more cheaply. In addition, they increased their landholdings to the maximum degree possible, and instituted a system of mass production.<sup>78</sup>

Hvordan Dabney redegjør for at dette ledet til vekst sier noe om at det er en viktig del av koloniens utvikling. Også her blir slaveriet viktig for å vise hvordan institusjonen i sin helhet påvirket kolonistene og det han fokuserer videre på, er hva dette hadde å si for de små tobakksbøndene.

This put more and more pressure on the small growers, who found such competition increasingly severe. By the middle of the eighteenth century, the result was greatly reduced incomes for these agriculturalists. Many were impoverished, and a class of “poor whites,” living in squalor, sprang up.<sup>79</sup>

---

<sup>76</sup> Ibid. 75

<sup>77</sup> Ibid. 75

<sup>78</sup> Ibid. 71

<sup>79</sup> Ibid. 71

For å underbygge dette referer Dabney til Thomas J. Wertenbaker og hans *The Shaping of Colonial Virginia* fra 1958.

Wertenbaker rightly terms the “undermining of the yeoman class by the importation of slaves one of the great crimes of history.” [...] It transformed Virginia and the South from a land of hard-working, self-respecting yeomen to a land of slaves and slaveholders”.<sup>80</sup>

Dabney stiller seg ikke kritisk til denne påstanden, verken her eller andre steder i fortellingen. I stedet sier han seg enig i («Wertenbaker rightly terms»),<sup>81</sup> hva jeg vil definere som Wertenbakers svært kontroversielle påstand fra 1958. Det jeg mener er kontroversielt med påstanden er hvordan bruken og importen av slaver var «one of the great crimes of history»<sup>82</sup> fordi det i realiteten gjorde livet verre for «The Yeoman Class».<sup>83</sup> Det som ikke kommer frem er behandlingen slavene var utsatt for. Med andre ord gir dette inntrykk om at importen av slaver var kriminelt fordi det truet den «hvite klassen» i Virginia. Samlet sett sier dette noe om hva Dabney baserer fortellingen på.

Som et siste poeng før jeg går over til Dabneys siste periode, må jeg redegjøre for hvilken synsvinkel perioden mellom 1700 – 1752 er sett ut ifra. Med unntak av det han skriver om de små tobakksbøndene i forrige del, er utgangspunktet for resten av fortellingen i den tidsperioden det jeg vil betegne som «tobakkseliten» i Virginia. Det er tydelig at denne eliten hadde enorm innflytelse i kolonien og det er fra deres synspunkt at utgangspunktet i fortellingen blir fortalt.

Its members were at times excessively grasping, especially where land – the indispensable badge of the gentlemen – was concerned. On the other hand, they recognized that being born into a select class carried with it definite obligations for public service, many of which obligations they discharged without any financial compensation whatever.<sup>84</sup>

Tidligere har alle kolonistene vært utgangspunktet for fortellingen, men her er det et tydelig skifte hvor vi bare får høre om en mindre gruppe blant dem. Det er blant annet tydelig i

---

<sup>80</sup> Ibid. 71

<sup>81</sup> Ibid. 71

<sup>82</sup> Ibid. 71

<sup>83</sup> Ibid. 71

<sup>84</sup> Ibid. 83



tittelen på to av kapitlene: *The Capital, the Commissary and Spotswood*<sup>85</sup> og *Gooch, Carter, Byrd and the Clergy*.<sup>86</sup>

### 2.3 Fra Virginia som koloni til krav om uavhengighet 1752 – 1776

I denne perioden tar Dabney utgangspunkt i den franske og indianske krig og forløpet av den amerikanske uavhengighetskrigen. En fremtredende aktør i denne er George Washington.

In that war [den franske og indianske krig], fought in the wilderness over a vast area, and with global repercussions, a young man named George Washington was to demonstrate some of the qualities that have enshrined him among the great men of the world.<sup>87</sup>

Selve krigen presenteres som en sentral hendelse i fortellingen og det er tydelig at det er George Washington og begynnelsen på hans karriere som er Dabneys hovedfokus i den. Måten han blir portrettert på viser hans rolle som en sentral aktør i fortellingen. I den siste delen av fortellingen fokuserer han på forløpet av den amerikanske uavhengighetskrigen.

«Virginia had been foremost among the colonies in opposing the Stamp Act. This was the first of numerous examples of the Old Dominion's leadership in the prerevolutionary era».<sup>88</sup>

Dabney fremstiller dette som en av de viktigste årsakene for ønsket om å erklære uavhengighet. Det som kjennetegner denne delen av historien er et brudd i fortellingen. Dabney fokuserer ikke lenger på utvikling eller overlevelse, men heller løsrivelse og opprør mot Storbritannia. Det markerer slutten på Virginias kolonihistorie og begynnelsen på Virginia som sammen med sine søsterkolonier etablerte USA.

### 2.4 Hovedfortellingen – Utviklingen gjennom kolonistenes spektakulære innsats

Hovedfortellingen i dette verket er de engelske kolonistenes innsats ved å bygge opp og utvikle kolonien mot et fungerende samfunn til tross for vanskelighetene som møtte dem. Denne utviklingen er gjeldende gjennom hele fortellingen, og mot slutten blir synspunktet i den fortalt med utgangspunkt i en undergruppe blant de engelske kolonistene, tobakkseliten.

I introduksjonen til denne hovedfortellingen (før 1607) inkluderes aktører som spanjolene, indianerne og engelskmennene. Historien om spanjolene har den funksjon av å vise hva som ledet til den engelske kolonisering av Virginia. Indianerne brukes som et religiøst argument

---

<sup>85</sup> Ibid. 69

<sup>86</sup> Ibid. 82

<sup>87</sup> Ibid. 100

<sup>88</sup> Ibid. 117

for koloniseringen. I fortellingen om engelskmennene fokuseres det på hvordan interne forhold innad i England ledet til koloniseringen.

Denne hovedfortellingen underbygges ved at de engelske kolonistene blir fremstilt positivt på bekostning av de lokale indianerne, den afrikanske befolkningen og slaveriet i Virginia.

Eksempelvis blir indianerne systematisk portrettert som «fiendene» i fortellingen. Hver gang det forekommer en aggressiv handling av eller mot dem, betegnes de på nedsettende vis som «redskins». Denne presentasjonen har den funksjon om å fremstille de engelske kolonistene som de «gode» i hovedfortellingen. Med det utgangspunktet blir kolonistene fremstilt som hovedfortellingens hovedaktører. Dette er blant annet tydelig der det fokuseres på angrepet i 1622. Her fastslås det at indianerne angrep uten forvarsel eller grunn, mens kolonistene bare hadde vært vennlige og hjulpet dem i tiden før. Dette har igjen den funksjon om å stille indianerne i et «negativt» lys og kolonistene i et «positivt» lys.

Presentasjonen av slaveriet og den afrikanske befolkningen har også den funksjon om å tydeliggjøre de engelske kolonistene som hovedaktørene, men i tillegg sier dette noe om hvordan hovedfortellingen om Virginias utvikling som et kolonisamfunn bygges opp. Meningen med slaveriet er å vise hvordan det direkte påvirket de engelske kolonistene samt hvordan slaveriet, gjennom tobakksproduksjonen, bidro til koloniens utvikling. Også den afrikanske befolkningen blir portrettert med en nedsettende betegnelse, «negro». Det er et sterkt negativt ladet ord som gir et negativt syn av den afrikanske befolkningen.

Det er også andre eksempler som underbygger valget av hovedfortelling. Eksempelvis blir den engelske John Smith portrettert som en helt i verket gjennom beskrivelsene av hvordan han reddet kolonien fra utslettelse. Presentasjonen av Smith står, i kontrast til indianerne, som svært positiv. Totalt sett har beskrivelsene om Smith den funksjon av å tydeliggjøre hovedaktørene og forsterke inntrykket om overlevelse og utvikling. Fortellingen om John Rolfe, hans eksperimentering med tobakk og giftemål med Pocahontas har også den funksjon om å støtte opp hovedfortellingen. I den presentasjonen blir også Pocahontas fremstilt som en viktig aktør, fordi hennes deltagelse i fortellingen underbygger fortellingen om den engelske overlevelsen og utviklingen.

Andre konkrete hendelser og aktører som har den funksjonen i hovedfortellingen er opprettelsen av den demokratisk valgte forsamlingen i 1619, tobakksproduksjonen, Baconsopprøret i 1676 og kolonistenes vei mot uavhengighet.

Basert på mine tolkninger slik utførelsen av denne fortellingen er gjort vil jeg hovedsakelig karakterisere den som en del av den progressive skolen, men det er også tegn til den «tradisjonelle» skolen. På bakgrunn av den progressive skolen er det tydelig fordi det er et stadig fokus på vekst og utvikling. Den «tradisjonelle» skolen står ikke like sentralt, men jeg vil fortsatt inkludere det som en historiografisk skole i denne fortellingen. Dette baserer jeg på bestemte eksempler der det trekkes linjer og likheter mellom utbruddet av uavhengighetskrigen og hendelser lenge før det.

## Kapittel 3 - Virginia: A Bicentennial History

Luis D. Rubin Jr's kolonihistorie deles i tre perioder. I den første delen (1607 – 1700) tar forfatteren utgangspunkt i de hvite engelske kolonistene. Det som karakteriserer fortellingen er hvordan begivenheter og andre folkegrupper påvirket deres tilstedeværelse i Virginia.

I den andre perioden tar forfatteren utgangspunkt i tiden fra 1700 – 1754. Fortellingen karakteriseres av en elite i Virginia som gjorde seg velstående på bakgrunn av den voksende tobakksproduksjonen som følge av den voksende importen av afrikanske slaver, samt synet på den afrikanske befolkningen og betydningen slaveriet hadde for kolonistene i Virginia.

I den tredje perioden tar forfatteren utgangspunkt i den franske og indianske krig (1754 – 1763) og veien mot den amerikanske uavhengighetskrigen. Rubin vektlegger hvordan hendelser som følge av den franske og indianske krig, sørget for at kolonistene samlet seg om en felles sak og hvordan dette ledet til et ønske om uavhengighet.

### 3.1 Påvirkningen av den engelske tilstedeværelsen

Fremstillingen tar utgangspunkt i de engelske kolonistene i tiden etter 1607 med unntak av ett tema. Det er en redegjørelse av engelskmennenes motiver for å kolonisere Virginia.

There was hope of making a profit through discovery of precious metals or other minerals, through trade with the Indians, and through the development of agriculture. There would be ample tall trees for masts, and turpentine, hemp, timber, and tar for naval stores. There would be room for the excess of population that was already crowding into London and the other cities of England.<sup>89</sup>

Det neste Rubin redegjør for er engelskmennenes religiøse motiv.

By no means least among the motives that brought the English to Virginia was the desirability of carrying the true Gospel to heathen shores and saving the souls of resident savages who might otherwise live and die in complete spiritual darkness or, almost as bad, fall into the clutches of the Roman Catholicism.<sup>90</sup>

Dette er den samme språkbruken som i Dabneys fortelling som også fokuserer på at engelskmennene skulle bringe kristendommen til indianerne. Jeg vil også legge til at indianerne ikke har en betydningsfull rolle i denne fortellingen.

---

<sup>89</sup> Rubin. 4

<sup>90</sup> Ibid. 4

Med utgangspunkt i det som skjer etter 1607 er det, i likhet med Dabney, sulten og sykdommen i kolonien han vektlegger i perioden.

“Our men were destroyed with cruell diseases as Swellings, Flixes, Burning Fevers, and by warres,” George Percy wrote, “and some departed suddenly, but for the most part they died of mere famine. There were never Englishmen left in a foreigne country in such miserie as wee were in this new discovered Virginia.”<sup>91</sup>

Dette er hentet fra George Percy sin beskrivelse av de første dagene etter ankomsten til Virginia i 1607. Denne primærkilden har Rubin hentet fra Warren M. Billings og hans *The Old Dominion in the Seventeenth Century: A Documentary History of Virginia, 1606 – 1689* fra 1975. Verket består i stor grad av transkriberte brev og dokumenter fra koloniperioden i Virginia. Billings viser hvor disse primærkildene er hentet fra og hvem som har skrevet dem. Denne referansen gir Rubins tekst autoritet. En lignende referansebruk var tydelig i Dabneys fortelling som brukte Gordon W. Jones ved å redegjøre for en «likely/probably»<sup>92</sup> forklaring på et sykdomsutbrudd i kolonien. Denne referansen gir også Dabneys tekst autoritet. Også i likhet med Dabney har Rubins fortellingen om den uholdbare tilstanden i de første årene av koloniens eksistens den funksjon av å introdusere den engelske John Smith.

The ineptness of the settlers’ leadership [...] began to be remedied when a certain hard-nosed, willful, somewhat disputatious soldier of fortune, Captain John Smith, assumed greater importance in the council. [...] Smith forced upon his colleagues the ingenuity and efficiency needed if the enterprise was to survive. Near-tragedy came when it was discovered that the entire corn supply had been ruined [...]. Smith promptly stopped all work at Jamestown, divided the settlers into groups, and sent them to various places where food was available until the Jamestown supply could be replenished. The following autumn [1609] Smith, wounded in an explosion [...] departed for England, never to return. Had he remained in charge through the winter, the dreadful ordeal of 1609 – 1610 might have been averted.<sup>93</sup>

I denne beskrivelsen er det tydelig at Smith har en sentral rolle som gjør han til en viktig aktør i fortellingen. Dette er på bakgrunn av at hans handlinger beskrives som avgjørende for at kolonien overlevde. Det samme gir Dabney uttrykk for. Det er også et spesielt ordvalg i

---

<sup>91</sup> Ibid. 5

<sup>92</sup> Dabney. 12

<sup>93</sup> Rubin. 5 - 6

avsnittet. Det første jeg må peke på er lederskapet før Smith, som Rubin portretterer som «udugelig». Rubin redegjør for at det var lederskapet i Virginia sin feil at planene ikke gikk som det skulle, til forskjell fra Dabney som legger skylden på forberedelsene som ble gjort i England før avreise. Portrettering av Smith er også sentral. Smith beskrives som en «hard-nosed», «willful» og «disputatious» «soldier of fortune».<sup>94</sup> Portrettering av hans karakter skiller seg ikke akkurat ut på en positiv måte, det er derimot beskrivelsene av Smiths handlinger som gjør det. De var både «ingenuity» og «efficiency»,<sup>95</sup> og gir inntrykk av at om det ikke hadde vært for Smith, er det sannsynlig at kolonien ikke hadde overlevd. Dette inntrykket forsterkes der Rubin hevder at kolonien kunne ha unngått en ny sultkatastrofe om han ikke hadde reist tilbake til England. Dette gir også Dabney uttrykk for. Smith blir portrettert som en viktig aktør, men jeg vil ikke si at Rubin portretterer hans rolle som en helt i fortellingen slik Dabney uttrykker. Det er ingen tvil derimot i fortellingen at Smith var en enestående leder som var delaktig i koloniens overlevelse. Rubin fortsetter å fokusere på enkeltindivider, og i den sammenheng introduserer han John Rolfe.

Relations with the Indians improved notably after the marriage of Pocahontas, daughter of the emperor Powhatan, to John Rolfe in 1614. In 1612 or 1613 his first crop of Virginia-grown Orinoco leaf [tobakk] was sent to England, and though there would be need of refinement before the Virginia product could compete with successfully with Spanish tobacco, it quickly became apparent that the Virginia colony at last had a potentially profitable item of export.<sup>96</sup>

Det er ingen tvil om at Rolfes eksperimentering med tobakk er langt mer sentralt i fortellingen enn hans giftemål med Pocahontas. Det forsterker inntrykket jeg nevnte tidligere om at indianerne ikke har en sentral rolle i denne fortellingen. Dabney gir også uttrykk for det, men han fokuserer i stor grad på Pocahontas grunnet giftemålet med Rolfe. Det er ingen beskrivelser om hvem Rolfe var som person eller hvor han kom fra, men det kommer tydelig frem at hans eksperimentering med tobakken er det viktigste. Det neste han går inn på er et årstall som står svært sentralt i Virginias kolonihistorie, året er 1619.

---

<sup>94</sup> Ibid. 5

<sup>95</sup> Ibid. 5

<sup>96</sup> Ibid. 7 – 8

Tre hendelser i 1619 vektlegges i fortellingen. [1] Den første demokratiske forsamlingen fant sted, [2] de første afrikaneren ankom kolonien og [3] en ny flom av kolonister ankom kolonien.

[1] Thus it was that on June 30, 1619, the first legislative assembly in the new world convened for a six-day meeting at the church on Jamestown Island. [2] Another event, which took place three weeks later in Virginia, was to be of much consequence to the descendants of those representatives. A ship sailed up the James River and discharged a cargo of twenty blacks from Africa. [3] More than 1,200 emigrants arrived in Virginia from England during that momentous year of 1619. Not only did they include men and their families, but also a shipload of young maids, recruited by the company to go to the New World to find husbands.<sup>97</sup>

Den demokratiske valgte forsamlingen i Dabney (1971) fremstilles som en av de viktigste hendelsene i amerikansk politisk historie. En lignende fremstilling er ikke tydelig i Rubin (1977). Dette er ikke tilfelle når det gjelder ankomsten av de første afrikanerne. Her henviser Rubin til den fremtidige behandlingen av afrikanerne i Virginia. Det må også nevnes at han betegner dem som «blacks», til forskjell fra Dabney som betegner dem som «negros». Der Rubin vektlegger den tredje hendelsen skriver han: «during that momentous year of 1619».<sup>98</sup> Basert på de tre hendelsene han vektlegger er det tydelig at ikke bare forsamlingen er viktig i fortellingen, men også andre hendelser. En slik beskrivelse om året 1619 var også tydelig i Dabneys fortelling. Til forskjell fra Dabney bruker ikke Rubin forsamlingen i 1619 som en overgang til å introdusere at Virginia ble en kronkoloni. Det han velger å fokusere videre på er bakgrunnen for, og indianernes angrep på kolonistene i 1622.

The Emperor Powhatan was dead; his brother had been displaced by Opecanough, a powerful, strong-willed man who had [...] been accepted by Powhatan as a werowance, or chief, under the Emperor's regime. Opecanough made strong professions of his friendship for the English. Yet all this time the crafty chieftain was plotting his strategy for the day when the Indians might rise up and strike a decisive blow that would drive the invading Europeans forever from Indian soil. At eight o'clock on the morning of March 22, 1622, Good Friday, the redmen attacked.

---

<sup>97</sup> Ibid. 9

<sup>98</sup> Ibid. 9

Suddenly, without warning, men, women, and children were slain in fields or at home; only the blacks were spared.<sup>99</sup>

Den eneste forklaringen på hvorfor Opechancanough angrep var at han ville drive europeerne vekk fra indianernes landområder, fordi de var en invaderende fremmed styrke. Dabney hevder at angrepet var et slags forræderi, ettersom kolonistene bare hadde vist sin godvilje ovenfor dem. Dette gir den funksjon av at kolonistene er de «snille», mens indianerne er de «slemme». Rubin fremstiller at angrepet kom som en overraskelse, men det er ingenting i fortellingen som tilsier at noe har den funksjon om å portrettere noen av aktørene som de «gode» eller «onde». En grunn for dette har å gjøre med Rubins portrettering av Opechancanough, som var en «powerful», «strong-willed» og «crafty»<sup>100</sup> høvding. En lignende portrettering har Dabney om Pocahontas, men dette på bakgrunn av at hun indirekte hjalp kolonistene gjennom hennes giftemål med Rolfe. Jeg vil også påpeke Rubins betegnelse av indianerne som «redmen» i konteksten av angrepet. Dette er den første konflikten Rubin går inn på med utgangspunkt i indianerne, og der forekommer betegnelsen «redmen». Det samme er tydelig i omtalen av angrepet i 1644. «On April 18, 1644, the redmen struck suddenly at points all along the frontier [...] with more than five hundred men, women, and children killed».<sup>101</sup> Den samme ordbruken om den samme hendelsen (1622) har Dabney i sin fortelling, men med betegnelsen «redskins», ikke «redmen». Det neste Rubin fokuserer på i konteksten av angrepet er engelskmennenes motsvar til det.

A series of attacks was launched against the Indians, with the objective of defeating them in battle whenever possible and, when they fled from battle, destroying their villages and their crops since without corn the Indians would face starvation.

Opechancanough had failed to drive the Europeans into the sea, and now his own weakened warriors were forced to withdraw from the area of the settlement.<sup>102</sup>

Denne fremstillingen gir inntrykk av at kolonistenes hevn gjorde alt vondt verre for indianerne som ikke klarte å drive dem vekk fra kontinentet. Rubins fremstilling mener jeg gir inntrykk om at det er synd på indianerne. Det var langt ifra inntrykket i Dabneys beskrivelse. Hevnen til engelskmennene, slik Dabney fremstiller den, blir rettferdiggjort fordi indianerne

---

<sup>99</sup> Ibid. 10

<sup>100</sup> Ibid. 10

<sup>101</sup> Ibid. 16

<sup>102</sup> Ibid. 10 – 11



konsekvent portretters som de «onde» i fortelling. Det er ikke inntrykket i Rubins fortelling og videre fokuserer han på den generelle tilstanden i kolonien etter angrepet.

The Indian attack, however, proved a fatal blow to the Virginia Company's fortunes. Of more than four thousand settlers who went to Virginia during the years 1619 – 1624, less than twelve hundred survived. The colonists had to spend so much of their time fighting the Indians that they had little time to plant crops and improve their land. Livestock had been driven off. There had been a rush to plant tobacco at all hazards, including the health of indentured servants, who were being cruelly exploited.<sup>103</sup>

Fortellingen om tilstanden i kolonien etter angrepet har dem funksjon om å innlede årsaken for at Virginia ble en kronkoloni i 1624.

The upshot was that in 1624 the charter of the Virginia Company was revoked and a new commission was established to take charge of the affairs in the colony. So after eighteen years the history of the Virginia Company's enterprise came to an end, though as a crown colony Virginia would grow and ultimately flourish.<sup>104</sup>

Konsekvensen av den tilstanden kolonien var i nå, var at Virginia ble gjort til en kronkoloni. Dette begrunner Dabney med at Jacob I «did not believe in popular government, and he made clear his lack of sympathy for the establishment».<sup>105</sup> Rubin begrunner dette med en forverret tilstand over flere år, men angrepet i 1622 er den endelige årsaken. Angrepet har i tillegg den funksjon at det fungerer som et brudd i fortellingen. «[...] as a crown colony Virginia would grow and ultimately flourish».<sup>106</sup> Dette gir inntrykk av at den vonde tiden for de engelske kolonistene var over og at bedre tider var i vente.

Til nå har fortellingen vært preget av en kronologisk gjennomgang av de viktigste hendelsene og aktørene i kolonihistorien. Her stopper Rubin fortellingen og stiller spørsmål og diskuterer temaer han tidligere har vært inne på. Det er et tilbakeblikk på fortellingen. Et av disse spørsmålene tar utgangspunkt i de forferdelige forholdene kolonistene befant seg i.

Many have wondered why it was that the settlers of Jamestown had had so wretched a time of it, and had failed for so long to prosper in the new land. There are many explanations. For one thing, as many realized at the time, the men who first came to

---

<sup>103</sup> Ibid. 11

<sup>104</sup> Ibid. 11

<sup>105</sup> Dabney. 39

<sup>106</sup> Rubin. 11

Virginia were after adventure, overnight wealth; many were gentlemen who had no taste for muscular labor and felt it beneath their station. Too many of the earliest settlers were primarily in search of quick profits from the boom in tobacco use in Europe, and all too willing to exploit indentured labor ruthlessly in order to produce large harvests of the weed. It was land that was the attraction. To hold it, to live upon it, to make it productive was what finally brought Englishmen to Virginia to stay.<sup>107</sup>

Sammenlignet med Dabney er det ulike forklaringer på hvorfor kolonistene slet. Rubin legger skylden på «the settlers of Jamestown»,<sup>108</sup> mens Dabney legger skylden på forberedelsene som «had been prescribed for the settlers before they left England».<sup>109</sup> En annen fremtredende forskjell er hvordan Rubin i større grad utbroderer og forklarer hvorfor Jamestown ikke blomstret i begynnelsen. Her fremstiller Rubin egne teorier om hvorfor koloniseringen av Virginia ikke ble en suksess fra dag én. Slike forklaringer og teorier gjør teksten langt mer uavhengig og autoritær. En kan definere denne delen som et kort avbrekk i fortellingen, for det neste Rubin fokuserer på er en person som fremstilles som en viktig aktør for Virginias kolonihistorie.

In 1642 [...] there came to Virginia Sir William Berkeley, scholar, playwright, and member of a distinguished English family, who for much of the next forty-five years would be quite popular and successful as governor. The colony he found when he arrived consisted of some 15, 000 white people and 300 black slaves.<sup>110</sup>

En gjenkjennelig aktør i Rubins kolonihistorie fra 1642 – 1673 er Sir William Berkeley. Berkeley er en gjenkjennelig aktør ved at han utgjør en indirekte del av fortellingen. Det er ikke en utbrodert fortelling om han, slik som med John Smith. I stedet opptrer han i bakgrunnen av de hendelsene Rubin vektlegger. Blant annet er dette tydelig der Rubin redegjør for tobakkens betydning.

Tobacco was by long odds the principal crop. Though the royal authorities, including Berkeley, did their best to encourage diversification, it was difficult to get the Virginians to forego tobacco growing, especially now that the bronze-yellow, “sweet

---

<sup>107</sup> Ibid. 11 – 12

<sup>108</sup> Ibid. 11

<sup>109</sup> Dabney. 10

<sup>110</sup> Rubin. 15

scented” leaf, which commanded the highest prices in England (and, 350 years later, still does), had been developed in some Virginia counties.<sup>111</sup>

Den enorme betydningen tobakken har for Rubins fortelling kommer tydelig frem her. Rubins fremstiller tobakken som et produkt som ikke bare er viktig for Virginia under koloniperioden, men selv i dag (1977) er den like viktig. Dette er tydelig i hans kommentar om at selv 350 år senere er tobakk fortsatt lønnsomt. Tobakkens betydning er også sentral i Dabneys fortelling.

Det neste han fokuserer på er den engelske borgerkrigen fra 1642 hvor Berkeley lovet sin troskap til Karl I og hans etterfølgere. Som kjent kom Berkeley og hans Virginia ut på den tapende siden av borgerkrigen. På bakgrunn av det vektlegger Rubin flyktingene som ankom kolonien etter halshuggingen av Karl I i 1649.

To the colony now came numerous refugees [...] bearing such names as Lee, Carter, Washington, Randolph, Mason, Digges, Page, Molesworth, Skipwith, and others [...]. Some of the newcomers represented the Cavalier element that would become a central ingredient of the Virginia mythology-the day was to come when all Virginians, and all Southerners, for that matter, who counted for anything would be thought of-and would think of themselves-as lineal descendants of the Cavaliers who fought under Prince Rupert at Marston Moor and Naseby [...].<sup>112</sup>

Det Rubin fokuserer på er «the Cavalier element»<sup>113</sup> og at dette var sentralt for «the Virginia mythology».<sup>114</sup> Hvorfor han referer til dem som «Cavaliers» er det vanskelig å si, ettersom det har flere betydninger. I denne konteksten mener jeg Rubins bruk av ordet referer til de menneskene som støttet «Charles I» under den engelske borgerkrigen, men det er ikke deres troskap til kongen som jeg mener Rubin referer til. Jeg tolker dette som at Rubin referer til deres karakter, væremåte og ekstravagante klesstil. Det er snakk om Virginias tobakkselite. Før Rubin redegjør for hvem denne tobakkseliten var fremstiller han hvordan de tilegnet seg den stillingen og makten i samfunnet som de gjorde. I tillegg introduserer han den «vanlige» bonden i Virginia. På bakgrunn av dette vektlegger Rubin slaveriet og tobakksproduksjonen.

By 1670 Berkeley estimated the population [...] at more than forty thousand, including six thousand indentured servants and-importantly-two thousand black

---

<sup>111</sup> Ibid. 16

<sup>112</sup> Ibid. 17

<sup>113</sup> Ibid. 17

<sup>114</sup> Ibid. 17

slaves. In other words [...] the number of black slaves in the colony [...] was almost seven times what it had been in 1642.

Det er hvilken betydning dette hadde som Rubin fokuserer på. Merk igjen Berkeleys tilstedeværelsen som en sentral aktør og at Rubin betegner slavene som «blacks». Dette har å gjøre med språkbruken.

The immediate significance of the rise of slavery for late seventeenth-century Virginia lay in what it would come to mean for the average Virginia farmer. There were fortunes to be made in tobacco. But to plant it required labor, and when the price of tobacco began dropping [...] only a large estate with a sizeable labor force could continue to produce a profit. The smaller farmer [...] could not purchase slaves for labor, for slaves were costly; the demand for them in the West Indian sugar plantations was intense, and their prices came high.

Rubin går i større grad inn på slaveriet senere i fortellingen, men også der har slaveriet den funksjon om å tydeliggjøre at det er fra de engelske kolonistene at synspunktet for fortellingen blir fortalt. Den samme fremstillingen er tydelig hos Dabney. I tillegg brukes slaveriet som et verktøy for å vise hva som skiller fattig og rik og hva grunnlaget for det er (antall eide slaver).

Det siste Rubin går inn på i denne perioden er Baconsopprøret fra 1676. Det Rubin fokuserer på i denne sammenhengen er årsakene til opprøret, samt hvordan historien om både Bacon og Berkeley kan være overdrevet.

[...] it was not the oppressive rule of Governor Berkeley and his coterie that brought about the rebellion, but the desire of the whites for land and the inability of the government, whether colonial or national, to prevent encroachments upon Indian land despite sworn treaty agreements.<sup>115</sup>

“Bacon,” wrote Wilcomb E. Washburn, “does not change with the hemispheres, from a spoiled son of a well-to-do English country squire to a dedicated democratic frontier hero. Nor does Governor Berkeley, after being the ‘Darling of the People’ for thirty-five years, suddenly reveal his true identity as their blackest oppressor.”<sup>116</sup>

Dabney fokuserer på hvordan indianerne ble drevet tilbake som følge av opprøret. I Rubins fortelling er ikke fokuset hvem som tapte eller vant, men heller en kortere redegjørelse for

---

<sup>115</sup> Ibid. 25

<sup>116</sup> Ibid. 25

hvordan synet på opprøret og opprørets hoveddeltakere har endret seg. Dabney bruker Bacons opprøret for å trekke paralleller til den amerikanske uavhengighetskrigen. Det samme gjør Rubin med utgangspunkt i et dikt skrevet av Bacons selv.

Death, why soe crewill! What, no other way  
To manifest they splleene, but thus to slay  
Out hopes of safety; liberty, our all  
Which, through thy tyranny, with him must fall  
To its late Caoss?<sup>117</sup>

Henvisningen til uavhengighetskrigen ligger i dette diktet i form av en profeti. «A time was to come when Virginians did indeed sound Bacon's praise to posterity».<sup>118</sup>

### 3.2 En elite, en tobakksbonde og en slave

Denne perioden begynner med en redegjørelse av det voksende slaveriet i Virginia.

During the years of Spotswood's governorship [1710 – 1722] the importation of Negro slaves which had already shown a gradual upturn, became the major source of labor. By 1715 there was almost one black for every three whites.<sup>119</sup>

Det må gjøres oppmerksom på betegnelsen «Negro slaves». Dette er ikke en gjennomgående betegnelse i Rubins fortelling til forskjell fra Dabney som konsekvent bruker betegnelsen «negro».

The wider ownership of blacks served to bring about a much closer identification of interests between large and smaller planters, [...] no matter of how many or how few blacks, became an emblem of status distancing the men who owned slaves from those who did not. Since the right to vote was restricted to freeholders, it is not surprising that during the early 1700s the House of Burgesses came more and more to be made up of members of a landed slave-owning class.

«Status» definerer jeg som det sentrale nøkkelordet i denne beskrivelsen. Rubins overordnede fokus er hvordan denne arbeidskraften påvirket kolonistene. Dabney vinkler temaet på samme måte. Det er snakk om kolonistenes sosialhistorie på bakgrunn av slaveriet. Med

---

<sup>117</sup> Ibid. 26

<sup>118</sup> Ibid. 27

<sup>119</sup> Ibid. 31

utgangspunkt i hva dette hadde å si for kolonistene, inkluderer Rubin Thomas J. Wertenbaker. «Slavery, as Thomas Jefferson Wertenbaker has asserted, “practically destroyed the Virginia yeomanry, the class of small farmers who used neither Negroes nor servants in the cultivation of their fields”. »<sup>120</sup> Innholdet av denne påstanden er også tilstedeværende i Dabney (1971), men måten det brukes på skiller fortellingene. Dabney uttrykker at han er enig i («rightly terms»),<sup>121</sup> Wertenbakers påstand om at det «kriminelle» med slaveriet ikke er slaveriet i seg selv, men hvordan det som institusjon truet den «hvite klassen» i Virginia. Rubin gir ikke et slikt inntrykk ettersom han har et fraværende standpunkt til påstanden.

I tillegg til hvilken betydning importen av slaver hadde for «The Virginia yeomanry»<sup>122</sup> fokuserer Rubin også på hvilket syn kolonistene hadde på den afrikanske befolkningen. « [...] in the early period of colonial history, blacks were regarded, in Thomas Jefferson Wertenbaker’s words, “as hardly human, mere savages that were no more deserving of consideration than oxen or horses.” »<sup>123</sup> Denne påstanden i likhet med det forrige er hentet fra Wertenbakers *The Planters of Colonial Virginia* fra 1922. Igjen er det tydelig at Rubin tar et fraværende standpunkt til meningsinnholdet i Wertenbakers påstand. Dette er tydelig i hvordan Rubin bruker Wertenbaker sin tekst for å påpeke hvordan «blacks were regarded»<sup>124</sup> av de engelske kolonistene i samtiden. Wertenbakers tilstedeværelse i både denne og Dabneys fortelling tilsier at han er en sentral historiker for kolonihistorien. Ellers er det tydelig at slaveriet og den afrikanske befolkningen er et sentralt tema i fortellingen. Dette er sentralt fordi Rubin går inn på en gruppe som får stor fordel av den voksende arbeidskraften.

[...] Virginia had been a poor man’s colony; a yeomanry had come to the New World and made a place for itself. But the wealth that could be amassed through tobacco cultivation now that prices had risen, [tidlig 1700-tallet] and the greater efficiency of larger farm units under slave labor, had pretty much ended that.<sup>125</sup>

Her introduserer Rubin det jeg definerer som Virginias voksende tobakkselite. Det er snakk om de samme familiene som flyktet til Virginia etter den engelske borgerkrigen, og han presenterer mer nøyaktig hvem disse familiene var. Han gjengir historien til fire familier som han fremstiller som de viktigste for fortellingen: Carters, Randolphs, Lees og Byrds. Hva

---

<sup>120</sup> Ibid. 37

<sup>121</sup> Dabney. 71

<sup>122</sup> Rubin. 37

<sup>123</sup> Ibid. 32

<sup>124</sup> Ibid. 32

<sup>125</sup> Ibid. 33

familiene stod for, hva de representerte, og hvem de var er det Rubin fokuserer på i denne fremstillingen.

These men, then, and others, [...] were all homemade aristocrats, men of status and power, and not remotely democratic. They were, with some exceptions, energetic and opportunistic businessmen, with an eye toward their own best advantage, willing and able to exploit labor and land to grow rich quickly. [...] they were men of probity, they felt strongly a sense of responsibility, and if their ideal was that of the English country gentleman, they believed in duties as well as privileges. Architecture was one of their stronger points; the great homes they built along the banks of the Tidewater rivers were monuments to their good taste [...].<sup>126</sup>

Det er tydelig at disse var en mektig gruppe i Virginias kolonisamfunn. Måten disse portretteres på sier noe om hvilken funksjon de har i fortellingen. Rubin portretterer dem som «energiske» og «spontane» «forretningsmenn» som kun fokuserer på å utbedre sin egen posisjon i livet. Det er tydelig at han portretter en gruppe med en svært egoistisk væremåte som i tillegg var «not remotely democratic».<sup>127</sup> Hvordan han betegner dem må jeg også nevne. Tidligere, med utgangspunkt i den engelske borgerkrigen, betegnet Rubin disse familiene som «cavaliers». I dette avsnittet derimot betegner han dem som «aristocrats». Det er ikke en konsekvent betegnelse om dem slik det uttrykkes i Dabney (1971).

Det siste temaet Rubin går inn på i denne perioden gjelder vestlige Virginia. Det er tydelig at enkelte temaer har mindre betydning enn andre i fortellingen, og historien om vestlige Virginia er et eksempel på hva som er en del av fortellingen, men som ikke har noen betydning ellers. Rubin redegjør for hvem som flyttet dit, men utover det tillegges det ingen ytterligere funksjon.

### 3.3 Veien mot uavhengighet

I denne delen tar Rubin utgangspunkt i den franske og indianske krig og forløpet av den amerikanske uavhengighetskrigen. I beskrivelsen av den franske og indianske krig er det ingenting i fortellingen som skiller seg ut. Det er tydeligere i Dabney (1971) som bruker krigen for å introdusere George Washington og hans bragder i løpet av krigen. Rubin har ikke dette fokuset. Med utgangspunkt i forløpet av den amerikanske uavhengighetskrigen derimot, er det én hendelse som skiller seg ut.

---

<sup>126</sup> Ibid. 35

<sup>127</sup> Ibid. 35

Since the economy of England was under duress as a result of the financial strain of the recent war, [...] Parliament decided in 1765 to make Americans bear some of the cost of maintaining a standing army in the colonies and of enforcing customs patrols, through a Stamp tax, whereby all documents and papers in the colonies would have to produce revenue for the king.<sup>128</sup>

Effekten som dette får står sentralt i Rubins fortelling. «The Stamp Act unified Virginia. Opposition to it was well-nigh unanimous and had the effect of crystallizing sentiment against king and Parliament. The Virginians refused to buy the stamps».<sup>129</sup> Dabney bruker også denne hendelsen som en sentral årsak, men han mener at det var dette som ledet til det endelige ønsket om uavhengighet. Rubin presenterer dette som en følge av den franske og indianske krig, men det er ikke grunnen til at Virginia, sammen med sine søsterkolonier brøt med Storbritannia.

The American Revolution came about because by the 1750s almost all the thirteen colonies, and Virginia perhaps most of all, were strong, prosperous, increasingly self-sustaining political and social units, grown accustomed to governing themselves and ever more insistent upon doing so.

Virginia [...] had, in fact, all but enjoyed just that in the 1730s and 1740s, and was not willing finally to accept royal government that did not offer it what in effect was the status of a self-governing dominion.<sup>130</sup>

Det er fra dette punktet at Virginia går fra å være en koloni i det britiske imperiet, til å bli en egen stat med et eget styre. Dabney forklarer hovedgrunnene til utbruddet med «the Stamp Act».<sup>131</sup> Rubins forklaringsmodell er tydelig det politiske. I likhet med Dabney markerer dette slutten fortellingen om Virginia som en koloni.

### 3.4 Hovedfortellingen – En utvikling av Virginia som koloni

Hovedfortellingen i dette verket er utviklingen av Virginia som koloni. Dette utredes gjennom de engelske kolonistenes opplevelser, bragder og nedturer. I verket som helhet er de engelske kolonistene hovedaktørene, og mot slutten fokuseres det på en mindre del av dem, den styrende tobakkseliten.

---

<sup>128</sup> Ibid. 46

<sup>129</sup> Ibid. 47

<sup>130</sup> Ibid. 54

<sup>131</sup> Dabney. 117



I introduksjonen til denne hovedfortellingen inkluderes aktører som engelskmennene og indianerne. Introduksjonen har den funksjon av å vise hva som ledet til den engelske koloniseringen av Virginia. Også her står det religiøse argumentet sterkt der indianerne inkluderes i fortellingen. Til stor forskjell fra Dabney (1971) utgjør ikke spanjolene en del av denne introduksjonen.

Denne hovedfortellingen ligner på den i Dabney (1971), men til forskjell er den gjort med forbehold. Med forbehold mener jeg at innholdet av den ikke i like stor grad går på bekostning av aktører som ikke er de engelske kolonistene. Disse er de lokale indianerne, den afrikanske befolkningen og slaveriet som ofte knyttes opp mot dem. Eksempelvis har presentasjonen av indianerne i Dabney (1971) den funksjon om å fremstille de engelske kolonistene som de «gode» i hovedfortellingen. Dette er ikke fremtredende i denne hovedfortellingen. Fortellingen om indianerne og funksjonen det har kan siles ned til én særlig vektlagt hendelse. Dette er indianernes angrep på kolonistene i 1622. Basert på dette vil jeg si at fremstillingen av indianernes angrep på kolonistene i 1622 har den funksjon av å lede til et brudd i fortellingen av at den vonde tiden for de engelske kolonistene var over og at bedre tider var i vente. Dette underbygger hovedfortellingen fordi det sier noe om koloniens utvikling. Jeg vil også nevne at indianerne omtales, i likhet med Dabney (1971) som «redmen/redskins» der det forekommer en fiendtlig handling av eller på dem.

Fortellingen om den afrikanske befolkningen og slaveriet har funksjon om å tydeliggjøre de engelske kolonistene som hovedaktørene og vise til, gjennom slaveriet, koloniens utvikling. Dette er den samme funksjonen som i Dabney (1971), men språket gjennom betegnelsen av afrikanerne skiller dem. Dabney (1971) bruker konsekvent den nedsettende betegnelsen, «negro», mens denne hovedfortellingen har betegnelsen «blacks». Dette er etter egen mening en langt mindre nedsettende betegnelse. Med utgangspunkt i funksjonen andre aktører enn de engelske kolonistene har i denne hovedfortellingen, vil jeg definere den som en neddempet versjon av Virginias kolonihistorie i forhold til hovedfortellingen i Dabney (1971). Dette er for øvrig ikke det eneste som underbygger hovedfortellingen.

Den engelske John Smith er en viktig aktør i hovedfortellingen fordi han presenteres som en avgjørende aktør for at kolonien overlevde. Dette, i likhet med Dabney (1971), forsterker inntrykket om overlevelse og utvikling. Fortellingen om John Rolfs giftemål med Pocahontas fremstilles som viktig fordi det innledet fred, men hans eksperimentering med tobakk står langt mer sentralt. Dette er fordi tobakken har den funksjon av at det bidrar til koloniens utvikling. I tillegg er også tobakkseliten en viktig aktør i fortellingen.

Presentasjonen av dem har den funksjon ved at de er utgangspunktet i hovedfortellingen. Det er ikke lenger snakk om alle kolonistene som en enhet, men i stedet en del av dem.

Andre viktige hendelser og personer som utgjør en viktig del av fortellingen i sin helhet er betydningen av året 1619, Baconsopprøret, Sir William Berkeley og den avsluttende veien mot uavhengighet.

Denne hovedfortellingen som den forrige vil jeg karakterisere som en del av den progressive skolen. Hovedaspektet ved den progressive skolen handler om fremgang og utvikling som er hovedfortellingen i dette verket. I tillegg er det også tegn til den «tradisjonelle» skolen. I likhet med Dabney står ikke denne skolen like sentralt, men jeg vil fortsatt inkludere den som en del av denne fortellingen basert på at det ved enkelte tilfeller trekkes linjer til den amerikanske uavhengighetskrigen.

## Kapittel 4 - Old Dominion New Commonwealth – A History of Virginia, 1607 – 2007

Anthony S. Parent Jr og John G. Kolps kolonihistorie deles i fem kronologiske kapitler. I det første redegjør Parent for hva som skjedde i Virginia før 1607 og hvilke hendelser som ledet til større mulighet for engelsk kolonisering av området. Fortellingen preges av indianernes rike historie over flere tusen år og hvordan det geopolitiske bildet var før engelskmennene ankom i 1607, om Spanias koloniseringsforsøk gjennom 1500-tallet som for alvor åpnet døren for engelsk kolonisering, og hvordan den tapte Roanokekolonien skapte lærdom for de engelske kolonistene.

I det andre kapitlet (1607 – 1650) presenterer Parent hvordan de engelske kolonistene gikk fra å så vidt overleve til å begynne å utvikle kolonien mot et velfungerende samfunn. Det er en fortelling om hvordan de uforberedte kolonistene overlevde og overkom trusler som sult, sykdom og angrep fra de lokale Powhatan-indianerne, om tobakksproduksjonen og følgene av den og hvordan synet på Virginias afrikanske befolkning endret seg utover perioden.

I det tredje (1650 – 1690) er det en videre fortelling hvor Parent fokuserer på koloniens utvikling. Det er en fortelling om en voksende tobakkselite og hvorfor denne gruppen brukte afrikanske slaver som arbeidskraft, samt en gjennomgang av hvordan Baconsopprøret påvirket kolonien.

I det fjerde kapitlet (1699 – 1750) med Kolp som forfatter, er utgangspunktet fortsatt hvordan Virginia stadig utviklet seg mot et vellykket kolonisamfunn. Perioden fokuserer i hovedsak på de store plantasjeierne og om innflytelsen og makten denne gruppen hadde som følge av en stadig økende tobakksproduksjon.

Det siste (1750 – 1776) er en fortelling om George Washingtons opplevelser under den franske og indianske krig og hvordan ettervirkningene av den, sammen med andre hendelser, ledet til Virginias ønske om å erklære sin uavhengighet fra det britiske imperiet.

### 4.1 Virginia og engelskmenn før 1607

Hva hadde funnet sted før noen europeere satte sin fot i Virginia, og hva kom de engelske kolonistene til å møte da de ankom området i 1607?

The Virginia Algonquians of the Early Woodland Period, beginning about 5000 years ago comfortably exploited this ecosystem for food and freshwater [...]. [...] they eventually became farmers [...] by cultivating wild grains, amaranth, gourds, and sunflowers. This culture can be discerned in religious beliefs, pottery styles, political

organization, marriage patterns, burial rites, and housing and palisade construction. The Virginia Algonquians combined into a paramount chiefdom-the Powhatans-after 1570 in response to the threats posed by Siouans in the west and Iroquoians in the North. By the time the English arrived in 1607, he [lederen for Powhatan-indianerne] had expanded his hegemony to include thirty districts covering 6,000 square miles and 14,000 of the 20,000 Algonquian speakers in the eastern Tidewater.<sup>132</sup>

Dabneys fortelling gir inntrykk av at indianerne ikke var annet enn en gruppe hedninger som engelskmennene skulle omvende til protestantisk kristendom. Om deres bakgrunn fikk vi vite at deres tro var feil og at de befant seg i området der kolonistene opprettet Jamestown. Dette inntrykket er også tydelig i Rubins fortelling. Parent har et langt større fokus der han danner en tidslinje om Powhatan-indianernes historiske bakgrunn. I fortellingen presenteres Powhatan-indianerne som en gruppe mennesker med et stolt og allsidig samfunn med kulturell, religiøs og politisk innflytelse over et stort område. Denne tidslinjen avsluttes med ankomsten av de engelske kolonistene i 1607. Måten Parent fokuserer på indianerne før 1607 skiller seg fra de to andre verkene. Mengden informasjon om Powhatan-indianerne og de konkrete beskrivelsene om hvor i Virginia de befant seg skaper en tydelig funksjon i fortellingen. Denne funksjonen gir en forståelse om at Powhatan-indianerne var i Virginia først av alle og dette gjør dem til sentrale aktører i fortellingen.

Videre i fortellingen introduserer Parent en annen aktør, spanjolene.

Years before the English arrived, the Spanish had claimed the Chesapeake Bay as part of a large North American territory they called La Florida. Their claim was recognized by the [...] Treaty of Tordesillas with Portugal. Searching for a new Andalusia and a westward passage to the Pacific, Ayllón [Spansk oppdagelsesreiser] sent expeditions [...] to the Chesapeake Bay in 1521 and again in 1525. To counter a French outpost, the Spanish established St. Augustine in 1565, the first permanent European settlement in the future United States. [...] another expedition arrived on 10 September 1570 [...] not far from the later Jamestown site. The grisly failure of the mission led Spain to abandon the Chesapeake, leaving an opening for the English.<sup>133</sup>

---

<sup>132</sup> Anthony S. Parent et al., *Old Dominion, New Commonwealth a History of Virginia, 1607-2007* (University of Virginia Press, 2007). 4 - 10

<sup>133</sup> Ibid. 10 - 12

Beskrivelsene forklarer hva som skjedde i Virginia før 1607 med utgangspunkt i Spanias koloniseringsforsøk. Hvorfor spanjolene i det hele tatt befant seg i Virginia gjør han også kort rede for. Fortellingen om Spania følger den samme strukturen til den om Powhatan-indianerne, bare over en kortere tidsperiode. Parent presenterer en tidslinje over Spanias koloniseringsforsøk og den avsluttes med en referanse til England. Historien om den spanske koloniseringen har den funksjon at det fungerer som en inngang til historien om de engelske kolonistene og deres ønske om å kolonisere Virginia. Dabney bruker historien om spanjolene før 1607 på samme måte som Parent, men Rubin har ikke det fokuset.

Those promoting English exploration and settlement of North America had to convince investors and the queen that these expeditions would return a profit and redound to glory of England. They emphasized the gold and silver that had made Spain into a world power. They pointed to lessons learned [...] in Ireland about how to colonize indigenous peoples and establish trading centres and networks. They painted Spanish political, military and religious activity in the New World in the worst possible light and offered, instead, a positive alternative of English civility and Protestant Christianity: an English empire.<sup>134</sup>

Med dette grunnlaget innleder Parent det mislykkede engelske forsøket på å etablere en koloni i Roanoke fra 1585.

They began brick making but dug no wells, relying instead on rainfall or assistance from the natives in locating freshwater. The English also made no preparations for their subsistence and continually made demands on the Roanokes [navnet på de lokale indianerne som befant seg i området] to supply them with corn. The English possessed large supplies of precious copper that might be obtained through friendly trading. White [guvernøren i kolonien] did not return until 1590, only to discover a deserted settlement and the word «Croatan» carved into a tree. The failure of Roanoke delayed the exploration of Virginia for another sixteen years.<sup>135</sup>

Her vektlegger Parent alt som ikke gikk etter planen i den tapte Roanoke-kolonien og det han bygger videre på er hva engelskmennene kunne lære av feilene som ble gjort og hvordan dette kunne bidra til det neste koloniseringsforsøket.

---

<sup>134</sup> Ibid. 12

<sup>135</sup> Ibid. 14 - 16

Unlike the last Roanoke expedition, [...] this one included neither females nor families. Acting on the intelligence gathered by the 1585 Roanoke expedition, the company sent to the Chesapeake Bay a party of 144 adventures, laborers, artisans, and crew members [...].<sup>136</sup>

Dette sitatet som underbygger det forrige viser hvilken betydning Roanoke har i fortellingen. Parent redegjør for hva han mener engelskmennene baserte valgene sine på da de skulle organisere et nytt forsøk på å kolonisere Virginia. Dabney fokuserer også på Roanoke, men han vektlegger det ikke som en betydningsfull hendelse i fortellingen eller som et grunnlag for senere hendelser. Rubin nevner ikke Roanoke-kolonien.

#### 4.2. Interne utfordringer 1607 - 1650

I likhet med Dabney og Rubin, vektlegger Parent elendighetene i de første årene av koloniens eksistens. Det som derimot skiller dem er funksjonene elendighetsbeskrivelsene får i fortellingen samt det språklige uttrykket.

The adventures arrived in the Chesapeake during a prolonged drought (1606-12) that, combined with their lack of preparedness, jeopardized their chances for survival. They were undisciplined in their consumption of stores and lazy in replenishing them. Not only did they have trouble finding food [...] but they also had difficulty locating clean water. Like the settlers at Roanoke, they did not dig wells for the first two years. Instead, they took water from the river that was both brackish and polluted by their waste, and as a result they suffered from dysentery and typhoid.<sup>137</sup>

Det at et verk har utgangspunkt i en konkret gruppe mennesker, betyr ikke det at de må bli tildelt positive egenskaper slik Dabney gjør. Parent skriver rett ut at de engelske kolonistene var «undisciplined» og «lazy».<sup>138</sup> Med et slikt ordvalg sier han indirekte at det var kolonistene i Virginia sin feil at ting ikke gikk som planlagt. Dabney mener at feilen lå i planleggingen før avreise som igjen baserte seg på et kommunistisk tankesett. Avsnittet sier noe om hvordan Parent bygger opp fortellingen. Dette er tydelig ut ifra det han vektlegger som er hvordan kolonistene var late og skapte problemer for seg selv. Med det som utgangspunkt og som en sentral del bringer Parent inn John Smith i fortellingen.

---

<sup>136</sup> Ibid. 19

<sup>137</sup> Ibid. 21

<sup>138</sup> Ibid. 21

During the first starvation crisis, Captain John Smith emerged as the leader of the colony. A short, stocky soldier of fortune [...] had fought Spaniards and Turks across Europe. [...] Smith saved the colony by imposing discipline among the colonists and negotiating with the Powhatans to supply them with corn. [...] the paramount chief authorized Smith's capture as he scouted the woodlands [...]. Feted with venison and bread, Smith feared that his hosts were cannibals who were fattening him up for slaughter. To avoid such a fate, the wily Englishman delivered numerous speeches and fascinated the Indians with the «magic» of writing on paper.<sup>139</sup>

Smith er viktig for fortellingene fordi hans handlinger forklarer hvordan kolonistene overlevde sultkrisen. Dette er også tydelig i Dabneys fremstilling som, (med svært positive beskrivelser) gir Smith en heltestatus. Dette er ikke inntrykket Parent gir i sin fremstilling og det er ikke inntrykket Rubin gir i sin fortelling. Smith er en viktig aktør, men jeg vil ikke definere ham som en helt i fortellingen. Han beskrives som en «short» og «stocky» mann med det som kan oversettes til «ville» tendenser. Parents fortelling om Smith bringer også inn en kildekritisk tilnærming. Parent gjør rede for at fortellingen om Smith og hans fangenskap hos Powhatan-indianerne kan virke for god til å være sann. Dette er ifølge Parent tydelig der Smith ble dømt til døden.

Opechancanough then sent Smith to Powhatan's capital Werowocomoco on the North side of the York River, where, according to Smith, his life was spared by the intervention of Pocahontas, Powhatan's favourite daughter.<sup>140</sup>

Dette har en funksjon om å lede Parent inn på en kildekritisk tilnærming til hva fortellingen om Smith er basert på.

Smith's account of this event in his 1624 memoirs is replete with sexual fantasy, lacks collaboration, and is considered myth. The ceremony that Smith described may have been an adoption ceremony that he did not understand or was, perhaps, a mock execution to demonstrate Powhatan's power over the English.<sup>141</sup>

Diskusjonen om hva som kan ha skjedd, og stille seg kritisk til kilden mener jeg øker forfatterens troverdighet. Dabney baserer også denne fortellingen på Smiths memoarer, men han stiller seg ikke kritisk til den. Det er uklart hva Rubin baserer sin historie om Smith på,

---

<sup>139</sup> Ibid. 22 - 23

<sup>140</sup> Ibid. 23

<sup>141</sup> Ibid. 23

men han vektlegger verken hans opphold hos Powhatan-indianerne eller hans forhold til Pocahontas. Men dette er den eneste gangen Parent stiller seg kritisk til en kilde. Det er ingen tvil om at John Smith var viktig for koloniens overlevelse og at hans rolle i fortellingen er sentral i historien om de første årene av koloniens eksistens, men han er ikke den eneste. John Rolfe og hans tobakk har og en viktig rolle.

By 1616 his [Rolfes] tobacco gardens were thriving, enabling him to cask 20,000 pounds in 1617 and twice that in 1618. Tobacco's marketability in England set off a mania for planting that would transform the colony from a pseudomilitary outpost into an agricultural community of families and political institutions that would become a key player in the developing trade patterns of the Atlantic world.<sup>142</sup>

Rolfe presenteres som en sentral aktør i fortellingen gjennom sin eksperimentering med tobakk. Dette var også tydelig i Dabney (1971), men det som skiller fortellingene er hvilken funksjon presentasjonene av giftemålet mellom Rolfe og Pocahontas får. I Dabneys fortelling får jeg inntrykket av at Pocahontas blir beskrevet med positiv omtale fordi hun giftet seg med den engelske Rolfe. Parent har denne korte beskrivelsen: «[...] the marriage of Pocahontas and John Rolfe on 5 April 1614 ended the first Anglo-Powhatan war».<sup>143</sup> Dette er det eneste Parent forteller om hendelsen og det får ingen videre betydningen i fortellingen. Derfor, med utgangspunkt i John Rolfe, mener jeg at hans tobakksdyrking er en langt viktigere hendelse enn giftemålet. Det samme inntrykket gir Rubin. I avsnittet er Parent tydelig på at tobakken berørte flere ledd i Virginias kolonisamfunn. Det gjelder også kolonistenes syn på Powhatan-indianerne.

The English dispersed throughout the James River region, planting tobacco on indian lands. [...] the settlers justified taking this property on grounds of cultural superiority. They believed Indians lacked a concept of private property-most Indian groups held land communally-underutilized the land, were irreligious or heathen, and, although intelligent, were a culturally deprived people with benighted souls whom the English could civilize and Christianize and teach the appropriate use of land.<sup>144</sup>

Parents språk i denne beskrivelsen sier noe om hans posisjon i fortellingen. Parent distanserer seg fra meningene engelskmennene hadde om indianerne der han begynner setningen med

---

<sup>142</sup> Ibid. 28

<sup>143</sup> Ibid. 27

<sup>144</sup> Ibid. 28



«they believed».<sup>145</sup> Her presenterer Parent hva kolonistene mente om indianerne og ikke hva han personlig måtte mene om dem. Et slikt språklig uttrykk er derimot ikke tydelig i Dabneys fortelling, som ikke hadde noe problem med å uttrykke egne meninger om indianerne. Rubin fokuserer lite på indianerne, med unntak av den tydelige portretteringen av Opecanough.

For kolonistene var det ingen mangel på landområder der de kunne dyrke tobakk, men det som det var mangel på var arbeidere. For å øke innvandringen til Virginia måtte kolonistene ha noe å lokke dem med. I den sammenheng presenterer Parent det Dabney mener var et av de viktigste stegene mot USAs demokratiske institusjoner og en av de viktigste hendelsene i amerikansk historie, den valgte demokratiske forsamlingen som fant sted i den lille kirken i Jamestown i 1619.

Twenty-two elected delegates or burgesses convened with the new governor [...] on 30 July 1619 [...] to discuss company rules and enact laws of governance that prohibited gambling, drunkenness swearing, and idleness. Although not intended as a miniature Parliament, the General Assembly became the first elected representative body in the New World, establishing the principle of self-government that would be a hallmark of the American experiment.<sup>146</sup>

Til forskjell fra Rubin er Parent og Dabney begge klare på at forsamlingen i 1619 ikke bare var viktig for Virginias historie, men også for USAs historie. Derfor er det innlysende at forsamlingen og følgende av den er en hendelse som har enorm betydning i kolonihistorien. Til hvilken grad dette har noe å gjøre med at Virginia ble en kronkoloni i 1624 er det uenighet om. Rubin uttrykker at det var flere årsaker som ledet til dette, men den overordnede katalysatoren var indianernes angrep i 1622. Dabney mener at forsamlingen i 1619 var den katalyserende årsaken fordi Jacob I var sterkt imot en demokratisk valgt forsamling. Parent har helt andre begrunnelser: «Indian troubles, high mortality, bankruptcy [...] dissension among the stockholders. Bad luck, incompetent leadership, and poorly prepared colonists».<sup>147</sup> Ikke bare forfatterens argumenter er annerledes, også språkbruken skiller fortellingene. Jeg vil særlig påpeke forskjellene mellom Dabney og Parent. Dabney mener at Virginia ble en kronkoloni fordi Jacob I hatet demokrati, mens Parent uttrykker av at dette var en logisk utvikling siden kolonistene blant annet var «incompetent» og «poorly prepared».<sup>148</sup>

---

<sup>145</sup> Ibid. 28

<sup>146</sup> Ibid. 29

<sup>147</sup> Ibid. 32

<sup>148</sup> Ibid. 32

Kolonien var fortsatt truet av matmangel og sykdom, men den største trusselen som stadig økte fra 1619, var Powhatan-indianerne. Denne trusselen ble til realitet da de angrep kolonistene under ledelse av Opechancanough i 1622.

They [de engelske kolonistene] forgot the necessity of growing corn for sustenance, choosing to plant every available acre in tobacco, even the streets of Jamestown. As a result the settlers resorted to old tactics, forcing the Indians, [...] to trade corn for beads and copper. Growing weary of the English demand for corn, Opechancanough, [...] complained to Governor Yeardley in 1619 to end this coercion. Two years later the assembly tried to [...] deal with the corn issue with new legislation. By restricting the planting of tobacco to 100 plants per hand, the assembly hoped that the reduction would increase the output of corn and improve relations with the Powhatans. But before the new policy could have its intended effect, Opechancanough led the Indians in a massive attack to wipe out the English settlement: a preemptive war to defend his homeland from the acquisitive colonists. Although Opechancanough had deceptively maintained a spirit of friendship with the English, even professing a desire to be Christianized, he used the murder of war hero and mystic Nemattanew as a pretext to rally his people against the Tassantassas. [Det Powhatan-indianerne kalte de engelske kolonistene].<sup>149</sup>

Dabney sier klart og tydelig at Powhatan-indianerne hadde all skyld i angrepet. Angrepet kom som en stor overraskelse på bakgrunn av at engelskmennene hadde vist stor vennlighet overfor Opechancanough. Det de ikke visste var at han lot som om han anerkjente deres gjestfrihet, mens han i realiteten planla å massakrere dem. Rubin fremstiller det som at angrepet kom som en overraskelse og at Opechancanough hadde skyld i det, men han portretterer ingen som fortellingens «slemme» eller «onde». Parent viser oss en annen versjon av fortellingen. Her blir skylden i stor grad lagt på de engelske kolonistene, men Parent fokuserer også på hvordan de prøvde å bedre forholdet til Opechancanough.

Opechancanoughs bedrag er også sentralt her, men hvorfor han valgte å angripe berøres ikke i Dabneys fremstilling. Rubin hevder at Opechancanough angrep fordi han ønsket å drive de invaderende kolonistene vekk fra sitt område. Det som er nytt i Parents fremstilling er det totale inntrykket om de engelske kolonistene som grådige. Parents beskrivelse av angrepets ettervirkninger og engelskmennenes hevn er interessant for hvordan fortellingen bygges opp.

---

<sup>149</sup> Ibid. 30

After the Great Assault the English retaliated with a policy of «perpetual war without peace or truce» against the Powhatans. They rationalized that the unprovoked attack had given them legal justification to kill Indians and seize their land under international law. Before the attack the English had felt a responsibility to engage in the civilizing mission of Christian conversion and English civility. After [...] the English believed the Indians had forfeited that possibility.<sup>150</sup>

Rubin nevner engelskmennenes hevn, men han vektlegger det ikke i fortellingen. Dabney mener at engelskmennenes hevn var en naturlig handling som kunne rettferdiggjøres på bakgrunn av hvordan og hvorfor Powhatan-indianerne hadde angrepet. Parent redegjør for den engelske hevnen ved å presentere hvorfor de mente at de hadde begrunnelse for å drepe indianerne og erobre landområdene deres. Med dette utgangspunktet fremtrer et ovenfra og ned perspektiv som gir inntrykk av objektivitet. Det er også forskjeller på hvordan angrepet betegnes. Det er igjen et språklig skille der Dabney refererer til hendelsen som «A Massacre»,<sup>151</sup> mens Parent refererer til den som «the Great Assault».<sup>152</sup> Jeg vil også argumentere for at denne hendelsen har en funksjon at det fungerer som et brudd i Parents fortelling. Frem til 1622 har Powhatan-indianerne vært svært fremtredende aktører i teksten. Bruddet kjennetegnes ved at deres tilstedeværelse i fortellingen nesten blir usynlig. De er fortsatt en del av fortellingen, men nå i større grad i bakgrunnen. Det som opptar Parents fortelling fra 1622 er Virginias afrikanske befolkning og hvordan behandlingen av dem endret seg utover 1600-tallet. Parent illustrerer endringene på grunnlag av rettsprotokoller der betegnelsen «Negro» har dukket opp.

[...] John Philip, a “Negro, “was allowed to testify against an Englishman in 1624 because he was a Christian. Without a law to the contrary, it appears that baptized blacks could count on the same rights as other Christians coming to the colony, rights that could be denied to non-Christians of African descent.<sup>153</sup>

Det neste Parent går inn på er en rettsak mot den hvite Hugh Johnsen i 1630.

The court sentenced the white Johnson to be whipped before an assembly of blacks because he had copulated with a “Negro”. The sex was interracial, and the court

---

<sup>150</sup> Ibid. 31

<sup>151</sup> Dabney. 35

<sup>152</sup> Parent et al. 31

<sup>153</sup> Ibid. 37

specifically intended that he be publicly humiliated before Africans. In 1640 the assembly legislated that any blacks who were not freeholders [...] were prohibited from bearing arms.<sup>154</sup> The assembly in 1643 explicitly legalized racial discrimination by taxing all black women as field laborers and exempting all white women as household dependents.<sup>155</sup>

Hvorfor afrikanerne ble diskriminert og ilagt strengere straffer utover 1600-tallet går han inn på i den neste delen av fortellingen. Parent baserer argumentasjonen på rettsprotokoller, men nøyaktig hvor han har funnet dem er vanskelig å si ettersom verket ikke har noen referanser til litteraturlisten. Til forskjell fra Dabney og Rubin mener jeg at Virginias afrikanske befolkning har en langt større rolle i denne fortellingen. Parents overordnede fokus før 1661 [da slaveriet ble legalisert] gir dem rollen som en gruppe mennesker som gjennom uheldige og urettferdige hendelser tvang dem inn i slaveri gjennom Virginias rettsvesen utover 1600-tallet. Noe som også er verdt å kommentere er Parents gjennomgående bruk av anførselstegn der han skriver «Negro». Dette tolker jeg som forfatterens ønske om å distansere seg fra det som kan sees på som ordets betydning. Der Parent henviser til den afrikanske befolkningen bruker han som oftest betegnelsen «black». Det samme gjør Rubin. Dabney bruker konsekvent betegnelsen «Negro». Jeg definerte dette som en tidstypisk betegnelse, men Rubin, som utga sitt verk bare seks år senere bruker sjeldent den betegnelsen.

#### 4.3 Eksterne utfordringer 1650 – 1690

Power was becoming concentrated in the hands of large landholders, and enslaved Africans would replace indentured Europeans as the primary source of labor. Events in the mother country [...] would complicate the relationship of the outpost to the metropolis. Several rebellions [...] challenged the emerging new order; but the result confirmed the planters' authority.<sup>156</sup>

Det er to temaer og to hendelser som vektlegges i denne perioden. Den første hendelsen er den engelske borgerkrigen fra 1642 og ettervirkningen av den. Hvordan den påvirket Virginia forklares gjennom synspunktet til guvernør William Berkeley. To av hans avgjørelser er sentrale for fortellingen. En religiøs; «He introduced legislation in the assembly banning Catholics from holding offices and priests from entering the colony»,<sup>157</sup> og en økonomisk;

---

<sup>154</sup> Ibid. 37 - 38

<sup>155</sup> Ibid. 38

<sup>156</sup> Ibid. 41

<sup>157</sup> Ibid. 43

«Berkeley [...] encouraged greater trade with the Dutch [...]. Berkeley's promotion of free trade opened the door to the Netherlands merchant marine and encouraged intercolonial commerce [...].<sup>158</sup> Berkeley og Virginia stod på rojalistenes side som tapte krigen. To beskrivelser skiller seg ut med utgangspunkt i ettervirkningene av krigen. Viktige krigsflyktninger: «These royalist cavaliers included members of Washington, Randolph, Carter, and Lee families, who would be so influential in the subsequent history of the colony and state»,<sup>159</sup> og igjen en økonomisk: «In 1651 they [Cromwell's administrasjon] passed the Navigation act, which required shipping to and from the colonies to be carried in English vessels. »<sup>160</sup> Ankomsten av de nye familiene får den samme funksjonen i Rubins fortelling. Dabney nevner det, men det har ingen ytterligere funksjon i fortellingen. Det Parent bygger videre på, er det økonomiske. Med det som utgangspunkt presenterer han en gruppe mennesker som gjennom tobakksproduksjon fikk stor innflytelse i Virginia.

By this time [1670-tallet] a planter elite had secured control of the colony through a great land grab. Their fertile soils allowed for the growth of the highly prized sweet-scented tobacco, which commanded the transatlantic trade with England. They created large estates by patenting land and building plantations with indentured and enslaved labor and diversifying their commercial activities. Ensuring their elite status, large planters also held profitable appointments, posts, and seats in the colonial government. Representative of the great planters were the Byrd and Carter families.<sup>161</sup>

Introduksjonen av denne gruppen tilsier at det er en gruppe mennesker i Virginia som begynte å få stor økonomisk og politisk innflytelse fra 1670-tallet. Parent går ikke nærmere inn på denne gruppen, men som jeg redegjorde for i innledningen, er denne eliten utgangspunktet for den tredje perioden. Det Parent bygger videre på i dette avsnittet er slaveriet, og han spør hvorfor slaveri ble den dominerende arbeidskraften for tobakksbøndene.

[...] a declining pool of poor laborers in the British Isles and new and healthier opportunities for servants in places like Pennsylvania made it harder to find young people willing to come to the Chesapeake. [...] the expansion of Virginia's white population [...] created more households and encouraged the settlement of the Piedmont region, which increased the need for even more laborers. White planters also

---

<sup>158</sup> Ibid. 43

<sup>159</sup> Ibid. 44

<sup>160</sup> Ibid. 44

<sup>161</sup> Ibid. 46 - 48

had before them a successful model of plantation agriculture that depended exclusively on African slaves: the sugar plantations of the West Indies.<sup>162</sup>

Dabney forklarer at tobakksbøndene begynte å bruke slaver fordi det var den enkleste løsningen og fordi fristelsen var for stor. Parent går mer analytisk til verks, og med slaveriet som utgangspunkt går han inn på hvorfor akkurat afrikanere og ikke andre folkegrupper ble brukt som slaver.

Literary evidence from the Shakespearean era indicates that Englishmen adhered to a deep-seated racism that viewed anything black as dirty and evil and anyone from the African continent as savage and heathen. Seventeenth-century Englishmen were predisposed toward a hierarchy of skin coloration that placed persons of African descent at the bottom of the heap. Racism clearly crossed the Atlantic from England and now was strengthened by the materialistic ambitions of a developing planter elite.<sup>163</sup>

En slik beskrivelse av engelskmennenes rasistiske syn på mennesker fra Afrika er også tydelig i Rubins fortelling der han referer til Wertenbaker. Dabney inkluderer ikke en slik beskrivelse. Parent baserer sitt syn på «Literary evidence from the Shakespearean era»,<sup>164</sup> men hvilke det er snakk om kommer ikke frem. Måten Parent uttrykker seg her, er likt som der han går inn på engelskmennenes hevn etter Powhatan-indianernes angrep i 1622. Det er et ovenfra og ned perspektiv, hvor han plasserer seg i en observerende posisjon. Dette bidrar til en funksjon om fortellingens objektivitet.

Det siste som tillegges vekt i denne perioden er Baconsopprøret i 1676.

Bacon's Rebellion was not a fight for liberty but a struggle for power and land among competing planter groups. The winner were the older gentry, not the recently arrived parvenu planters like Bacon or the indentured class. Bacon was [...] unsure of what he was doing, except for suppressing Indians. The obstinate Berkeley was unsympathetic to the rebels' anger over Indian attacks [...]. Although the rebellion failed, it served as a warning to subsequent royal governors that the wishes of the colonists were not to be

---

<sup>162</sup> Ibid. 51

<sup>163</sup> Ibid. 51 - 52

<sup>164</sup> Ibid. 51

trifled with. Indians suffered the greatest losses during the rebellion, further contributing to their decimation [...].<sup>165</sup>

Flere poenger med utgangspunkt i opprøret er sentrale for fortellingen. Det første er hva opprøret gikk ut på og hvem som kom seirende ut av det. Her legger Parent grunnlag for hovedaktørene i fortellingens neste periode, «the older gentry»,<sup>166</sup> også kjent som tobakkseliten. Det andre har å gjøre med Parents språk og hans mening om lederne på hver side av opprøret. De korte beskrivelsene gir inntrykk av at den betydningen de kan ha hatt for kolonihistorien, ikke er like viktig for Parent. Bacon var «unsure of what he was doing, except for suppressing Indians»<sup>167</sup> og Berkeley var ikke annet enn en «obstinate» og «unsympathetic»<sup>168</sup> person. Dabney på sin side hevder at Bacons handlinger under opprøret var en suksess fordi han klarte å fjerne indianerne. Det begge forfatterne tar med i sine beskrivelser, er hvordan opprøret fungerte som en advarsel for kommende (royal) engelske guvernører. Dette mener jeg er et hint i fortellingen om kolonistenes krav om uavhengighet fra Storbritannia 100 år senere. Jeg gjorde rede for at angrepet i 1622 fungerte som et brudd i fortellingen med utgangspunkt i at indianernes rolle i teksten nesten ble usynlig etter hendelsen. I dette tilfellet derimot er det en referanse til dem. Parent gjør rede for at det var indianerne som led det største nederlaget. Slik jeg tolker meningen med dette er å gi en versjon av Virginias kolonihistorie som viser at slike hendelser oftest endte verst for indianerne. Til forskjell fra Dabney og Rubin inkluderer Parent en ny type fortelling som tar utgangspunkt i hvor forferdelig Powhatan-indianerne må ha hatt det. I sin helhet vinkler Dabney Bacons opprøret på en helt annen måte: han uttrykker at selv om Bacon tapte opprøret, lyktes han i det minste med å eliminere trusselen fra indianerne. Rubins overordnede fokus der han vektlegger Bacons opprøret er hvordan synet på opprørets deltakere har endret seg.

#### 4.4 Patriarkenenes herredømme 1699 - 1750

Like one of the Patriarchs, I have my Flocks and my Herds, my Bond-men and Bond-women, and every Sort of trade amongst my own Servants, so that I live in a kind of independence [of] everyone but Providence.<sup>169</sup>

---

<sup>165</sup> Ibid. 58

<sup>166</sup> Ibid. 58

<sup>167</sup> Ibid. 58

<sup>168</sup> Ibid. 58

<sup>169</sup> Ibid. 63

John G. Kolp referer her til et brev skrevet av William Byrd II i 1726. Denne introduksjonen presenterer periodens hovedaktører, Virginias tobakkselite, men Kolp referer ikke til disse som «planter elite» eller «older gentry» slik Parent gjør. Kolp betegner disse som «Virginia's patriarchal society».<sup>170</sup> Hvorfor han gjør det og hvem disse menneskene var går han inn på her:

[...] Byrd seemed much like an Old Testament patriarch who was master of all he surveyed: the vast acres, fields, woods, streams, and all the people who lived therein literally belonged to him. Whether white or black, free or unfree, male or female, family or tenant, all of the men, women, and children [...] were technically under his command. He was indeed a patriarch. Byrd is representative of a small group of families that by about 1700 had achieved substantial political, social, and economical power at both the local and provincial levels. Here a variety of patriarchies would be established in which a certain group of adult white men held sway over all aspects of colonial society from the legislative chambers in Williamsburg to the house and fields of rural Virginia. Central to this society would be the mature tobacco economy and the chattel slavery that sustained it.<sup>171</sup>

Med utgangspunkt i beskrivelsene om Byrd og gruppen han representerte er det tydelig hvem Kolp betegner som hovedaktører. Denne gruppen, eller «patriarkene» som Kolp betegner dem, påvirket alle samfunnsleddene, men i sentrum for alt dette, kilden til deres makt, var tobakksproduksjonen. Patriarkene er kanskje periodens hovedaktører, men om vi kan snakke om at et enkelt tema representerer en periode, er det her ingen tvil. Temaet er Virginias tobakksproduksjon.

Virginia's patriarchal society was intimately connected to the cultivation of tobacco, and the production of the noxious weed dictated the economic and cultural rhythms of the Old Dominion. The initial tobacco frenzy had lasted until about 1680 when demand leveled off for the next forty years bringing stagnation and uncertainty to Virginia [...]. [...] in the early eighteenth century, the French became addicted to the weed; and demand again began to climb steadily until the Revolution.<sup>172</sup>

---

<sup>170</sup> Ibid. 65

<sup>171</sup> Ibid. 63

<sup>172</sup> Ibid. 65 - 67



Hvilken funksjon dette har i fortellingen er tydelig når Kolp går inn på hva det hadde å si for tobakksbøndene.

The modest but steady increase in prices from the 1720s [...] had led long-established planters to take on greater indebtedness to British merchants so that they could put marginal lands into production, increase their slave holdings, and diversify into other economic activities. The Virginia gentry also used their tobacco credits to increase the quality of their lives [...]. By the 1750s white Virginians of all social levels had become full members of an Atlantic “empire of goods.”<sup>173</sup>

Økningen av slaver i Virginia fremstiller Dabney og Rubin som en utfordring for den hvite tobakksbonden og hans overlevelse. En slik vinkling er ikke tydelig her. Her er det ingen tvil om at hovedfokuset er, tobakksproduksjonen. Det er snakk om en fortelling hvor tobakkseliten har suveren innflytelse, og fundamentet for den innflytelsen har utgangspunkt i Virginias tobakksproduksjon. Det som Kolp også gjør rede for i avsnittet over er hvordan tobakken bidro til større gjeld blant kolonistene. Dette er en henvisning til utbruddet av uavhengighetskrigen, som er et av de to viktigste hendelsene i den neste og siste perioden.

#### 4.5 Virginias skjebne 1750 – 1776

Denne delen av fortellingen tar utgangspunkt i konflikt og veien mot uavhengighet.

It would take two wars to determine the fate of the continent: in the first Virginians and other colonists joined with their mother country to strengthen the British Empire by expelling the French [...]; in the second Virginia and its twelve sister colonies fought with the help of France to leave that empire and create an independent United States.<sup>174</sup>

Bakgrunnen for den franske og indianske krig er det første Kolp går inn på. «The causes of the first North American conflict [...] can be traced to the competing claims over ownership and possession of the Ohio Valley».<sup>175</sup> George Washington er også en sentral aktør i denne fortellingen og hele konflikten blir fortalt med utgangspunkt i hans opplevelser. Det samme gjelder Dabneys fortelling.

---

<sup>173</sup> Ibid. 84

<sup>174</sup> Ibid. 82

<sup>175</sup> Ibid. 92

[Begynnelsen av konflikten]. In late 1753 the governor [Robert Dinwiddie] asked George Washington [...] to carry a letter to the French commander of a newly constructed fort. The tall, robust, and energetic Washington jumped at the chance to enter public service [...] ». <sup>176</sup> [Slutten av konflikten]. George Washington had made a name as a commanding officer and had become one of the most experienced soldiers in the colonies». <sup>177</sup>

Fra start til slutt er Washingtons tilstedeværelse i fortellingen om den franske og indianske krig svært sentral. Kolps portrettering av han som en «robust» og «energisk» person mener jeg tydeliggjør at han har en sentral rolle i fortellingen. Beskrivelsen om hans erfaringer som soldat tolker jeg som en referanse til hans senere rolle som general under uavhengighetskrigen og senere som USAs første president. Rubin gjenforteller også de viktigste hendelsene under krigen, bare uten et overordnet fokus på Washington.

Til slutt i denne fortellingen tar Kolp utgangspunkt i forløpet av den amerikanske uavhengighetskrigen. I denne delen forekommer det et brudd i fortellingen og det er ikke lenger snakk om hvordan Virginia ble utviklet mot et vellykket kolonisamfunn i det britiske imperiet. Nå er det, slik Dabney og Rubin redegjør for i sine fortellinger, en fortelling om hvordan Virginias innbyggere brøt med og løsrev seg fra det britiske imperiet. Kolp baserer dette på ulike politiske og økonomiske endringene som kom som følge av den franske og indianske krig. Han fokuserer også på forhold og hendelser som ikke direkte er knyttet opp mot krigen. Kolp konkluderer det hele slik:

Taken together, these ideas did not represent some radical change in policy, nor did they seem overly burdensome or out of line to anyone in England; this was simply the most logical and efficient way to run an empire. Colonial Americans did not agree. <sup>178</sup>

Dette har en funksjon av at kolonistene, eller «Colonial Americans» som han nå betegner dem, baserte løsrivelsen fra Storbritannia på noe flere så på som helt rasjonelle endringer. Dette kan tolkes som at de amerikanske kolonistene reagerte noe irrasjonelt på Storbritannias politiske og økonomiske endringer. Dabney mener at «the Stamp Act» <sup>179</sup> var en av de viktigste årsakene for ønsket om uavhengighet og Rubin hevder at det var et politisk aspekt som samlet kolonistene om et felles mål, men ønsket om uavhengighet kom på bakgrunn av

---

<sup>176</sup> Ibid. 95

<sup>177</sup> Ibid. 100

<sup>178</sup> Ibid. 103

<sup>179</sup> Dabney. 117

det politiske. Kolp har en mer nyansert diskusjon rundt utbruddet av den amerikanske uavhengighetskrigen i 1775. I sin helhet markerer dette slutten på fortellingen om Virginia som en britisk koloni, og begynnelsen på Virginia som en stat i det nyetablerte USA.

#### 4.6 Hovedfortellingen – Overlevelse og utvikling, en historie om engelske kolonister, Powhatan-indianere og Virginias afrikanske befolkning

Hovedfortellingen i dette verket er de engelske kolonistenes overlevelse gjennom en vanskelig etablering og den påfølgende utviklingen av Virginia som kolonisamfunn. Mot slutten er hovedaktørene en mindre gruppe blant det engelske kolonistene, tobakkseliten.

Introduksjonen til denne hovedfortellingen (før 1607) inkluderer aktører som indianerne, spanjolene og engelskmennene. Fortellingen om Powhatan-indianerne fungerer som en historisk bakgrunn for deres tilstedeværelse og de presenteres som en gruppe mennesker med et stolt og allsidig samfunn som var i Virginia lenge før noen kolonister ankom. Samlet sett gir dette en funksjon i fortellingen av at Powhatan-indianerne var i Virginia først av alle. Dette skiller seg fra Dabney (1971) og Rubin (1977). Historien om spanjolene har den samme funksjonen i fortellingen som Dabney (1971). Dette er fortellingen om hvordan den spanske koloniseringen fungerer som en inngang til historien om de engelske kolonistene og deres ønske om å kolonisere Virginia. Med utgangspunkt i engelskmennene presenteres det også her motiver for hvorfor de skulle kolonisere, men det er et ekstra tema som underbygger det. Det er historien om den tapte Roanoke-kolonien.

Verket går gjennom en rekke viktige hendelser som gir en samlet funksjon som definerer Virginias oppstart og utvikling som kolonisamfunn. Dette vektlegges blant annet ved beskrivelser av hvordan kolonistene sultet, døde av sykdom og ble angrepet av Powhatan-indianerne og på deres effektive dyrking av tobakk som introduseres gjennom John Rolfe. Samtidig er det igjennom hele verket tydelig at de engelske kolonistene er hovedaktører. Konsekvent gjennom hele fortellingen er det fra deres synspunkt at hovedfortellingen fortelles. Alle hendelsen som blir vektlagt (etter 1607) har til felles at de omhandler kolonistene og at fortellingen sees gjennom deres perspektiver. Dette underbygger mitt valg av hovedfortelling.

Når det gjelder afrikanerne og indianerne, er de fremstilt noe annerledes i denne hovedfortellingen sammenlignet med Dabney (1971) og Rubin (1977). I disse hovedfortellingene blir de engelske kolonistene fremstilt på en positiv måte, men dette på bekostning av nettopp indianerne, den afrikanske befolkning og det påfølgende slaveriet. Dette gjelder i større grad hovedfortellingen i Dabney (1971) enn i Rubin (1977). Denne

funksjonen er ikke tydelig her. Det er et større fokus på sosialhistorie som redegjør for afrikanernes og indianernes egne fortellinger. Selvsagt ble kolonistene påvirket av disse aktørene, også i dette verket, men hovedfortellingen skiller seg ut ved å tillegge aktørene egne funksjoner også.

Det er også språklige forskjeller mellom hovedfortellingene. Eksempelvis er det ingen språklige virkemidler som portretterer indianerne på en negativ måte. Det samme inntrykket gjelder portretteringene av afrikanerne som «blacks». I tillegg mener jeg at det er et tydelig tegn på å distansere seg fra å portrettere afrikanerne på en negativ måte fordi det i dette verket brukes anførselstegn når ordet «negro» skrives.

Tobakksproduksjonen vil jeg definere som det viktigste temaet i denne fortellingen fordi det har den funksjon at det sier noe om hvordan og hvorfor kolonien utvikler seg. Tobakken er også gjeldende med utgangspunkt i tobakkeliten. I likhet med Dabney (1971) og Rubin (1977) er tobakkseliten hovedaktørene mot slutten av fortellingen. Fortellingen om tobakkseliten har den funksjon at det sier noe om hvor vellykket tobakken ble.

Til slutt gjelder det også en redegjørelse om fortellingen passer med noen av de nevnte historiografiske skolene. Igjen vil jeg si at den progressive skolen er fremtredende på bakgrunn av det overordnede fokuset på fremgang og utvikling. Også den «tradisjonelle» skolen er et kjennetegn ved denne fortellingen der det henvendes til den amerikanske uavhengighetskrigen lenge før det skjedde. I tillegg vil jeg også argumenter for at det er i denne fortellingen tegn til «Atlantic history». Dette mener jeg på bakgrunn av at det er tilfeller hvor oversjøiske aktører tar en del av fortellingen.

## Kapittel 5 - Cradle of America: Four Centuries of Virginia History

Peter Wallensteins kolonihistorie deles i tre perioder. Den første perioden er en todelt

fortelling med utgangspunkt i Spania og England før opprettelsen av Jamestown i 1607.

Fortellingen om Spania er en sidefortelling som gjør rede for hvorfor de befant seg i Nord-Amerika, deres involveringer i området samt en diskusjon om hvordan de indirekte kan ha tatt til seg og beskyttet en senere høvding blant de lokale Powhatan-indianerne. Fortellingen med England som utgangspunkt dreier seg om hvordan de skulle utføre en vellykket kolonisering i Virginia.

Den andre perioden har en geografisk avgrensing hvor Wallenstein fokuserer på hendelser i den østlige delen av Virginia. Også denne er todelt, men på bakgrunn av en metodisk tilnærming. I den første delen presenterer Wallenstein, i kronologisk rekkefølge, det han redegjør for som de viktigste hendelsene i Virginias kolonihistorie fra 1607 til 1644. Det er en fortelling som er preget av den enorme betydning John Smith og John Rolfe hadde for kolonien, om røttene til det amerikanske demokratiet, hva det betydde for kolonien og hva det betyr for kolonihistorien at Powhatan-indianerne angrep kolonistene i 1622 og 1644.

Sentralt i den andre delen er slaveriet og tobakkseliten. På tematisk vis presenterer Wallenstein det han ser som de viktigste aspektene ved slaveriet. Det samme gjør han også med utgangspunkt i tobakkseliten. Det er en tematisk tilnærming hvor han fokuserer på 1600-tallet. Fortellingen om slaveriet er karakterisert av hvordan kolonistenes syn på afrikanerne endret seg utover perioden, hvordan forholdet var mellom slaver og tjener og en teori som inndeler slavene i to grupper. Det er med andre ord snakk om sosialhistorie. Det som skal illustrere tobakkseliten er en fortelling om hvordan to familier med makt, rikdom og innflytelse i sin helhet representerte Virginias politiske og økonomiske fremgang.

I den tredje perioden har Wallenstein også en geografisk avgrensing med fokus på hendelser i den vestlige delen av Virginia. Fortellingen er basert på 1700-tallet, for det var først da området i større grad ble befolket. Det som behandles i fortellingen frem til 1750 er hvorfor engelskmennene ønsket å etablere seg i vest, hvilke utfordringer disse møtte og hvilke aktører som er sentrale for fortellingen. Sentralt for fortellingen fra 1750 – 1776 er en redegjørelse for den franske og indianske krig med utgangspunkt i George Washington, og hvorfor Virginias befolkning brøt med Storbritannia og krevde sin uavhengighet.

## 5.1 Spanjoler og Engelskmenn før 1607

Wallenstein begrunner Spanias tilstedeværelse i Nord-Amerika gjennom fortellingen om Christopher Columbus: «Sailing for Spain [1492], Christopher Columbus made four voyages to the West Indies, which he mistook for the East Indies, on the other side of the world»<sup>180</sup> og Tordesillastraktaten: «that chopped the globe in two [...] between Spain and Portugal [...] in 1492».<sup>181</sup> Her gjør Wallenstein rede for hvorfor Spanjolene befant seg i området. Dabney og Rubin har ikke dette som en del av sin fortelling, men Parent gjør kort rede for at spanjolene hadde krav på området gjennom Tordesillastraktaten,<sup>182</sup> men han nevner ikke Columbus.

At various times during the sixteenth century, the Spanish showed up along the coast of what later became Virginia or North Carolina. When they left after one such occasion, about 1560, they took with them a young man whose Spanish name became Don Luis. For about ten years he lived in Madrid, Havana, or Mexico City. A group of nine Jesuits took him from their base in Havana to the Chesapeake in September 1570, hoping he would [...] help them establish themselves and evangelize his countrymen. [...] Don Louis chose to rejoin his people, and in February 1571, he ended the Jesuits' mission by having them killed. [...] the one serious venture that took them to eastern Virginia ended in a way that showed why Virginia never became Spanish.<sup>183</sup>

Denne sidefortellingen har ikke som formål å vise hvordan spanjolene «åpnet døren» for den engelske koloniseringen av Virginia slik både Dabney og Parent gjør rede for. Rubin derimot vektlegger ikke Spania som en del av sin fortelling. Jeg mener at Wallenstein gir uttrykk for at fortellingen om Spania kan stå for seg selv. Dette er tydelig gjennom språket. Den siste setningen som konkluderer med at Virginia aldri ble en spansk koloni, uten en direkte henvisning til at Virginia i realiteten ble engelsk, forsterker inntrykket om at fortellingen om Spania kan stå for seg selv. Med utgangspunkt i spanjolenes tilstedeværelse i området inkluderer Wallenstein en teori fremsatt av Carl Bridenbaugh.

One historian, Carl Bridenbaugh, suggested that the Indian leader Opechancanough was in fact Don Luis [...]. In view of Opechancanough's putative age of 100 in 1646, the time line fits. That young man postponed European settlement on the James from

---

<sup>180</sup> Wallenstein. 3

<sup>181</sup> Ibid. 3

<sup>182</sup> Parent et al. 10

<sup>183</sup> Wallenstein. 5 – 6

1571 to 1607 – and may also, according to Bridenbaugh, have been the man who then tried in 1622, and again in 1644 to eliminate that settlement as well.<sup>184</sup>

Wallenstein fokuserer videre på dette og inkluderer et motargument til Bridenbaughs teori.

Anthropologist Helen Rountree, for one, notes that if Opechancanough had had as much experience among the Spanish as did Don Luis, he would not have pulled back in 1622 after his devastating initial attacks at Jamestown and elsewhere as though he expected the English, having been so thoroughly pummeled, to pull up stakes and leave.<sup>185</sup>

Det er viktig å påpeke at Wallenstein tar med langt flere hypoteser og teorier i fortellingen enn bare denne. En lignende fremgangsmåte har Parent om John Smiths memoarer fra 1624, men det er den eneste gangen en slik diskusjon forekommer. Det er et tilskudd til historien om Spania siden det har utgangspunkt i deres involveringer i Virginia. Det andre som opptar denne delen av fortellingen er, engelske interesser i kolonisering. «Roanoke Island became known as the Lost Colony rather than the First Colony».<sup>186</sup> Wallenstein fokusere ikke mer på Roanoke i fortellingen, men det han fokuserer på i langt større grad er hva kolonisering av Virginia kunne bidra med og hvorfor engelskmennene skulle begi seg ut på det.

The English would seek to maintain friendly relations with such people as they encountered, and they would proselytize them, bringing them into Christian fold. But regardless, the English would plant permanent settlements. The colonies would absorb excess English population and supply the home country with raw materials as well as a market for processed goods.<sup>187</sup>

Spania er absolutt en aktør i denne perioden, men hovedaktørene, altså de som er gjeldende i den neste perioden er de engelske kolonistene.

## 5.2 Det østlige Virginia 1607 - 1700

### 5.2.1 Det østlige Virginia, en kronologisk fremstilling 1607 – 1644

Wallenstein gjør rede for at denne perioden kan fortelles ut ifra bare fem personer: «Powhatan himself, [...] his daughter Pocahontas and his brother Opechancanough. [...] John Smith and

---

<sup>184</sup> Ibid. 6 – 7

<sup>185</sup> Ibid. 7

<sup>186</sup> Ibid. 10

<sup>187</sup> Ibid. 12

John Rolfe». <sup>188</sup> Han begynner perioden med å introdusere håpløsheten for kolonistene i Jamestown. Det samme gjør Dabney, Parent og Rubin. «Nearly every day that summer, another of the settlers died, most of them from disease, some from Indian attacks». <sup>189</sup> Hvorfor dette skjedde går han ikke inn på, men funksjonen det har er at Wallenstein bruker dette som et bakteppe for sin redegjørelse for John Smith og Pocahontas' rolle.

John Smith made possible the settlement's early survival [...]. [...] only the intervention of the young Pocahontas kept him alive long enough to become the colony's leader. More than once, Pocahontas [...] intervened to protect him from her father. [...] legend has it that Pocahontas threw herself between her father's warriors and the Englishman they were about to bludgeon to death [...]. John Smith became president, or governor, of the colony in September 1608. [...] in December the colony once again had to live on little food to carry it through the winter. Smith assembled the colonists and put it to them: "You must obey this now for law, that he that will not worke shall not eate." When he left, the colonists numbered some 500. Smith was no longer available to provide leadership in the colony or engage in trade and diplomacy with Powhatan [...]. During the winter of 1609 – 1610, the "starving time" some 400 died, so by March the colonists numbered a mere 60. <sup>190</sup>

Fortellingen om Smith er synspunktet for de første årene av Jamestowns eksistens. Smith beskrives som en sentral person for kolonistenes tidlige overlevelse og derfor får han rollen som en viktig aktør i fortellingen. Den samme rollen blir Smith tildelt hos både Dabney, Parent og Rubin. Fortellingen om Smith gir inntrykk av at hans tilstedeværelse var ekstremt viktig for kolonien. Dette er tydelig der forfatteren forteller om Smiths reise tilbake til England for deretter å redegjøre om dødeligheten i kolonien. Det gis inntrykk av at kolonistene døde siden Smith ikke lenger befant seg i kolonien. Jeg vil ikke si at Smith blir fremstilt som en helt slik han blir i Dabneys fortelling, men det er tydelig i beskrivelsene at han var en viktig lederfigur i Jamestown fra 1607 til 1609. Med det utgangspunktet er han også en sentral aktør i kolonihistorien.

Der det ikke er noen tvil i fortellingen om at Smith sørget for kolonistenes overlevelse, er det heller ingen tvil om at Pocahontas sørget for Smiths overlevelse. Pocahontas sin tilstedeværelse i fortellingen viser at også hun er en sentral aktør. Wallenstein stiller ingen

---

<sup>188</sup> Ibid. 14

<sup>189</sup> Ibid. 15

<sup>190</sup> Ibid. 15 - 17



spørsmål angående hvordan hun holdt Smith i live, men episoden der hun kastet seg mellom ham og farens soldater fremstiller Wallenstein som en «legend». Hvorfor han inkluderer dette, om det faktisk skjedde eller ikke kommenterer han ikke på. Et lignende eksempel om Smith inkluderer Parent i sin fortelling, men i tillegg har Parent en kildekritisk kommentar til det. Pocahontas er også tilstedeværende i fortellingen med utgangspunkt i den neste aktøren, John Rolfe.

In 1614, [...] Rolfe was the principal actor in two dramatic developments at Jamestown that proved absolutely central to Virginia's persistence and growth. Regarding agriculture [...] he experimented with tobacco and began cultivating a sweet variant from the West Indies [...]. And he married Pocahontas [...] and thereby secured a peace that endured for several years.<sup>191</sup>

Wallenstein gjør rede for betydningen dette hadde.

What tobacco cultivation in Virginia revealed was an Old World labor force operating on New World land, growing a New world commodity for an Old World market. The fact that he and Pocahontas formed a marriage reveals that racial phobias had not yet developed very fully, and the two peoples had some basis for the dream that, under the best of circumstances, they might live peacefully together.<sup>192</sup>

Der John Rolfe blir inkludert i fortellingen er alltid disse to hendelsene sentrale. Tobakken blir tilskrevet den samme viktige funksjonen i alle tekstene, men hvilken betydning giftemålet har, er det uenighet om. Parent gir det ingen annen betydning enn at det ledet til slutten på den første Anglo-Powhatan krig. Det samme hevder Rubin. Dabney gjør rede for at Pocahontas ble en viktig aktør i fortellingen på grunn av giftemålet med Rolfe. I Wallensteins fortelling har giftemålet en annen funksjon. Det han velger å fokusere på er hvordan «racial phobias»<sup>193</sup> enda ikke hadde utviklet seg. Det viktigste med giftemålet er ikke at det innledet fred slik Dabney, Parent og Rubin gjør rede for. Giftemålets funksjon i fortellingen, slik Wallenstein beskriver det, er at det skal si noe om hvilket syn indianerne og kolonistene hadde på hverandre. Det Wallenstein bygger videre på har utgangspunkt i den voksende tobakksproduksjonen som leder til den til nå kjente demokratiske forsamlingen i 1619.

---

<sup>191</sup> Ibid. 19

<sup>192</sup> Ibid. 19 - 20

<sup>193</sup> Ibid. 20

The year 1619 has tremendous iconic importance in the history of Virginia and the history of America. The initial meeting of the House of Burgesses in 1619 is often termed the first indication of representative democracy in the New World, the seedbed of American democracy. In addition, the new system of land distribution pointed toward the possibility of widespread economic independence. Political democracy and economic democracy, we could say in retrospect, had put an appearance, or rather, a harbinger of each had emerged in Virginia.<sup>194</sup>

Wallenstein hevder altså at forsamlingen ikke bare hadde stor betydning for Virginias historie, men også for USAs historie. Det samme hevder Dabney og Parent, men Rubin nevner ikke forsamlingens betydning. Det er særlig for politisk demokrati at forsamlingen har hatt stor betydning, men Wallenstein poengterer også det økonomiske demokratiets betydning.

Wallenstein har både et politisk og økonomisk perspektiv med forsamlingen som utgangspunkt. Dette mener jeg tydeliggjør forsamlingens enorme betydning.

Indianernes angrep på kolonistene i 1622 og i 1644 har stor betydning i fortellingen.

Wallensteins fremstilling skiller seg fra de andre forfatterne. Med utgangspunkt i angrepet i 1622, trekker Wallenstein frem fire sentrale forklaringer: [1] et argument for hvorfor det skjedde [2] en diskusjon om betegnelsen på hendelsen, [3] hvordan den fungerte som katalysator for at Virginia ble en kronkoloni og en [4] redegjørelse om koloniens tilstand etter hendelsen.

[1] [...] as Virginia's settler population grew, it spread out to bring under cultivation more and more land for growing tobacco. The combination of more people, living in a sprawled-out fashion meant that Opechancanough not only could feel alarmed to the point of taking military action against the colony but could also see a prospect of success. In spring 1622 he attacked.<sup>195</sup>

[2] The monstrous event that spring [...] has traditionally been termed a "massacre"; the traditional accounts use the term only when Indians attacked whites, not vice versa. In recent years, the term "uprising" has been frequently used instead.

---

<sup>194</sup> Ibid. 22 - 23

<sup>195</sup> Ibid. 24

Anthropologist Helen Rountree prefers “the great attack” or “the great assault” of 1622.<sup>196</sup>

[3] Opechancanough inflicted enormous damage. It proved not enough to kill of the Virginia colony, but it was enough to kill off the Virginia Company. A new king, Charles I, soon made Virginia a royal colony.<sup>197</sup>

[4] Whatever historical possibilities those first fifteen years either disclosed or curtailed, what happened after 1622 was a rapid growth in the colony’s territory, population, and wealth [...].<sup>198</sup>

Både Wallenstein og Parent har den samme begrunnelsen på hvorfor Powhatan-indianerne angrep. Dette er ulikt fra Dabneys og Rubins forklaring. Rubin bruker også angrepet i 1622 som en årsak på hvorfor Virginia ble en kronkoloni i 1624. Parent legger skylden på den totale tilstanden i kolonien, samt dårlig lederskap og uforberedte kolonister. Dabney har ikke angrepet i 1622, men i stedet den valgte demokratiske forsamlingen i 1619 som hovedårsak for det. Noe som skiller Wallensteins fortelling fra både Dabney, Parent og Rubin er en teoretisk tilnærming om hva det tradisjonelt betyr å betegne hendelsen som en «massacre» og hva som foretrekkes nå gjennom Rountree. Hvilken betydning denne hendelsen har i fortellingen er også sentralt. Parent gjør rede for at angrepet i 1622 fungerer som et brudd i fortellingen. Dette er tydelig ved at Powhatan-indianernes tilstedeværelse i den nesten blir usynlig. Rubin fremstiller også denne hendelsen som et brudd ved at det har den funksjon om at den vonde tiden for de engelske kolonistene var over og at bedre tider var i vente. Dabneys fortellingen har ikke en slik funksjon. Wallensteins fortelling om angrepet i 1622 har en lignende funksjon som i Rubin (1977). Han fremstiller denne hendelsen som en overgang i fortellingen på bakgrunn av at det begynner å forekomme positive ringvirkninger for kolonistene etter 1622, men det virkelige gjennombruddet for kolonistene er tydeligst i beskrivelsene av det som skjer etter indianernes andre angrep i 1644.

The attack in 1644 was a last desperate effort to end the experiment to settle an English Virginia, a last desperate attempt to permit Indian Virginia to return to its former condition. The Spanish having receded as a threat, in the Tidewater the Indians as well. The starving times were over. English men and English women attended

---

<sup>196</sup> Ibid. 24

<sup>197</sup> Ibid. 24

<sup>198</sup> Ibid. 24

Church of England services and raised families of English-speaking white children. Tidewater Virginia became more and more [...] an English world, transplanted to a New World setting. But it was not England, it was America.<sup>199</sup>

Wallenstein bruker dette årstallet som en overgang i fortellingen hvor kolonien gikk fra en skrøpelig tilstand til et samfunn med en voksende befolkning. Jeg gjorde også rede for i analysen av de andre fortellingene hvordan flere ting kan leses som en referanse eller frempek til en fremtidig hendelse. Et slikt eksempel mener jeg kan leses ut ifra Wallensteins siste setning i avsnittet over. Dette mener jeg er en referanse til kolonistenes krav om uavhengighet 131 år senere.

### 5.2.2 En tematisk gjennomgang av slaveriet og tobakkseliten 1600 og 1700-tallet

To temaer bygger opp om fortellingen i denne delen: slaveriet og tobakkseliten. Wallenstein gjør også rede for det velkjente Baconsopprøret og ettervirkningene av det. «The incident revealed that Indians were still sometimes a force [...]».<sup>200</sup> Dette er ifølge Wallenstein et resultat av opprøret, men til forskjell fra Dabney, Parent og Rubin er det nesten usynlig i fortellingen. Han forklarer ikke hvorfor han ikke fokuserer mer på Baconsopprøret. Det som det ikke er noen tvil om er at han fokuserer stort på Virginias afrikanske befolkning og det etter hvert dominerende slaveriet.

#### 5.2.2.1 Slaveriet

Seventeenth-century Virginia led the way on race in England's North American colonies. By the 1620s, there were black Virginians as well as white Virginians [...]. These relations were not yet stenciled on stone, or even well defined, either at the time or for scholars now.<sup>201</sup>

Med det som utgangspunkt bruker Wallenstein historikeren Ira Berlin som deler dette forholdet inn i to deler; «charter generation» og «plantation generation».

The seventeenth century – the time of the charter generation – allowed a range of possibilities for relations between white and black Virginians. [...] by the 1650s a number of unfree black Virginians [...] had obtained their freedom, and raised free children, possessed land and livestock, and sometimes also had servants or slaves.<sup>202</sup>

---

<sup>199</sup> Ibid. 24 - 25

<sup>200</sup> Ibid. 34

<sup>201</sup> Ibid. 35

<sup>202</sup> Ibid. 36

A series of laws between the 1660s and the 1720s [plantation generation] channeled social and economic change by [...] imposing greater taxes on free black couples than on their white counterparts, denying free black men the right to vote or to testify in court or to serve with arms in the militia.<sup>203</sup>

I likhet med Parent viser Wallenstein hvordan behandlingen av, og synet på afrikanerne endret seg utover 1600-tallet og han baserer også dette på en rekke lovtekster. Rubin fremstiller også hvilket syn kolonistene hadde om afrikanerne, men ikke som en kontinuitet gjennom 1600 – tallet. Dette er ikke synlig i Dabney (1971). Wallensteins henvisning til Berlins teori som en forklaringsmodell om slaveriet er også verdt å la seg merke fordi en teoretisk tilnærming til slaveriet ikke fremtrer i noen av de andre fortellingene. Dette er ikke det eneste Wallenstein har å si om Virginias afrikanske befolkning og slaveriet. «One key way we can track the social history of black Virginians, and their relationships with white Virginians, is through the law-records of appearances in a court and statutes passed by the House of Burgesses. »<sup>204</sup> Dette relaterer Wallenstein til en kilde som tar utgangspunkt i «A case of three runaways in the summer of 1640».<sup>205</sup> Det dreier seg om afrikanernes sosialhistorie i Virginia og Wallenstein fokuserer på straffen disse fikk for å prøve å flykte. Wallenstein fortsetter å fokusere på dem som flyktet og stiller spørsmål angående hvilken straff de ble ilagt og hvordan kolonien skulle forhindre at kontraktstjenere flyktet i lag med slaver.

One answer: if a slave and a servant absconded together and were caught, the servant might get time added to his own period of service not only for himself but for his slave companion as well. Such an option [...] had the added advantage of making it less likely that servants would take on the additional risk [...] of pairing up with a partner who happened to be a slave.<sup>206</sup>

Wallenstein gjør konkret rede for avstraffelsen, og jeg mener at denne redegjørelsen har den funksjon i fortellingen om å vise hvordan Virginias lovverk økte segregeringen mellom tjener og slaver. Med et annet eksempel som jeg mener bidrar til dette inntrykket, tar Wallenstein

---

<sup>203</sup> Ibid. 36

<sup>204</sup> Ibid. 37

<sup>205</sup> Ibid. 37

<sup>206</sup> Ibid. 37 - 38

tak i en lov som ble vedtatt i 1622. Den har utgangspunkt i hva befolkningen i Virginia anså som slaver eller frie.

No matter how a slave woman became pregnant – whether it was by her owner, his son, his overseer, a white neighbor, a servant, a slave, or indeed anyone – planters wanted assurance that the law considered the resulting child to be a slave as well.<sup>207</sup>

Det siste Wallenstein går inn på er ikke lenger den stadige diskrimineringen av den afrikanske delen av befolkningen, men det han definerer som to generasjoner «black Virginians». Den første generasjonene har utgangspunkt i de som ankom gjennom den trans-atlantiske slavehandelen. Den andre har utgangspunkt i de som ble født i Virginia og som kanskje ikke visste hvor forfedrene deres kom fra.

Wallenstein nevner det ikke eksplisitt, men gjennom referansen til Berlins teori mener jeg at formålet med dette temaet er å vise, gjennom ulike lover og et stadig skiftende rasesyn, hvordan afrikanerne gikk fra å være en grad av frie, til å bli tvunget inn i slaveri. Til forskjell fra både Dabney, Rubin og Parent går Wallenstein langt mer detaljert til verks i sin fortelling om slaveriet.

Jeg nevnte en mindre diskusjon hos Parent om hvordan forfatterne betegner Virginias afrikanske befolkning. Der «slaves» ikke blir den riktige betegnelsen ut ifra konteksten, betegner Wallenstein Virginias afrikanske befolkning som «blacks». Den samme betegnelsen har Parent og Rubin. Jeg gjorde rede for at Dabneys ordvalg, «Negro», er en tidstypisk betegnelse, men Rubin, som er utgitt bare seks år senere, bruker ikke denne betegnelsen. Betegnelsen «Negro» er i seg selv en nedsettende portrettering av en gruppe mennesker. Betegnelsen er sterkt negativt ladet og det fremtrer konsekvent i Dabney (1971). Parent bruker alltid anførselstegn der han tar i bruk ordet «negro» og det mener jeg gir inntrykk av at han ønsker å distansere seg fra ordets nedsettende betydning. Det er i det minste et argument for at bruken av betegnelsen kan sees på som kontroversiell.

#### 5.2.2.2 Tobakkseliten

In a grotesquely uneven struggle over work rhythms and family life, the people of Virginia's freed and enslaved populations worked together as they created another new

---

<sup>207</sup> Ibid. 38

world. At the top of that social and economic world in Virginia were the great planter families.<sup>208</sup>

Det er snakk om Virginias tobakkselite og Wallenstein tar utgangspunkt i to familier: «George Mason I, II, III, and IV»<sup>209</sup> og «William Byrd I and II»<sup>210</sup> Presentasjonene av disse familiene har forskjellig funksjon i fortellingen. Den første familien han fokuserer på er Mason-familien.

The cohort of great eighteenth-century Chesapeake tobacco planters derived from ancestors who typically came to the area in the 1650s or 1660s and who – they and their first sons and in turn *their* first sons – held multiple political offices, worked servants and then slaves, grew tobacco, and then more tobacco, consolidated their holdings through marriage with the daughters or widows of other planters, and navigated the twists and turns of the tobacco economy.<sup>211</sup>

Wallenstein presenterer dette som en slags konklusjon eller sammendrag av Masons familiehistorie. Familiehistoriens funksjon i fortellingen er å vise tobakkens betydning og hvor viktig den var for Virginias elite. Det er kanskje en fortelling om familien Mason, men i realiteten er det en redegjørelse av tobakkens fundamentale betydning for kolonien. Dabney, Rubin, Parent og Kolp bruker ikke det samme fortellingsgrepet, men de gjør også rede for at tobakken hadde enorm betydning for kolonien.

Den andre familien som er utgangspunktet for denne fortellingen er Byrd-familien og i likhet med Mason, gjør Wallenstein kort rede for familiehistorien. Hovedfokuset i denne familiehistorien er hva slags hus familien bygget og bodde i. Dette huset fungerer i fortellingen som en metafor for de bedre tidene i kolonien.

Previously, the parlor had been the main area of entertaining, but the bigger houses included a dining room, where eating was combined with conversation, and big entrance halls that provided room for dancing. Brick replaced wood, and decorative walls and panelling replaced basic paint. The American gentry were establishing themselves as men of colonial authority through the construction of these magnificent homes.<sup>212</sup>

---

<sup>208</sup> Ibid. 40

<sup>209</sup> Ibid. 40

<sup>210</sup> Ibid. 42

<sup>211</sup> Ibid. 42

<sup>212</sup> Ibid. 46

Beskrivelsen av dette store murhuset gir et bilde på en ny æra i Virginias kolonihistorie der det nye erstattet det gamle. Det vises at Virginia har blitt etablert som et vellykket kolonisamfunn. Det familiene sammen stod for har samlet sett en annen funksjon.

The county courts are sometimes referred to as “temples of democracy” and the like, although recruitment to them was not at all democratic, in that membership was appointive, not elective. Yet they operated in a fashion that gave formal democracy space to put down roots and grow.<sup>213</sup>

Samlet sett utgjør funksjonen av disse familiene at demokratiet kunne begynne å vokse i Virginia. Hver for seg har familiene hver sin funksjon i fortellingen, og tilsammen gir Wallenstein inntrykk av at de hadde betydning for demokratiets vekst. Et slikt inntrykk med utgangspunkt i tobakkseliten er ikke fremtredende i Dabneys, Rubins eller Kolps fortelling.

### 5.3 Vestlige Virginia 1700 – 1776

Characterizing the west in the eighteenth century was a population of former servants, largely deriving from Ireland and Germany, entering Virginia from Pennsylvania via Maryland. By the eighteenth century, the episodic violence that often characterized relations between Indians and settlers had moved with the frontier to the west. Concerns about Spanish forces coming by sea had been displaced by concerns about French activity in the mountains and beyond.<sup>214</sup>

Dette avsnittet er Wallensteins introduksjon til det vestlige Virginia frem til 1750. Han bygger opp om fortellingen i tre deler: [1] begrunnelser for hvorfor den vestlige delen ble kolonisert, [2] hvilke utfordringer kolonistene møtte og [3] hvilke aktører/enkeltindivider som er sentrale for fortellingen.

[1] Euro-Virginians from the east explored the west by seeking to expand their trading networks and land claims. Government policy sought to establish a buffer zone in the west to protect the area east of the Blue Ridge.<sup>215</sup>

[2] Native Americans had reason to feel threatened as whites moved on to additional, vast tracts of land. The French to the north and west also fretted about English

---

<sup>213</sup> Ibid. 48

<sup>214</sup> Ibid. 49

<sup>215</sup> Ibid. 49 - 51



incursion. And over the long haul, the differences in economic and cultural patterns between the east and the west augured tensions between whites in the two regions.<sup>216</sup>

[3] Two names central to the early history [...] are Patton and Preston. The Patton-Preston connection began in Ireland [...] in the 1720s. John Preston established a farm and joined the Tinkling Spring Presbyterian Church. James Patton acted as a military leader as well as land speculator, and the financed migration, sold the contracts of servants, and carved the land into farms.<sup>217</sup>

Dabney, Rubin og Kolp fokuserer på tobakksproduksjon, tobakkseliten og slaveri i den samme tidsperioden. Her er det et tydelig tematisk skille og grunnen er Wallensteins geografiske avgrensning. Det vestlige Virginia ble ikke kolonisert av en tobakkselite med store mengder slaver. Derfor er ikke fortellingen om dem relevante i historien om det vestlige Virginia. Det er bare i akkurat denne tidsperioden at det er konkrete forskjeller mellom hvilke hendelser forfatterne vektlegger i fortellingene. Det som preger fortellingen fra 1750 – 1776 er George Washington, den franske og indianske krig og veien mot uavhengighet.

The French and Indian War – the Seven Years’ War – broke out, part of huge contest between the superpowers of the time, the French and English empires. Significant fighting in the war occurred in the western fringes of Pennsylvania and Virginia, mostly beyond the settled areas, in the Ohio River Valley.<sup>218</sup>

Den franske og indianske krig er en tilstedeværende hendelse hos alle forfatterne og alle med unntak av Rubin har den samme aktøren som synspunkt for hvordan fortellingen blir fortalt. Det gjelder George Washington, og Wallenstein forklarer ikke bare krigsutbruddet, men også freden, med hans historie som bakteppe.

[Utbrudd] In 1753, Governor Robert Dinwiddie appointed young George Washington to take a letter to a French commander in the West to protest the French actions; it described the “lands upon the River Ohio” as “in the western parts of the colony of Virginia.”<sup>219</sup>

[Fred] England and France finally made peace in 1763. Meanwhile, George Washington settled down as a civilian after his considerable involvement in the war,

---

<sup>216</sup> Ibid. 51

<sup>217</sup> Ibid. 53

<sup>218</sup> Ibid. 56

<sup>219</sup> Ibid. 56

from which he came away with military experience and a name for himself, not to mention a sense of having been spurned as a colonial when he sought formal recognition from the British empire for his military contributions. Then war found him again.

I likhet med i Kolps og Dabneys fortellinger er Washington en sentral aktør hos Wallenstein. Dette er blant annet tydelig med i fredserklæringen. På bakgrunn av hva Wallenstein inkluderer i fortellingene, gir avsnittet inntrykk av at Washingtons liv etter fredsavtalen er viktigere for fortellingen enn de globale følgene av den. Det jeg mener skiller fortellingene akkurat her er språkbruken. Både Dabney og Kolp beskriver Washington med positive egenskaper etter den franske og indianske krig. Dette er ikke tydelig i Wallensteins fortelling. Fra krig mot franskmenn og indianere går Wallenstein over til den amerikanske uavhengighetskrigen som han viser til i den siste setningen av avsnittet.

The Proclamation Line of 1763 declared land west of the Alleghenies to be off – limits to further white settlement, in hopes of preventing clashes between settlers and Indians. What, white Virginians wanted to know, had they been fighting for, if all that land to the west was going to be unavailable to them?<sup>220</sup>

Next came the Stamp Act of 1765, which imposed taxes on newspapers and legal documents. It was one thing for Parliament to regulate trade in the empire, but taxes imposed on colonists, as some people in Virginia and elsewhere asserted, were another thing, by no means acceptable.<sup>221</sup>

Det er ikke lenger snakk om hvordan Virginia vokste mot å bli et vellykket kolonisamfunn, det er snakk om hvordan befolkningen i Virginia, sammen med sine søsterkolonier brøt med Storbritannia og krevde sin uavhengighet. Wallenstein begrunner dette i hovedsak med to forhold. Det første er en direkte ettervirkning av den franske og indianske krig. Det andre har utgangspunkt i en ekstra skatt kolonistene ble pålagt.

#### 5.4 Hovedfortellingen – Innholdet av de viktigste hendelser og aktører i Virginia

Oppbygningen av denne fortellingen tar først og fremst utgangspunkt i handlingsforløpet som fant sted innenfor området i dag kjent som Virginia i 1607 – 1776. Hendelser og aktører vektlegges på bakgrunn av at det har skjedd innenfor den geografiske og tidsmessige rammen som Wallenstein (2007) baserer seg på. Dette utgjør at fortellingen preges av mange

---

<sup>220</sup> Ibid. 69

<sup>221</sup> Ibid. 69

forskjellige hendelser og synspunkter som ofte bare angår seg selv. På bakgrunn av dette vil jeg si at fortellingens overordnede budskap, er å presentere de viktigste hendelsene, synspunktene og aktørene i et avgrenset geografisk område fra 1607 – 1776. Basert på dette er det vanskelig å presisere en konkret hovedfortelling slik jeg har redegjort for i de tre andre verkene som alle fokuserer på og har den funksjon om å vise hva som ledet til Virginias utvikling, men basert på min analyse vil jeg definere hovedfortellingen som summen av de viktigste hendelsene i Virginias kolonihistorie.

På bakgrunn av de vektlagte hendelsene og aktørene er det flere likheter mellom denne fortellingen og de tre andre, men på grunn av strukturen, den tematiske tilnærming og begrunnelsen for at noe er inkludert vil jeg karakteriserer denne som en svært ulik fortelling fra de andre.

I introduksjonen fokuseres det på spanjolene, indianerne og engelskmennene. Historien om spanjolene har ikke den funksjon av å vise hva som ledet til den engelske koloniseringen slik Dabney (1971) og Parent et al. (2007) redegjorde for. I stedet er historien om spanjolene en fortelling som «står på egne ben» og som ikke skal underbygge fortellingen om engelskmennene. Også i fortellingen om spanjolene utredes det en mindre fortelling om indianerne som i tillegg brukes som et av flere argumenter for hvorfor engelskmennene skulle kolonisere Virginia. Dette har den samme funksjonen som i de tre andre verkene.

I den neste perioden vektlegges hendelser som skjedde i det østlige Virginia fra 1607 – 1700. Hovedfortellingen underbygges av elendighetene i de første årene av koloniens eksistens, John Smith, John Rolfe, angrepet i 1622, slaveriet, tobakken og tobakkseliten. Det samme vektlegges i de tre andre hovedfortellingen og ved enkelte tilfeller synes det likheter med utgangspunkt i hvilken funksjon det har. Eksempelvis har fortellingen om John Smith den funksjon av å vise hvordan kolonien overlevde.

Fortellingen om den afrikanske befolkningen og det følgende slaveriet vil jeg utpeke som et godt eksempel på hvordan denne hovedfortellingen er bygget opp. Det har en teoretisk tilnærming som tar for seg å utrede hvordan livet var for den afrikanske befolkningen som var ansett som slaver. Det dreier seg om afrikanernes sosialhistorie i Virginia. Historien om slaveriet og den afrikanske befolkningen har den funksjon av å vise deres rolle som en egen aktør i hovedfortellingen. De fremstilles og inkluderes fordi de inngår i den geografiske og tidsmessige rammen som Wallenstein (2007) baserer seg på. Denne fremstillingen er ulik fra Dabney (1971) og Rubin (1977), men det er å syne likheter med Parent et al. (2007).

Til forskjell fra hovedfortellingene i Dabney (1971) og Rubin (1977) blir ikke innholdet i hovedfortellingen vinklet for å vise hvordan det påvirket de engelske kolonistene, med mindre det spesifikt er en fortelling som tar utgangspunkt i de engelske kolonistene. Eksempelvis inkluderes historien om Powhatan-indianerne med deres perspektiv og opplevelser i sentrum. En slik vinkling er også tydelig i Parent et al. (2007).

Historien om det vestlige Virginia mot slutten av fortellingen har den funksjon om å redegjøre for de viktigste hendelsene og aktørene i det området fra 1700 frem til 1776. Måten denne delen av hovedfortellingen er utredet er ulik fra de de tre andre.

På bakgrunn av de historiografiske skolene vil jeg vinkle denne hovedfortellingen mot den progressive skolen, men sammenlignet med de andre hovedfortellingene står den progressive skolen svakest i denne fortellingen. Dette begrunner jeg med fortellingens struktur og tematiske gjennomgang som tar utgangspunkt i det som skjedde innen et gitt område, Virginia. Dette gjør at enkelte temaer ikke underbygger fortellingen om struktur i like stor grad som temaene i de tre andre hovedfortellingene. I tillegg til tegn til den progressive skolen står også den «tradisjonelle» historiografiske skolen som en del av denne fortellingen. I likhet med de tre andre fortellingene baserer jeg dette valget på at det henvendes til den amerikanske uavhengighetskrigen lenge før den begynte.

## Kapittel 6 – Konklusjon

Dette kapitlet består av to deler. I det første diskuterer jeg hvorvidt verkenes hovedfortellinger kan sees på som variasjoner av en felles grunnfortelling, eller om det er snakk om grunnleggende ulike fortellinger. Det andre er en oppsummering av masteroppgaven.

### 6.1 Grunnfortellingen

I Dabney (1971) ble hovedfortellingen definert som den spektakulære innsatsen de engelske kolonistene la inn ved å overleve, bygge opp og utvikle kolonien til tross for vanskelighetene som møtte dem. I Rubin (1977) ble hovedfortellingen definert som de engelske kolonistenes opplevelser, bragder og nedturer gjennom utviklingen av Virginia som koloni. I Parent et al. (2007) er hovedfortellingen de engelske kolonistenes overlevelse gjennom en vanskelig etablering og den påfølgende utviklingen av kolonien Virginia. Til slutt ble hovedfortellingen i Wallenstein (2007) definert som handlingsforløpet som fant sted innenfor området i dag kjent som Virginia i 1607 – 1776. Hovedfortellingen utgjør dermed summen av de viktigste hendelsene i Virginias kolonihistorie.

Basert på hovedfortellingene i Dabney (1971) Rubin (1977) og Parent et al. (2007) er det helt tydelig at den røde tråden, det som binder fortellingene sammen, er Virginias utvikling som koloni. På bakgrunn av dette definerer jeg den gjennomgående grunnfortellingen i de tre verkene som fortellingen om utviklingen av kolonien Virginia. En slik tilnærming er ikke tydelig i Wallenstein (2007) der strukturen er så annerledes fra de andre hovedfortellingene at jeg ikke vil definere denne hovedfortellingen som en del av grunnfortelling. Totalt sett er det da snakk om én grunnfortelling som deles av hovedfortellingene i Dabney (1971) Rubin (1977) og Parent et al. (2007). Det er ikke snakk om tre identiske hovedfortellinger, men tre variasjoner av en grunnfortelling som deler de samme narrative rammene. Denne utformingen deles ikke av hovedfortellingen i Wallenstein (2007). Med utgangspunkt i hendelser som vektlegges, hva fortellingene baseres på, fra hvilket synspunkt fortellingene er fortalt, hvilken funksjon dette har og språket er enkelte av fortellingene likere enn andre. Hva jeg baserer alt dette på samt hvorfor hovedfortellingen er ulike variasjoner av grunnfortellingen, vil jeg tydeliggjøre i dette delkapitlet.

Av aktørene som er vektlagt i introduksjonene til hovedfortellingene er det spanjolene, indianerne og engelskmennene det fokuseres på. Spania blir nærmest ikke nevnt i Rubin (1977). Fortellingen om spanjolene i Parent et al. (2007) og Dabney (1971) har den funksjon om å vise hvordan spanjolenes handlinger åpnet muligheten for engelsk kolonisering av Virginia, men bare Dabney (1971) inkluderer sjøslaget i 1588 som en begrunnelse for dette. I

Wallenstein (2007) er historien om spanjolene en fortelling som «står på egne ben». Indianerne er viktige aktører i alle de fire verkene, men deres rolle og funksjon i fortellingene fremstår noe forskjellig. I både Dabney (1971) og Rubin (1977) blir fortellingen om indianerne brukt som et argument for at engelskmennene skulle kolonisere Virginia ved at de skulle vendes til den kristne tro fordi de var hedninger. I Parent et al. (2007) presenteres det en bakgrunnshistorie om indianerne i området før engelskmennene ankom, mens Wallenstein (2007) baserer fortellingen om indianerne på spanjolenes tilstedeværelse. Fortellingen om engelskmennene har flere likheter, men det er særlig én forskjell jeg vil belyse. Fokuset på den tapte Roanoke-kolonien utgjør en viktig del i begge hovedfortellingene fra 2007, men ikke i de to andre.

Det er tydelige forskjeller i hvordan verkene fokuserer på elendigheten i de første årene av koloniens eksistens (etter 1607). I Dabney (1971) blir dette begrunnet med at den forberedende planen minnet om kommunisme og derfor var det forberedelsene på forhånd som hadde skyld i elendighetene. I tillegg brukes betegnelsen «redskins» om indianerne på en svært negativ måte. I Parent et al. (2007) er det de engelske kolonistene som blir beskyldt for elendighetene. Basert på språket er det ingen betegnelse som tilsier at indianerne portretteres på noen negativ måte. Både Rubin (1977) og Wallenstein (2007) fokuserer svært lite på denne perioden. På bakgrunn av dette fremstår det i alle fortellingene en sentral aktør, John Smith. Smith portretteres som en viktig aktør i alle hovedfortellingene. Fortelling om Smith har den funksjon om å vise hvordan kolonistene overlevde. Basert på det språklig portretteres Smith som en helt i Dabney (1971). Dette er ikke tydelig i de tre andre fortellingene.

Det neste som utgjør sentrale deler av hovedfortellingene er den engelske John Rolfe, hans tobakksdyrking og giftemål med Pocahontas. Fortellingen om tobakken har enorm betydning i alle hovedfortellingen. Dette er ikke bare gjeldende i konteksten av John Rolfes eksperimentering med den, men det er gjeldende gjennom hele kolonihistorien i alle fortellingene. Det har en funksjon om å redegjøre for hvordan det bidro til koloniens utvikling. Fortellingen om tobakken er med andre ord et konkret likhetstrekk i alle fire fortellingene. Giftemålet mellom Rolfe og Pocahontas derimot samt fortellingen om Pocahontas's rolle i fortellingen er ulik. Giftemålet innledet fred mellom kolonistene og indianerne og dette har den funksjon om å vise hvordan kolonien utviklet seg videre. Fortellingen om dette i Wallenstein (2007) har ikke denne funksjonen. Der brukes giftemålet for å vise er hvordan «racial phobias» enda ikke hadde utviklet seg i Virginia. Om Pocahontas

er det beskrevet overraskende lite, men i Dabney (1971) portretteres Pocahontas positivt, men dette på bakgrunn av at hun giftet seg med den engelske Rolfe.

Det neste som «farger» fortellingene er den demokratiske valgte forsamlingen som møttes i 1619. Funksjonen dette har for hovedfortellingene i Dabney (1971) Parent et al. (2007) og Wallenstein (2007) er at det defineres som en av de viktigste hendelsene i amerikansk historie. Denne fremstillingen er ikke i Rubin (1977). Hendelsene har også en tilleggsfunksjon i Dabney (1971) som bruker denne som katalysator for at Virginia ble gjort til en kronkoloni i 1624.

Historien om angrepet på kolonistene i 1622 definerer den neste viktige hendelsen i hovedfortellingene. I Dabney (1971) har fortellingen om angrepet i 1622 den funksjon om å fremstille de engelske kolonistene som de «gode» i hovedfortellingen ved at indianerne fremstilles som de «onde». Denne funksjonen underbygges også gjennom språket ved at indianerne betegnes som «redskins». I Rubin (1977) brukes en lignende betegnelse (redmen), men det har ingen funksjon om det brukes på en måte som tilsier at indianerne er de «onde» i fortellingen. En annen funksjon denne hendelsen har i Rubin (1977) og Wallenstein (2007) er at det fremstilles som et argument for at Virginia ble en kronkoloni i 1624. I Parent et al. (2007) er det den totale tilstanden i kolonien, et inkompetent lederskap og dårlig forberedte kolonister som er hovedargumentene for dette. Angrepet i 1622 brukes også som et brudd i fortellingene med unntak av Dabney (1971). Rubin (1977) fremstiller denne hendelsen som et brudd ved at det har den funksjon om at den vonde tiden for de engelske kolonistene var over og at bedre tider var i vente. Wallenstein (2007) fremstiller denne hendelsen som en overgang i fortellingen på bakgrunn av at det begynner å forekomme positive ringvirkninger for kolonistene. I Parent (2007) fungerer angrepet som et brudd ved at Powhatan-indianernes tilstedeværelse i fortellingen nesten blir usynlig.

Alle hovedfortellingene inkluderer afrikanerne og slaveriet som viktige temaer, men det er tydelige forskjeller i hvordan det blir presentert samt hvilken funksjon det har. I Parent et al. (2007) og Wallenstein (2007) er behandlingen av, og hvordan synet på afrikanerne endret seg utover 1600-tallet, sentrale emner. Begge hovedfortellingene fokuserer på afrikanernes sosialhistorie og fortellingene baserer dette på en rekke lovtekster. I tillegg betegnes de som «blacks» i begge fortellingene. Det som skiller beskrivelsene er at i tillegg til det som er nevnt over inkluderes det i Wallenstein (2007) en teoretisk tilnærming som baserer seg på historikeren Ira Berlins forklaringsmodell om to undergrupper blant de afrikanske slavene. I verkene fra 1971 og 1977 derimot er det flere forskjeller. I dem har presentasjonen av

slaveriet og den afrikanske befolkningen den funksjon om å tydeliggjøre de engelske kolonistene som hovedaktørene og tydeliggjøre hvordan Virginia utviklet seg som et kolonisamfunn. Dette er i tillegg det overordnede inntrykket der det henvendes til Thomas Wertenbaker om slaveriets negative påvirkning på bøndene. Rubin (1977) har også betegnelsen «blacks», men Dabney (1971) har konsekvent den nedsettende betegnelsen «negro».

Baconsopprøret i 1676 spiller også en sentral rolle i verkene utenom Wallenstein (2007), der opprøret så vidt nevnes. Indianerne blir igjen fiendtliggjort i Dabney (1971). Her presenteres opprøret som en suksess på bakgrunn av at flere indianere ble drept. I Rubin (1977) har hendelsen den funksjon av å vise hvordan synet på opprøret og opprørets hoveddeltakere har endret seg i historiografien, mens i Parent et al. (2007) er opprørets funksjon at det introduserer tobakkseliten.

Presentasjonene av tobakkseliten utgjør en viktig del mot slutten av alle hovedfortellingene. Gruppen hadde stor innflytelse både økonomisk og politisk, noe det hovedsakelig fokuseres på i Dabney (1971). I Rubin (1977) fokuseres det på hva slags type mennesker denne eliten, eller «aristocrats» som de betegnes som, i realiteten var. Det som er det overordnede fokuset i Parent et al. (2007) er å vise hvordan denne eliten, eller «patriarchs» som de betegnes som, fikk den makten og posisjonen i samfunnet som de hadde. Et særlig fokus på tobakksproduksjonen er sentralt her. I Wallenstein (2007) er det gjort et utvalg der to familier presenteres i fortellingen. Meningen med dette er å vise hvor viktig tobakk var for eliten, hvordan eliten innledet en ny æra i historien og hvordan denne eliten gjorde at «røttene for demokrati» begynte å vokse.

I tillegg til denne eliten er det et annet tema i Wallenstein (2007) som nesten ikke nevnes i de andre fortellingene. Dette er hendelser i det vestlige Virginia på 1700-tallet. Dette innleder et tydelig tematisk skille i fortellingene på bakgrunn av den geografiske avgrensningen i Wallenstein (2007).

Mot slutten av Virginias utvikling som koloni ble den franske og indianske krigen og veien mot uavhengighet viktig. I forbindelse med denne krigen blir George Washington introdusert. Dette skjer i alle verkene med unntak av Rubin (1977). Veien mot uavhengighet er et gjennomgående tema i alle fortellingene og formålet er å presentere hva som ledet til uavhengighetskrigen fra 1775. I Dabney (1971) er «The Stamp Act» den viktigste grunnen for



at uavhengighetskrigen skjedde. I Rubin (1977) er denne hendelsen også sentral, men den største begrunnelsen er basert på det politiske aspektet.

Grunnen for utbruddet ifølge Parent et al. (2007) var at kolonistene ikke var enige i de nye lovene. Det antydes i verket at kolonistene kan ha overreagert, at måten Storbritannia ville styre Virginia på ikke baserte seg på urettferdig behandling eller «ondsinnede» lover. I Wallenstein (2007) fokuseres det også på «The Stamp Act», men i tillegg til dette var opprettelsen av «The Proclamation Line» en like viktig grunn for ønsket om uavhengighet.

Det er tydelig at hovedfortellingene er bygget opp av flere hendelser og aktører som fremstilles både likt og ulikt i de fire hovedfortellingene. Basert på analysen er det tydelig at hovedfortellingen i Dabney (1971), Rubin (1977) og Parent et al. (2007) totalt sett er forskjellige, men de har alle det overordnede målet om å presentere Virginias utvikling som en koloni der de engelske kolonistene er synspunktet i grunnfortellingen. Det er snakk om tre variasjoner av en grunnfortelling. Hovedfortellingen i Wallenstein (2007) er definert av handlingsforløpet som fant sted innenfor det geografiske området Virginia i 1607 – 1776. Den utgjør ikke en del av grunnfortellingen fordi strukturen er helt annerledes, selv om Wallenstein (2007) gjennomgår de samme hendelsene og aktørene der presentasjonene av dem ved flere tilfeller har den samme funksjonen.

## 6.2 Oppsummering

Denne oppgaven har handlet om hvordan Virginias kolonihistorie har blitt fremstilt i fire oversiktsverk. I den anvendte metoden har jeg stilt spørsmål angående hvilke hendelser som er vektlagt, hva de er basert på, fra hvilke aktører synspunktet blir fortalt, hvilken funksjon dette har i fortellingene og hvilke språklig inntrykk som tydeliggjøres gjennom fortellingene. Dette har ledet meg til det jeg mener er verkenes hovedfortellinger. Ved å belyse de narrative rammene som deles av disse hovedfortellingene har jeg kommet frem til en grunnfortelling som deles av Dabney (1971) Rubin (1977) og Parent et al. (2007). Den grunnfortellingen er fortellingen om Virginias utvikling. Dette er sett i lys av hovedaktørene som er de engelske kolonistene. Wallenstein (2007) har ikke en slik hovedfortelling som i stedet er definert av handlingsforløpet som fant sted innenfor det geografiske området Virginia i 1607 – 1776.

At jeg kan syne én grunnfortelling, betyr ikke det at Dabney (1971) Rubin (1977) og Parent et al. (2007) er tre identiske hovedfortellinger. Tvert imot har jeg kommet frem til at hovedfortellingene kan sees på som tre variasjoner av en grunnfortelling. De fokuserer på

Virginias utvikling i lys av de engelske kolonistene. Fortellingene er i all hovedsak bygget opp med de samme hendelsene og de samme aktørene, men funksjonen fortellingene om dette har og hvilken mening som uttrykkes gjennom språket er forskjellige. Denne analysen har ledet meg til å vise fire forskjellige fremstillinger av Virginias kolonihistorie. Utover å fokusere på hovedfortellinger eller grunnfortellinger har jeg i tillegg vist hvordan hvert individuelt verk har blitt fremstilt.

I tillegg til å vise hvordan verkene er fremstilt har jeg utredet om de kan avgrenses innen en eller flere av de historiografiske skolene som har oppstått siden slutten av 1800-tallet. Det er ingen av fortellingen som innfrir alle kravene i noen av de nevnte skolene, men noen står fortsatt sterkere enn andre. Den skolen som i størst grad tydeliggjøres i fortellingene er den progressive skolen. Den progressive skolen i den amerikanske historieskriving tar utgangspunkt i vekst og utvikling som jeg har definert som hovedfortellingene i Dabney (1971) Rubin (1977) og Parent et al. (2007). Wallenstein (2007) har jeg også definert som en del av denne skolen, selv om det er få tegn i den fortellingen som peker i retning av den progressive skolen. Det jeg har basert dette valget på er at det er denne skolen som passer best med utgangspunkt i de jeg presenterte.

Den progressive skolen er den overordnede tilstedeværende skolen, men den «tradisjonelle» skolen er også representert i alle fortellingene. Den «tradisjonelle» skolen gjenkjennes ved at formålet med kolonihistorien er å vise hva som ledet til uavhengighetskrigen. Valget om at den «tradisjonelle» skolen er å syne i disse fortellingene baserer jeg på at det er enkelte av de vektlagte hendelsene i fortellingene hvor det trekkes paralleller eller linjer til den amerikanske uavhengighetskrigen. Særlig fortellingen om Baconsopprøret i 1676 har denne funksjonen.

I Parent et al. (2007) er det i tillegg til den progressive skolen og den «tradisjonelle» skolen også tegn til «Atlantic History». Dette begrunner jeg med at oversjøiske aktører utgjør en mindre del i fortellingen. Oversjøiske aktører er ikke hovedaspektet i Parent et al. (2007) som fokuserer på Virginias utvikling, men de utgjør fortsatt en del av fortellingen. Basert på dette vil jeg konkludere med at den historiografiske skolen «Atlantic History» er et gjenkjennelig trekk i Parent et al. (2007).

## Litteraturliste

- Andresen, Astri, Rosland Sissel, Teemu Ryymin, and Svein Atle Skålevåg. *Å Gripe Fortida : Innføring I Historisk Forståing Og Metode*. Samlagets Bøker for Høgare Utdanning. 2. utg. ed. Oslo: Det norske samlaget, 2015.
- Bailyn, Bernard, Jorge Cañizares-Esguerra, Patricia L. Denault, Stephen D. Behrendt, Linda Heywood, John Thornton, David Hancock, *et al.* *Soundings in Atlantic History : Latent Structures and Intellectual Currents, 1500-1830*. Cambridge, UNITED STATES: Harvard University Press, 2009.
- Brodersen, Randi Benedikte, Fredrik Bråten, Anders Reiersgaard, Kolbjørn Slethei, and Knut Ågotnes. *Tekstens Autoritet : Tekstanalyse Og Skrivning I Akademia*. Oslo: Universitetsforlaget, 2007.
- Dabney, V. *Virginia, the New Dominion*. University Press of Virginia, 1971.
- Frisch, Michael. "American Urban History as an Example of Recent Historiography." *History and Theory* 18, no. 3 (1979): 350-77.
- Furay, Conal, and Michael J. Salevouris. *The Methods and Skills of History : A Practical Guide*. 2nd ed. ed. Wheeling, Ill: Harlan Davidson, 2000.
- Games, Alison. "Atlantic History: Definitions, Challenges, and Opportunities." *The American Historical Review* 111, no. 3 (2006): 741-57.
- Greene, J.P., and J.R. Pole. "Reconstructing British American Colonial History: An Introduction." In *Colonial British America: Essays in the New History of the Early Modern Era*, edited by J.P. Greene and J.R. Pole, 1-17. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1984.
- Heiret, Jan, Teemu Ryymin, and Svein Atle Skålevåg. "Innledning." In *Fortalt Fortid: Norsk Historieskriving Etter 1970*, edited by Jan Heiret, Teemu Ryymin and Svein Atle Skålevåg, 8 - 34. Oslo: Pax, 2013.
- Herndon, G. Melvin. *Tobacco in Colonial Virginia "the Sovereign Remedy"*. Tredition Classics. Berlin: tredition GmbH, 2008.
- Hofstadter, Richard. *The Progressive Historians : Turner, Beard, Parrington*. A Phoenix Book. Chicago: University of Chicago Press, 1979.
- Iggers, Georg G. *Historiography in the Twentieth Century : From Scientific Objectivity to the Postmodern Challenge*. Middletown, Conn: Wesleyan University Press, 1997.
- Leitch, A. *A Princeton Companion*. Princeton University Press, 2015.
- McCusker, J.J., R.R. Menard, Institute of Early American History, and Culture. *The Economy of British America, 1607-1789, with Supplementary Bibliography*. Institute of Early American History and Culture, 1991.
- Murrin, John M. "Political Development." In *Colonial British America: Essays in the New History of the Early Modern Era*, edited by J.P. Greene and J.R. Pole, 408-56. Baltimore and London: The Johns Hopkins University Press, 1984.
- Nitschke, Marie Morris, and Dictionary of Virginia Biography. *Virginus Dabney (1901-1995)* [http://www.EncyclopediaVirginia.org/Dabney\\_Virginus\\_1901-1995](http://www.EncyclopediaVirginia.org/Dabney_Virginus_1901-1995) 2013, September 23.
- Parent, Anthony S., John G. Kolp, Ronald L. Heinemann, and William G. Shade. *Old Dominion, New Commonwealth a History of Virginia, 1607-2007*. University of Virginia Press, 2007.
- Rubin, L.D. *Virginia: A Bicentennial History*. States and the Nation. New York: W. W. Norton Company, Inc, 1977.
- Ryymin, Teemu. "Å Arbeide Med Tekstanalyse." In *Historikerens Arbeidsmåter*, edited by Leidulf Melve and Teemu Ryymin, 44-69. Oslo: Universitetsforlaget, 2018.
- Savelle, Max. "The Imperial School of American Colonial Historians." *Indiana Magazine of History* 45, no. 2 (1949): 123-34.

Wallenstein, P. *Cradle of America: Four Centuries of Virginia History*. University Press of Kansas, 2007.  
Wertenbaker, T.J. *The Planters of Colonial Virginia*. Princeton University Press, 1922.

## Summary

This thesis is a historiographical analysis of the colonial history of Virginia. The approach is centered around the goal of finding how the colonial era have been portrayed in four historical works. These works emphasise the whole Virginia history from 1607 to the year they were published. They are, in the order they are analysed: *Virginia: The New Dominion, A History From 1607 to the Present* published in 1971 by Virginius Dabney, *Virginia: A Bicentennial History* published in 1977 by Louis D. Rubin Jr, *Old Dominion, New Commonwealth: A History of Virginia, 1607 – 2007* published in 2007 by Ronald L. Heinemann, John G. Kolp, Anthony S. Parent Jr. and William G. Shade, and *Cradle of America: Four Centuries of Virginia History* published in 2007 by Peter Wallenstein.

Based on finding how these are portrayed the main questions are which events that are highlighted and which that are excluded, what the histories are based upon and from which point of view the history is being told. Concerning the purpose and the language that is emphasised will portray what the stories truly are about. Comparing the histories will show either if they are fundamentally different or if there are four varieties of one story. This will also emphasise what historiographical traditions the histories can be a part of.

In this analysis it is apparent that Dabney (1971) Rubin (1977) and Parent et al. (2007) are three varieties of one story. They emphasise the development of the Virginia colony and the English colonists have the leading role. The last book, Wallenstein (2007) do not share that view because it is structured entirely different. Concerning the historiographical schools, the Progressive school of approach and the traditional view is apparent in each work. Also “Atlantic History” is apparent in Parent et al. (2007).